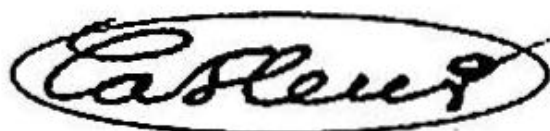

Gunnar Dal

LEYNDARDÓMUR MARÍU

*Mariúsögur frá
tuttugustu öld*

Gunnar Dal tók saman

Reykjavík 2004

Leyndardómur Maríu

Prentun: Prentgarður

Hönnun kápu: Lafleur

Prentun kápu: Litróf ehf.

lafleur – Reykjavík – 2004

Gunnar Dal ● 2004

Öll réttindi áskilin.

Bók þessa má ekki afrita með neinum hætti, svo sem ljósmyndun, prentun, hljóðritun eða á annan sambærilegan hátt, að hluta eða í heild, án skriflegs leyfis höfundar og útgefanda.

ISBN: 9979-9626-7-4

Efnisyfirlit

Formáli

Undrin í Lourdes:

<u>Franz Werfel í Lourdes, 1943</u>	<u>13</u>
<u>Fyrsta lækningin í Lourdes</u>	<u>21</u>
<u>Uppsprettan</u>	<u>25</u>
<u>Hvíta lestin</u>	<u>31</u>
<u>Kona sem læknaðist</u>	<u>34</u>
<u>Lögmaður sem ekki læknaðist</u>	<u>39</u>
<u>Saga af stúlku sem ekki læknaðist</u>	<u>44</u>

Undrin í Fatíma, 1917

<u>Börnin í Fatíma</u>	<u>49</u>
<u>Fatíma 13. maí, 1917</u>	<u>50</u>
<u>13. júní, 1917</u>	<u>54</u>
<u>13. júlí, 1917</u>	<u>60</u>
<u>13. ágúst, 1917</u>	<u>67</u>
<u>13. september, 1917</u>	<u>71</u>
<u>13. október, 1917</u>	<u>77</u>
<u>Litla eikartréð höggvið niður</u>	<u>83</u>
<u>13. nóvember og síðar</u>	<u>85</u>

Undrin í Beauraing, 1932

<u>Hvítklædda konan</u>	89
<u>María snýr aftur</u>	97
<u>Þriðja sýnin</u>	101
<u>Talað við prestinn</u>	106
<u>Hátíðahöldin áttunda desember</u>	108
<u>Kveðjustundin</u>	113
<u>„Paulette verður læknuð”</u>	123
<u>Skilaboð Maríu</u>	126
<u>Leyndarmál Maríu</u>	127

Undrin í Medjugorje í Króatíu, 1981

<u>Medjugorje</u>	131
<u>Sjáðu, þarna er María</u>	133
<u>Annar dagur</u>	136
<u>Þriðji dagur</u>	140
<u>Fjórði dagur</u>	144
<u>Fimmti dagur</u>	148
<u>Sjötti dagur</u>	152
<u>Sjöundi dagur</u>	154
<u>Áttundi dagur</u>	161
<u>María og faðir Tomislav</u>	164

<u>Skýrsla <i>International</i></u>	
<u><i>Marian Research Institute</i></u>	169

Formáli

Ég held að um það verði ekki deilt, að María móðir Jesú Krists, sé langsamlega frægasta kona mannkynssögunnar. Um hana hafa verið sagðar sögur í árþúsundir. Þessar sögur hafa breytt mörgum samfélögum til hins betra, ekki síst stöðu konunnar.

Milljónir manna hafa vegna snertingar við hina heilögu Móður talið sig með yfirskilvitlegum hætti hafa fengið bót meina sinna, andlegra og veraldlegra. Á tuttugustu öldinni eru þessar sögur margar frá fjölmörgum stöðum um allan heim. Ég hef tilfinningu fyrir því að samt séu fæstar þeirra skráðar. Þær eru fleiri og undarlegri en menn vita, aðrir en þeir sem sjálfir hafa lifað þær.

Í þessa bók hef ég ekki valið nema örlítið brot af öllum þeim sögum sem sagðar hafa verið um birtingar Maríu á 20. öld.

Við valið á sögunum hafði ég það að leiðarljósi, að sögurnar væru vel sagðar og góðar bókmenntir. Síst af öllu vildi ég með þessum sögum ganga gegn kaþólsku móðurkirkjunni, sem framar öðrum hefur sýnt Maríu virðingu, elsku og trúarhollustu.

Það hefur verið tekin saman skýrsla af *International Marian Research Institute* um birtingar Maríu víða um heim á tuttugustu öld. Skýrslan er frá 21. nóvember 2002. Þar er sagt að á 20.öld hafi orðið til Maríusögur á 386 mismunandi stöðum. Í skýrslunni er sagt hvar og hvenær þetta gerðist og hverjir sjáendurnir voru á hverjum stað, þar sem þeirra er getið.

Afstaða kaþólsku kirkjunnar til þessara frásagna hefur samkvæmt skýrslunni verið á ýmsan hátt. Í skýrslunni er afstaða kirkjunnar merkt á fjóra vegu: *Yes*, *No decision*, *Negative decision* eða *N.A.*, sem merkir engin svör. Tiltölulega fáar frásagnir eru merktar með *Yes*. En þær eru:

Tung Lu 1900, Fatima 1917, Beauraing 1932, Banneux 1933, Heede-im-Emsland 1937, Wagen / Wigratzbad 1938, Marienfried 1940, Amsterdam 1945, Codosera 1945, Tre Fontana 1947, L'lle-Bouchard 1947, Syracuse 1953, Ngom 1955, San Vittorino Roman 1964, Cefala Diana 1967, Zaitoun 1968, Akita 1973, Betanía 1976, Kibého 1981, San Nicolas 1983.

Langflestar frásagnanna eru merktar með: *No decision* eða *N.A.* Þetta þýðir að hér sé engin endanleg afstaða tekin.

Sjötíu og sex frásagnir eru merktar með: *Negative decision*. Þessi merking getur þýtt tvennt: *Non constat de supernaturalitate* og *constat de nonsupernaturalitate*. Síðari merkingin er endanlegur dómur um að sagan sé marklaus, hin fyrri felur í sér möguleika á nýrri rannsókn.

Kaþólska kirkjan telur samkvæmt þessari skýrslu að yfirskilvitlegir atburðir hafi gerst bæði í *Fatima* og *Portúgal* og í *Beauraing* í Belgíu. Sama má segja um afstöðu kirkjunnar til atburðanna í Lourdes í Frakklandi. Lourdes er að vísu ekki í þessari skýrslu, þar sem sú saga hefst á 19.öld. Fjórði staðurinn, sem sögur eru sagðar frá í þessari bók, *Medjugorje* í Króatíu, er í skýrslunni merktur

með: *No decision*. Í þeim sögum hef ég eingöngu notað frásagnir heimamanna sem flestir eru beinir þátttakendur í því sem gerðist. Þeir segja frá því sem þeir sáu sjálfir. Sögurnar sýna að kirkjunnar menn eru þar engan veginn allir samála í afstöðu sinni til þess sem gerðist í Medjugorje.

Sögurnar í þessari bók svara að hluta til spurningunni hvað það er sem menn hafa kallað leyndardóm Maríu. Hann er tengdur hinum helga friði Guðs, sem lækna og leiðir menn að lokum heila heim.

Það líður mörgum illa í þessum harða heimi. Milljónir manna og kvenna hafa brugðist við neyðarkalli tímans með því að taka þátt í starfi Maríu og verða þannig vegna verka sinna hluti af ljósvef hennar sem nær um allan heim.

Reykjavík, september 2004.

Gunnar Dal

Skýrslan frá *International Marian Research Institute* er birt í heild sinni í lok bókarinnar.

Undrin í Lourdes í Frakklandi

Mariusögur frá tuttugustu öld

Þessar sögur frá Lourdes byrja árið 1858 og eru að gerast þar alla tuttugustu öldina.

Franz Werfel í Lourdes

Dauðadæmdur rithöfundur, Franz Werfel, flúði á stríðsárunum undan herjum Þjóðverja í Frakklandi til Pýraneafjalla. Þaðan hugðist hann komast yfir landamærin til Portúgal. Yfirvöldin neituðu honum um vegabréf svo að hann varð að snúa við. Vinur hans ráðlagði honum að fara og leynast í Lourdes. Þar væri helsti griðastaðurinn. Hann fór huldu höfði og leyndist í borginni. Þannig kynntist hann sögu Bernadette og undrunum sem þar gerðust eftir að María birtist Bernadette Soubirous.

Dag nokkurn, þegar hann var að missa vonina um að geta flúið úr landi, vann hann það heit að skrifa bók um Bernadette og lækningarnar í Lourdes ef það kraftaverk gæti gerst að hann næði heilu og höldnu til Bandaríkjanna. Franz Werfel sem var gyðingur taldi það kraftaverk hvernig hann bjargaðist frá þessum aðstæðum. Hann stóð við heit sitt. Bókina nefndi hann: *A Song of Bernadette* eða Óðinn um Bernadette.

Hann kallaði bókina skáldsögu en segir um hana í formála:

“Hvað er skáldsaga? Allir viðburðir sögunnar eru það sem gerðist í heimi raunveruleikans.”

Lokaorðin í formála hans eru þessi:

“Ég hef gerst svo djarfur að syngja sönginn um Bernadette þó að ég sé ekki kaþólikki heldur gyðingur. Það sem gaf mér kjark til að skrifa bókina var miklu eldri og eðlislægari eiður.

Þegar ég fyrst gerðist skáld sór ég þess eið að reynast, hvar sem ég væri og hvernig sem tímarnir væru, talsmaður hins guðlega leyndardóms tilverunnar og þeirrar helgi sem býr í sál mannsins. Ég hét því að stjórna aldrei af henti-stefnum tíðarandans, alveg sama hversu mikið menn hæddust að og fyrirlitu hin dýpstu og varanlegustu gildi okkar skamnvinna lífs.”

Bókin kom út á fjölmörgum tungumálum, þar á meðal íslensku, og varð ein af þekktustu bókum heimsins á fimmta áratug síðustu aldar. Kaflinn hér á eftir er úr þessari bók og segir frá fundum Bernadette og hinnar heilögu móður:

Bernadette

Bernadette horfði í kringum sig í allar áttir. Augu hennar námu staðar við hellinn. Veðurbarin villirós við klettinn virtist hreyfa blöð sín mjúklega þó að það væri blæjalogn. Bernadette leit af henni á næstu blæösp til að sjá hvort þar bærðist ekki örlítill vindur í laufi trjána við Massabielle. En laufið á blæöspinni hreyfðist ekki. Bernadette leit aftur til hellisins. Hann var aðeins fáein skref frá staðnum þar sem hún sat. Nú var villirósin alveg hreyfingarlaus upp við klettinn. Það var þá missýning hjá henni að rósin hefði hreyfst.

En það sem hún sá nú gat ekki verið nein missýning. Bernadette lokaði augunum, néri þau og opnaði þau aftur. Þetta gerði hún nokkrum sinnum. Það sem hún sá hvarf samt ekki. Grá morgunskíman lá yfir landinu. Aðeins í hellismunnanu var sérkennileg djúp birta eins og gullinn bjarni sólarinnar hefði orðið þarna eftir.

Mitt í þessu ljóshafi var einhver sem virtist hafa risið úr djúpunum og var komin hingað eftir langa en átakalaus ferð. Og þessi vera var á engan hátt flöktandi andi eða reikull svipur, ekki heldur hverful draumsýn. Þetta var mjög ung kona, þokkafull og fíngerð, en kona sýnilega af holdi og blóði, lágvaxin fremur en há. Hún stó þarna róleg án þess að snerta bogadregnar línurnar á hellisopinum. Klæðnaður konunnar var alls ekki venjulegur. En hann var engan veginn gamaldags. Bernadette sá að hún var hvorki í þröngu lífstykki né klædd eftir nýrri Parísartísku. Fyrir nokkrum dögum hafði Bernadette verið viðstödd kirkju-

brúðkaup yngstu dóttur Lafites. Hún var í brúðarkjól sem hæfði ríka fólkinu í Lourdes. Föt þessarar konu voru miklu einfaldari en þvílíkir litir! Jafnvel ungfrú Peyret, saumakona fína fólksins, hefði ekki vitað hvaða efni var í þessum fötum. Stundum var það gljáandi eins og silki, stundum daufara, undarlegt efni sem minnti á snjóhvítt flauel.

Bernadette fannst furðulegt að þessi unga kona var berfætt. Hún var með netta fætur, hvíta eins og fílabein. Báðir fætur voru skreyttir með rauðri rós. Það var eins og þessir fætur hefðu aldrei stigið niður á jörðina eða gengið á henni.

Í fyrstu var Bernadette gripin skelfingu sem breyttist smám saman í stöðugan ótta. En þetta var enginn venjulegur ótti sem fær menn til að stökkva á fætur og flýja burtu. Það var eins og eitthvað snerti mjúklega enni hennar og brjóst, einhver sem faðmaði hana að sér og hún óskaði þess að þetta faðmlag tæki aldrei enda. Óttinn hvarf og breyttist í eitthvað sem Bernadette átti ekki nafn yfir og hún hafði aldrei áður komist í snertingu við. Kannski var hægt að kalla þetta huggun? En fram að þessu hafði Bernadette aldrei hugkvæmst að hún þarfnaðist neinnar huggunar. Í raun og veru gerði hún sér litla grein fyrir því eyndarlífi sem hún alla tíð hafði lifað. Hún hafði jafnan orðið að þola hungur. Húsnæði hennar var gamall fangaklefi í yfirgefnu fangelsi, og þessu húsnæði varð hún að deila með sex manna fjölskyldu. Hún lá oft andvaka og barðist við að ná andanum í þrálátum asmaköstum. Þannig hafði þetta alltaf verið og engar horfur á að því yrði breytt. Þetta var nakinn veruleiki og sjálfsagður hlutur.

Nú komst hún í sífellt nánara samband við þessa undursamlegu huggun sem hún þekkti ekkert nafn yfir en

för eins og heit samúðarbylgja um sál hennar. Þessi samúð gagntók allan líkama hennar og Bernadette fann að hún beindist ekki aðeins að henni heldur einnig að allri sköpun Guðs á jörðinni.

Á meðan á þessu stóð hafði Bernadette ekki augun af ungu konunni. Konan virtist leyfa stúlkunni að stara á sig líkt og það væri gjöf. Þó að konan hreyfði sig ekki virtist hún einhvern veginn færast nær henni.

Það hvarflaði ekki að Bernadette að hún væri í návist himneskrar veru. Hún kraup ekki eins og hún var vön að gera í kirkjunni. Hún sat á steini þar sem lækurinn Savy rann út í ána Gave. Þetta var í febrúar og veðrið var svalt og bjart. Hún hélt á öðrum sokknum í hendinni eftir að hafa vaðið yfir ána. Hún sá ekki neitt nema þessa yfirskilvitlegu fegurð ungu konunnar.

Mitt í þessu hrifningarástandi datt Bernadette í hug að hegðun hennar væri ekki eins og hún ætti að vera. Hún sat en þessi kona stóð upprétt. Hún fór líka hjá sér vegna þess að hún var ekki komin nema í annan sokkinn. Hvað átti hún að gera? Hún stóð hikandi á fætur. Unga konan brosti til hennar. Bros hennar var jafnvel enn fallegra en nokkuð annað í fari þessarar yndislegu konu. Bernadette gerði það sem skólastúlkunum í Lourdes var kennt að gera þegar þær mættu kennslukonunni, föður Pomian eða séra Peyramale á götunni. Hún beygði hné sín vandræðalega. Unga konan flýtti sér að svara kveðju hennar en ekki með líkt því jafn miklu yfirlæti og hefðarfólkið var vant að gera. Þvert á móti, kveðja hennar var óþvinguð og hlýleg eins og hún væri að heilsa gömlum félagamönnum.

Þessi kveðja virtist tengja þær saman enn betur en áður. Þó að unga konan væri sú sem gaf en hún sú sem þáði gjöfina myndaðist milli þeirra sterk eining samúðar og hamingju sem flæddi milli þeirra og náði til innsta kjarna sálarinnar: Jesús og María, hugsaði Bernadette, hún stendur og ég stend.

Bernadette fannst hún verða að krjúpa til að sýna virðingu sína. Hún snéri sér beint að hellisniunnum og lét sig falla á hné niður á steininn. Eins og til að koma til móts við hana steig konan eitt skref í átt til hennar fremst fram í hellisopið en stóð þar kyrr. Annað hvort gat hún ekki eða vildi ekki fara lengra. Hún rétti fram hendurnar eins og til að faðma hana að sér eða gefa henni merki um að rísa á fætur. Langa stund gerðist ekki neitt. Það var eins og konan biði eftir að hún gerði eitthvað. En Bernadette hugkvæmdist ekki að gera neitt, hún kraup þarna á steininum og horfði á konuna. Henni fannst þetta orðið dálítið vandræðalegt og hafði áhyggjur af því. Þó að hún skildi vel smæð sína vildi hún samt gera allt sem hún gat til að þóknast þessari óviðjafnanlega fögru veru.

Það kviknaði ný hugsun í huga Bernadette.

Hvaðan kom þessi kona? Upp úr jörðinni? Og getur nokkuð gott komið frá þeim stað? Kemur ekki allt hið góða ofan að, af himnum? Það notar skýin og sólargeislana sem farartæki á leið sinni til jarðarinnar eins og málverkin í kirkjunum sýna.

En hvaðan sem þessi fagra vera kom og hvaða leiðir sem hún hafði gengið á þessum beru fótum þá var eitt alveg óskiljanlegt:

Hvers vegna í ósköpunum kaus hún að koma til Massabielle í þennan hellisskúta sem flóðin í ánni skola upp í beinum af dauðum skepnum, koma á stað sem var ruslahaugur, verustaður fyrir svín og slöngur, staður sem allur heimurinn hlaut að fyrirlíta?

Þessar grunsemdir Bernadette ristu samt ekki djúpt. Hún var í raun uppnumin og full af fögnuði yfir þessari fegurð:

Engin fegurð er að öllu leyti bundin líkamanum. Allt sem kallað er fagurt í fasi manna er í raun fegurð sem kemur að innan. Fegurð þessarar veru var yfirskilvitleg eins og hún væri komin úr öðrum heimi. Bernadette langaði til að signa sig.

Að signa sig var í heimi Bernadette allra meina bót. Hún hafði notað signinguna frá blautu barnsbeini. Krossmarkið var besta vörnin gegn erfiðum draumum næturinnar. Hún notaði það stundum líka á daginn. Það kom fyrir að hún þóttist sjá undarlegar sýnir. Þegar hún horfði á skáldaða veggina í litlu íbúðinni þeirra breyttust flekkirnir á veggnum í alls konar myndir sem flestar voru afskræmdir hlutir úr veröld skugganna. Stundum sá hún geithafurinn hræðilega, illfyglið hann Orphide, sem eitt sinn þegar hún var úti að ganga hafði sett undir sig hausinn og elt hana um allt engið. Bernadette skildi þetta ekki. Hvers vegna varð hún sem dýrkaði allt sem var gott, yndislegt og fagurt að þurfa að þola það að sjá allar þessar afskræmdu og ljótu myndir?

Bernadette horfði á bera fætur konunnar og vildi signa sig en kom sér ekki til þess. Hún gat hvorki hreyft legg né lið. Þetta var ekkert óvenjulegt. Hún hafði stundum fengið martröð og gat þá ekki hreyft sig eða kallað á frelsarann til

að biðja hann að vernda sig gegn illum öflum. En þetta magnleysi hennar núna til að lyfta hendinni virtist eiga sér sérstaka orsök. Kannski hafði konan lesið hugsanir hennar og var nú að refsa henni fyrir þær? Ef til vill hefði það að signa sig hér verið ófyrirgefanlegt brot á góðum siðum og í hæsta máta vandræðalegt? Vafalaust vissi þessi fagra vera um allt sem snerti krossinn.

Nú lyfti veran fagra upp hægri hendi, hæglátlega líkt og hún væri að leiðbeina Bernadette. Konan signdi sig. Það var eins og krossmark hennar væri úr ljósi. Bernadette hafði engan séð signa sig á þennan hátt. Það var eins og krossmarkið svafi um loftið. Andlit verunnar fögru var orðið mjög alvarlegt. Svipur hennar sendi um Bernadette nýja fagnaðarbylgju. Þegar Bernadette signdi sig var hún vön að snerta enni sitt og brjóst lauslega. Núna fannst henni einhver mildur máttur stýra hendi sinni, líkt og þegar barni er kennt að skrifa. Þessi máttur stýrði á sama hátt hönd Bernadette til að þrýsta þessu máttuga og göfuga tákni á enni hennar. Og nú brosti veran fagra aftur til hennar líkt og gerst hefði mjög þýðingarmikill og mjög dýrmætur atburður.

Fyrsta lækningin í Lourdes

Franz Werfel segir frá:

Bouriette, fyrrverandi steinhöggvari og vegavinnumaður, var ekki alveg blindur á hægri auganu. Hefði hann verið alveg blindur hefði það, eins og segir í guðspjallinu, hneykslað hann minna. Ástandið var þannig að hann var stöðugt þjakaður af kláða og sviða í þrútnu auganu. Þetta gráa þokuský sem lá alltaf yfir hægri auganu virtist einnig spilla sjóninni á því vinstra. Bouriette var farinn að láta allt líf sitt snúast um þennan krankleika sinn. Vinir hans voru kenndu honum og hann fór sjálfur að leggja rækt við sjálfsvorkunnsemi sem var á vissan hátt notaleg.

“Við hverju er hægt að búast af blindum manni?” var hann vanur að segja. Þannig losnaði Bouriette við að gera miklar kröfur til sjálfs sín. Þess vegna hætti hann sínu erfiða starfi þó að hann væri ungur að árum og lifði á aukastörfum sem til féllu. Á þennan hátt var lífið þægilegra og hann hafði afsökun sem bæði fjölskylda hans og samfélagið tóku gilda. Einhver kynni að halda að vegna þessara aðstæðna hefði hann lítið á lækningu að græða. Samt læddist að honum óvenjuleg hugsun eitt sinn á leiðinni frá Soubirous til Cazenave.

Eins og allir sem búa við stöðuga vanlíðan fannst honum að allt yrði að reyna, allt sem hugsanlega gæti komið að einhverju gagni. Þess vegna snéri hann við og fór til Rue des Petites Fossées, þar sem hann átti heima. Úti fyrir húsinu stóð sex ára dóttir hans.

“Hlustaðu nú á mig, dóttir góð. Þú veist hvar hellirinn í Massabielle er, þar sem Bernadette Soubirous sér alltaf sýnir?”

Dóttirin varð svolítið móðguð.

“Auðvitað, pabbi, ég er búin að fara þangað þrisvar sinnum.”

“Hlustaðu nú vel á mig, elskan mín. Farðu inn til mömmu þinnar og biddu hana um búið af pokastriga. Settu í hann blautan leir sem þú skalt grafa upp úr hægra horninu innst í hellinum. Gleymdu því ekki, innst í hægra horninu. Komdu svo með þetta til mín niður á pósthúsið. Skilurðu mig?”

Hálfum klukkutíma síðar laumaðist Bouriette með blautan leirinn vafinn inn í striga inn í Cazenave hesthúsið og faldi sig þar í dimmasta skotinu. Þar settist hann niður á auðan stall og hallaði sér upp að veggnum. Hann setti strigann með vota leirnum við hægra augað. Vatnið rann niður andlit hans. Hann taldi að lækningin tæki sinn tíma svo að hann beið þarna í þessu skúmaskoti þar til klukkan í Péturskirkjunni sló tvö.

Þegar hann loks gekk út í dagsbirtuna hörfaði hann aftur á bak, yfirbugaður af allt of sterku ljósi. Ósjálfrátt lokaði hann vinstra auganu. Gráa skýið á hægra auganu hafði breyst. Nú sá hann í gegnum það eins og slæðu. Gegnum hana gat hann séð útlínur hlutanna nákvæmlega. Bouriette komst í mikið uppnám, ekki fyrst og fremst vegna augans heldur vegna hinnar nýju uppgötvunar. Hann þaut yfir Marcadale torgið til dr. Dozous, læknis.

Biðstofa læknisins var full. Bouriette ruddist inn á læknastofuna án þess að banka.

“Svona gera menn ekki, Bouriette,” sagði læknirinn fullur vandlætingar. “Farðu út aftur og bíddu á þínum stað.”

“Ég get ekki beðið.” Maðurinn var viti sínu fjær. “Ég er aftur búinn að fá sjón á hægri auga. Ég læknaði það með leir úr hellinum. Og nú get ég séð. Þetta er kraftaverk.”

“Þetta eilífa kraftaverkatal ykkar,” tautaði læknirinn. Samt myrkvaði hann stofuna og kveikti á sterkum lampa til að skoða auga Bouriettes.

“Fjögur alvarleg ör á sjónhimnunni, nethimnan að hluta til fráskilin. Samt getur þú séð einhverja glætu, er það ekki? stundum meira, stundum minna.”

“Það er rétt,” át Bouriette eftir honum. “Stundum meira, stundum minna.”

Eins og títt er um augnsjúklinga gat læknirinn auðveldlega gert hann óöruggan um á hvaða stigi þessi sjónskerðing hans væri.

“Og í dag sérð þú betur, er það ekki?”

“Jú, miklu betur, læknir. Það er eins og það sé ljós í auganu og með því get ég séð hvað sem er.”

“Þannig hegðar sjónin sér nú ekki. Þú hefur þrýst á augað klukkustundum saman og með því truflað sjóntaugina.”

Dozous sneri lampanum og lét ljósið falla á töflu sem hékk á veggnum.

“Lokaðu vinstra auganu. Getur þú sagt mér hvaða stafur þetta er?”

“Nei, læknir. Það get ég ekki.”

“Opnaðu vinstra augað og lokaðu því hægri. Getur þú nú sagt mér hvaða stafur þetta er?”

Nei, það get ég ekki læknir.”

“Það er undarlegt. Horfðu þá á hann með báðum augum. Getur þú nú sagt mér þetta?”

“Nei, ég get það ekki, læknir, ég er ekki læs.”

Dozous dró aftur gluggatjöldin frá.

“Komdu á morgun þegar þú ert búinn að róa þig niður, Bouriette.”

Á leiðinn út tautaði sjúklingurinn og þóttist viss í sinni sök.

“Mér er sama hvað þú segir. Ég veit að þetta er kraftaverk.”

Dr. Dozous gat ekki fyllilega ákveðið hvort þetta tilfelli ætti fremur að falla undir augnlækningar eða ímyndunarveiki.

Uppsprettan

Franz Werfel segir frá:

Ljósglætan sem áður hafði komið í auga Bouriettes var aftur horfin en gráa þokuskýið var þar áfram. Gegnum það gat hann samt séð hluti alveg greinilega. Hann var sannfærður um að ástæðan fyrir þessu væri blauti leirinn úr Massabielle helli sem hann hafði lagt yfir augað. Hann fór samt ekki til læknisins til að segja honum frá þessu af ótta við að læknirinn svipti hann trúnni og hindraði á þann hátt fulla lækningu. Bouriette var ákveðinn í að halda þessu áfram. Hann hafði þegar sagt nokkrum vinum sinna frá því að hann hefði að nokkru leyti fengið sjónina aftur. Og flestir vinirnir hlógu að honum. En þótt undarlegt væri þá trúðu honum tveir eða þrír af fyrri vinnufélögum hans. Samfélag steinhöggvara og vegavinnumanna var samstæður hópur. Flestir voru þeir fátækir menn sem urðu snemma gamlir fyrir tímann í þessari þrælavinnu. Kæmi það fyrir eins og núna að einhver fengi óvæntan glaðning var honum deilt með hinum svo allir eignuðust hlutdeild í vinningnum. Þeir voru ekkert trúaðri en gengur og gerist hjá fólkinu í Bigorre. En ef sannanlegt kraftaverk gerðist á einum af félögunum litu allir á það sem skrautfjöður í sínum eigin hatti. Þess vegna var það að þegar Bouriette sagði frá þessari óvenjulegu reynslu sinn þá skiptust gömlu félagarnir á þýðingarmiklu augnaráði og kinkuðu kolli hver til annars.

Um þrjúleytið fór Louis Bouriette aftur til Massabielle til að ná í nýja handfylli af leir til að leggja við augað. Þegar hann kom í hellinn voru þar saman komnar nokkrar konur.

Þær beygðu sig yfir örlitla lækjarsytru sem seytlaði upp um vota leirinn í hellinum og var byrjuð að leita sér að farvegi í sandinum í átt að Savy. Þessi lækjarsytra var ekki stærri en vatnsrennsli sem oft myndast í göturæsi í rigningu. Samt var kraftur í þessu rennsli sem gat bent til að það kæmi úr dýpri uppsprettu.

“Hvað er nú þetta?” spurði Bouriette fullur undrunar.

“Við vorum með bænabandið milli handanna,” sagði ein kvennanna, “og allt í einu byrjaði vatnið að streyma. Við sáum hér ekkert vatn þegar við komum.”

“Þetta lítur fjandakornið ekki út fyrir að vera neitt fúamýrarvatn,” hvein í Bouriette. “Þetta er lítil raunveruleg uppspretta.”

Það kom sigurglampi í augu gömlu bóndakonunnar frá Ómex.

“Hin blessaða Móðir sagði Bernadette að fara hingað að lindinni sem enginn sá, drekka úr henni og þvo sér. Og hér er uppspretta.....”

“Sem Guð er yfir mér, þetta er lindarvatn,” hrópaði Bouriette og hljóp af stað til mylluhússins við Savy til að segja malaranum Antoine Nicolau tíðindin.

Góður malari hefur alltaf gott vit á þrennu: Hrossum og ösnum, korni og síðast en ekki síst vatni. Ef þess þarf með getur malari alltaf útbúið stíflu í læk, róið skektu og gert þró fyrir lindarvatn. Nicolau skoðaði lækjarsytruna í hellinum fagmannlega og reyndi að gera sér grein fyrir hvers eðlis hún væri.

“Það er alltaf eitthvað til í öllu sem Bernadette segir,” sagði hann loks. “Þessi vatnsæð kemur beint úr klettinum.”

“Svo að hin blessaða Móður hefur þá gert kraftaverk,” sagði ein kvennanna í kappræðutón.

“Það er ekki auðvelt að höndla uppsprettu,” sagði malarinn. “Ég er enginn fagmaður í því. Venjulega er hún mörg lítil vatnsaugu sem þarf að sameina. Þessar litlu æðar geta hæglega runnið út í sandinn og lindin hverfur. Ég held, góðar konur, að skynsamlegast væri fyrir ykkur að tala sem minnst um þetta.”

Nicolau og Bouriette gengu afsíðis og ræddu málið. Því næst fóru þeir saman út á veginn frá Tarbes sem lá yfir fjallshryggina niður hlíðina hinum megin þar sem vegagerðarmenn unnu við að höggva til steina. Þessir gömlu félagar Bouriettes voru þakklátir Maríu og fúsir til að hjálpa honum. Eftir venjulegan vinnudag fóru þeir með áhöld sín yfir í hellinn. Flestir mannanna fóru í að gera við brattan stíg sem lá frá klettinum og koma upp handriði með fram honum.

Áður en myrkur féll á sendi Antoine Nicolau eftir kyndlum frá myllu sinni. Í flöktandi bjarna þessara ljósa vann hann verk sitt og það heppnaðist framar öllum vonum. Hann hafði fylgt vatnsæðinni fáein fet inn í klettinn þegar vatnið skyndilega gusaðist út úr honum. Holan varð strax barnafull af vatni. Nú byrjaði hann að byggja þarna litla steinþró. Mennirnir völdu ávala steina sem þeir notuðu í hleðslu og settu steinlím á milli þeirra. Þeir gerðu líka steinbotn í þróna nema þar sem lindin spratt upp. Tært og svalt lindarvatnið fyllti steinþróna. Þau drukku öll þetta hreina vatn, þömbuðu það í sig. Af þessu vatni fannst ekkert jarðarbragð. Þetta var tært og hreint bergvatn. Seinna fóru þeir Nicolau og Bouriette aftur til myllunnar til að sækja

timburstokka sem alltaf eru til í hverri myllu. Eftir þeim leiddu þeir vatnið sem rann úr þrónni. Fyrst eftir að öllu þessu var lokið fór Antoine heim í hreysi Bernadette til að segja fjölskyldunni þessi góðu tíðindi.

Þetta sama kvöld voru fyrimenn bæjarins skáldið og kennarinn Lafite og Clarens á göngu um Chalet Isle. Það var komið fram í lok febrúar og vorið lá í loftinu. Fullt tungl rann upp himinbogann. Þegar þessir tveir heiðursmenn gengu frá garðshliðinu sáu þeir kyndla í Massabielle.

“Þetta var ég búinn að segja þér,” sagði Clarens. “Hér verður enginn friður fyrr en.....”

“Fyrr en hvað?” spurði Lafite en hann féll ekkert svar.

Þeir beygðu inn á götuna upp að hellinum, Lafite í fyrsta skipti. Clarens hafði verið þarna síðast í gær og hlustað þá á háðsyrði og þórðargleði gáfumannanna sem hæddust að heimsku Bernadette litlu sem hafi sagt að þarna væri lindarvatn. Þeir gengu til verkamannanna sem voru nýbúnir að ljúka verki sínu og horfðu á það ánægðir á svip.

“Hvað hafið þið verið að gera hér?” spurði Clarens.

“Líttu á uppsprettuna,” svaraði Bouriette og sveiflaði höndunum eins og töframaður.

Antoine dýfði handleggnum í vatnið alveg upp að olnboga.

“Bernadette sagði að hér væri uppsprettulind. Og hér er hún. Og ekkert lítilræði. Hún er ekki minna en hundrað lítrar á mínútu.”

Lafite klappaði Clarens á axlirnar.

“Hvað sagði ég ekki? Hvað segir þú nú um spádómsgáfu mína? Manstu ekki að ég sagði þér fyrir þremur vikum að

hér væri vatnads á ferð. En hvorki loftandi né skógargyðja.”

Clarens snéri sér að verkamönnunum.

“Hver skipaði ykkur að gera þetta og hver borgar ykkur fyrir þetta?”

“Sjáðu til, herra,” sagði einn vegagerðarmannanna. “Við unnum hér nokkra tíma í yfirvinnu fyrir Maríu. Hún borgar þetta einhvern tímann...” Þeir hlógu góðlátlega.

Malarinn sagði.

“Þetta er raunverulega kraftaverk, það eigum við Bernadette að þakka. Og í gær hæddust þið að henni.”

“Hægan, hægan, kæri Nicolau,” greip Clarens fram í fyrir honum. “Hvar er þetta kraftaverk þitt? Er uppsprettan kraftaverk? Var hún ekki alltaf inn í fjallinu? Bernadette bjó hana ekki til hún aðeins uppgötvaði hana.”

Skáldið benti með miklum tilburðum upp í loftið og sagði.

“Horfið á tunglið þarna, herrar mínir. Er Lúna, þessi dauði fylgihnöttur, sem snýst eilíflega í kringum okkur ekki kraftaverk? Vegna þess að þið eruð öll blind á hin miklu kraftaverk þurfið þið á litlum kraftaverkum að halda.”

Þessari algyðislegu athugasemd skáldsins var afar illa tekið. Gamli verkamaðurinn svaraði háðslega.

“Hvaða vitleysa er þetta, herra minn. Ætlar þú að segja okkur að tunglið sé kraftaverk? Við þekkjum öll tunglið afar vel. Það hefur alltaf verið hérna. Það sem er hér hjá okkur alla tíð er ekkert kraftaverk.”

Herramennirnir tveir snéru heim á leið.

“Þessi skáld, nú á dögum,” sagði kennarinn, “eru því miður hætt að geta talað þannig að venjulegt fólk skilji þau.”

“Þetta gæti verið rétt hjá þér, kæri vinur,” svaraði Lafite. “Ég á í erfiðleikum með að fá jafnvel þig til að skilja, hvað ég er að segja.”

Hvíta lestin

Fulton Ursler segir frá:

Þokunni var að léttast þegar ég fór frá hótelinu en tindar fjallanna voru huldir bak við skýin. Það var einmitt á svölum morgni eins og þessum sem Bernadette sá Maríu fyrst. Þegar ég gekk yfir gömlu brúna hugsaði ég um helgisögurnar sem ég var að lesa í gærkvöldi áður en ég fór að sofa. Sögur sem höfðu verið sagðar í árþúsundir um egypska konu sem elskaði Móses. Hann endurgalt ekki ást hennar og þessi ógæfusama kona fór burt úr Nílardalnum til Pýreneafjalla og byggði fyrst þetta fjallaþorp til að gleyma honum.

Ég var enn að hugsa um þessa konu þegar ég gekk steinþrepin upp hlíðina í átt til hellisins. Ég hélt ég væri einn á ferð en þegar ég kom nær sá ég að mikill mannfjöldi hafði safnast þar saman, kraup fyrir framan altarið í hellinum á undan morgunmessu og altarisgöngu. Hugur minn var gagntekinn friði. Hér var gott að vera. Samt varð ég þreyttur á hinni löngu dagskrá og fór á göngu um mjó stræti bæjarins. Hér voru fáir á ferð. Ég gekk til járnbrautarstöðvarinnar. Sérstök lest full af sjúklingum var að renna inn á stöðina. Þetta var hjálparvana fólk. Ég horfi á fólk staulast um á hækjum eða var borið úr lestinni í sjúkrabíl eða önnur farartæki og ég var gripinn vonleysi. Allt þetta fólk getur ekki læknast hér, jafnvel enginn. Þetta vesalings fólk er með krabbamein, sykursýki, berkla, sýflis. Hvers vegna eru menn að vekja falskar vonir með þessu fólk og senda það síðan vonsvikið heim?

Í þessu þorpi koma oft saman í einu um tvö hundruð þúsundir manna sem eru sjúkir á sál og líkama. Er ef til vill kirkjan og ótal kaupmangarar aðeins að hafa þetta vesæla fólk að féþúfu, eins og svo margir óvinir trúarinnar segja? Ég ákveð að fara ekki frá Lourdes fyrr en ég hefði fengið svar við þessari spurningu.

Til að komast nær barninu, Bernadette, ákvað ég að leggja leið mína til hússins þar sem Bernadette bjó þegar þessi undarlega saga hófst. Þetta hús hafði verið fangelsi til ársins 1858 en þótti þá óíbúðarhæft jafnvel fyrir fanga. Fimm manna fjölskylda Bernadette bjó þarna í yfirgefnum fangelsisklefa.

Ellefta febrúar, 1858, höfðu systkinin þrjú farið út til að safna eldiviði. Bernadette hafði gægst inn um opið á hellinum við Massabielle og sá þar konu í skínandi klæðum sem brosti til hennar. Og bros hennar var engu öðru líkt. Átján sinnum sá Bernadette þessa sömu sýn. Hún sagði fólkinu að þetta væri María mey. Hún hefði talað til sín og Bernadette hefði hlýtt því sem hún sagði henni að gera, jafnvel þegar María sagði henni að drekka úr uppsprettulindinni við fætur hennar. Þarna var ekkert vatn. En Bernadette hlýddi og fólkið horfði á þennan vesalings kjána róta upp jörðinni með berum höndum. En þegar hún gróf í jörðina fór vatn að renna upp úr jörðinni. Síðan hefur mikið vatn stöðugt runnið frá þessari lind. Fyrsti maðurinn sem baðaði sig í henni var steinsmiður sem varð blindu á vinstra auga eftir að hafa fengið flís úr marínara í augað. Hann sá aftur með auganu og hélt þeirri sýn meðan hann lifði. Dauðvona barn var baðað upp úr þessu svala vatni og lifði það að sjá Bernadette gerða að einum af dýrlingum

kapólsku kirkjunnar um það leyti sem Franklin D. Roosevelt varð forseti Bandaríkjanna.

“Allt saman sefasýki og ofskynjanir,” sögðu lærðu mennirnir.

“Stúlkan var einfaldlega geðveik,” sagði doktor Voisin einn af þekktustu læknum Parísar. Hann hafði aldrei komið til Lourdes.

“Hvers vegna var þessi stúlka valin?” spurði ég gömlu fangelsisveggina með rimlu fyrir gluggum og mynd af hinum krossfesta. En veggirnir steinþögðu. Samt gat ég ekki látið leit mína að Maríu og Bernadette enda hér. Ég ákvað að halda leit minni áfram.

Konan sem læknaðist

Fulton Ursler segir frá:

Þessi saga gerðist við Massabielle - hellinn í Lourdes árið 1903.

“Er okkur óhætt að fara með Maríu Ferrand niður að böðunum, læknir?” spurði hjúkrunarkonan.

Lerrac læknir leit á hana urdrandi.

“Hún gæti dáið á leiðinni,” sagði hann.

“En hún er staðráðin í að láta baða sig,” sagði hjúkrunarkonan, “til þess kom hún þessa lögnu leið.”

Dr. J. gekk inn í stofuna. Lerrac spurði hann álits um hvort óhætt væri að láta flytja Maríu Ferrand út að lindinni.

Ábreiðunni var aftur flett ofan af stúlkunni og grindin og íspokinn tekin burtu. Dr. J. rannsakaði sjúklinginn af nákvæmni.

“Hún er á grafarbakkanum,” hvíslaði hann. “Mér þykir líklegt að hún deyi niðri við hellinn.”

“Þú heyrðir, ungfrú, hvað hann sagði. En ég ræð engu hér og get hvorki leyft þetta né bannað.”

Það var priorinnan sem tók ákvörðunina.

“Það skiptir ekki máli,” sagði hún, “hvort hún deyr í dag eða á morgun. Það væri grimmuðlegt að verða ekki við þessari síðustu bæn hennar. Ég býst samt ekki við að hún lifi það að komast þangað. Við skulum fara með hana núna.”

“Ég verð niðri við böðin,” sagði Lerrac. “Ef hún missir meðvitund skuluð þið senda eftir mér.”

A.B. og annar sjálfboðaliði komu með börur. Á þeim lá María Ferrand. Hún lá á bakinu, lítil og visin undir brúnni ábreiðunni yfir útpöndum kviði hennar. Hún dró andann ótt og títt.

Þeir settu börurnar á jörðina rétt sem snöggvast, áður en þeir fóru með þær inn í böðin.

Kirkjuklukkan sló tvö. Litlir vagnar sem burðarmenn drógu nálguðust og hópur pílágímanna stækkaði. Og hér lá María Ferrand sem hafði orðið að eyða mestallri ævi sinni á berkladeildum sjúkrahúsa og var nú við dauðans dyr án þess að hafa nokkurn tímann lifað. Lerrac fór að biðja fyrir henni. Og mannfjöldinn bað með honum fyrir ástvinum sínum. Allir lyftu höndum. Það var eins og vindur blési um mannhafið, eitthvað óáþreifanlegt, hljóðlátt, máttugt og ómótstæðilegt. Lerrac fann greinilega þessi sterku áhrif. Hann langaði til að gráta.

Klukkan var að ganga þrjú. Hellirinn í Massabielle-klettinum var uppljómaður af þúsundum kertaljósa. Innan við háar járngrindur var stytta af hinni heilögu mey. Hún stóð í skotinu þar sem Bernadette hafði áður séð hina hvít-klæddu konu. Fyrir framan Maríustyttuna var sjúklingum ætlað afgirt svæði. Rétt upp við grindurnar stóðu börur Maríu Ferrand. Þegar Lerrac og M. komu að þeim sáu þeir að hún lá hreyfingarlaus og virtist eiga skammt ólifað. Allt í einu virtist honum einhver breyting verða á henni. Djúpu skuggarnir á andliti hennar voru að hverfa og hörund hennar virtist ekki eins öskugrátt og áður. Lerrac laut ofan að börunum, þreifaði á púlsi hennar og hlustaði á andardráttinn.

“Andardrátturinn er ekki eins hraður,” sagði hann við M. Hann yppti öxlum.

“Bendir það ekki til að dauðastundin sé að nálgast?” spurði hann. M. var trúlaus maður og trúði síst af öllu á kraftaverk.

Lerrac svaraði engu en honum duldist ekki að allt líkamsástand hennar var að færast í betra horf. Það var eitthvað að gerast. Hann studdist upp við vegginn hjá börunum og hafði ekki augun af henni. Andrúmsloftið var þrungið tilbeiðslu. Andlit Maríu Ferrand breyttist smám saman. Augu hennar sem áður höfðu verið sljó, beindust nú að hellinum og það var eins og nýtt líf kviknaði í þessum augum.

Lerrac fölnaði upp. Ábreiðan sem lögð hafði verið yfir útþaninn kvið Maríu Ferrand var að síga niður smátt og smátt.

“Líttu á hana,” hrópaði hann til M.

“Já,” sagði M. “Þetta er alveg rétt. Kviðurinn virðist hafa minnkað. Hún liggur líklega öðru vísi en áður.”

Kirkjuklukkan var að enda við að slá þrjú. Nokkrum mínútum seinna sáust engin merki um útpenslu á kviði Maríu Ferrand.

Lerrac athugaði andardrátt hennar og æðasláttinn í hálsinum. Hjartslátturinn var mjög tíður en hann var orðinn reglulegur. Nú var enginn vafi á því lengur að eitthvað hafði gerst.

“Hvernig líður þér?” spurði hann.

“Mér líður vel,” svaraði hún lágum rómi. “Ég er enn þá þróttlítil en ég finn að ég hef læknast.”

Lerrac stóð hjá henni þegjandi og hugur hans var lamaður: Þetta gat ekki gerst. Þetta gat ekki verið annað en draumur.

Hjúkrunarkonan bauð Maríu Ferrand mjólkurglas. Hún drakk allt úr galsinu. Eftir fáeinar mínútur reisti hún upp höfuðið, leit í kringum sig, hreyfði sig lítið eitt til og snéri sér síðan á hliðina án þess að það virtist valda henni nokkrum sársauka.

Lerrac hélt aftur til gistihússins þar sem hann bjó og ákvað að draga engar ályktanir af atburðinum fyrr en hann hefði til fullnustu gengið úr skugga um hvað í raun hefði gerst.

Klukkan hálf átta fór hann aftur til sjúkrahússins. Hann opnaði dyrnar á sjúkrastofunni og flýtti sér inn að rúmi Maríu Ferrand. Þar nam hann staðar orðlaus af undrun og starði á hana. Breytingin sem orðin var á henni var gífurleg. María sat uppi í rúminu, klædd hvítum jakka. Það hafði færst roði í kinnar hennar og svipurinn geislaði af nýju lífi. Rúnir margra ára þjáninga voru enn sýnilegar en nú stafaði frá henni undarlegur friður sem virtist fylla alla sjúkrastofuna.

“Læknir,” sagði hún. “Ég er orðin alheilbrigð. Ég held ég geti gengið.”

Lerrac tók um úlnið hennar. Púlsinn sló hægt og reglulega, áttatíu slög á mínútu. Fyrir fáeinum klukkustundum hafði æðarslátturinn verið mjög hraður og óreglulegur. Andardrátturinn var einnig orðinn fullkomlega eðlilegur, brjóst hennar hófst og hneig hægt og reglulega. Hann fletti ofan af henni ábreiðunni. Hörundið var orðið slétt og hvítt. Maginn var flatvaxinn, lítið eitt innfallinn kviður ungrar,

vannærðrar stúlku. Aðeins fætunir voru enn þá örlítið bólgnir. Hún var orðin heilbrigð. Það var staðreynd sem ekki var hægt að samræma vísindum.

Allt í einu varð Lerrac þess var að dr. J. og M. stóðu við hlið hans.

“Hún virðist hafa læknast,” sagði Lerrac. Læknarnir tveir voru lengi að skoða hana en þegar þeir höfðu lokið rannsókn sinni sagði dr. J. undrandi. “Hún er orðin heilbrigð.”

“Ég finn ekkert að henni,” sagði M. “Hún getur farið á fætur.”

Næstu nótt gat Larrec ekki sofið. Svalur andblær fjallanna barst inn um gluggann. Larrec fann kyrrð náttúrunnar anda friði í sál sína. Honum fannst að undir handleiðslu hinnar helgu meyjar vikju annir hversdagslífsins og heilabrot um kennisetningar og tilgátur fyrir nýjum skilningi sem var samofinn þessum sérkennilega friði og öryggiskennd sem frá henni stafaði.

Hið rétta nafn Ferrand var María Bailly. Sjúkdómur hennar var berklabólga í líflhimnu.

Lögmaðurinn sem ekki læknaðist í Lourdes

Fulton Ursler segir frá:

Paul Galland þekkti lengi ekki annað en velgengni í lífinu. Hann lauk námi við þekktan lagaskóla í Sorbonne og komst snemma í fremstu röð félaga sinna. Hann kvæntist góðri konu og átti með henni einn son. Það lék allt í lyndi.

En árið 1937 dundu ósköpin yfir. Hann sýktist af lömun sem nefnd er *rhizomelic spondylitis*. Og sjúkdómurinn breytti honum smám saman í lifandi líkneski, öll liðamót óhreyfanleg, fyrst axlirnar síðan olnbogar og hné og loks fór þetta um allan líkamann. Læknarnir sögðu honum eins og satt var, að ástand hans væri með öllu vonlaust.

Lögmaðurinn varð að hætta allri vinnu og vera heima hjá sér fyrst í hjólastól síðan í rúminu.

Í nokkur ár hafði hann nægar tekjur til að halda fjölskyldunni gangandi, hann átti fé fyrir húsnæði, mat og fötum handa konunni, syninum og tengdamóður sinni. En þegar félagi hans á lögfræðingaskrifstofunni féll frá féllu tekjur hans niður. Hann fékk eignarhlut sinn greiddan en hann brann fljótlega upp á verðbólguþálinu.

Galland fjölskyldan var trúað fólk og stundum talaði Paul um að sig langaði til að vera fluttur til Lourdes.

“Mig hefur lengi langað til að fara þangað,” sagði hann við konu sína. “Ég get ekki unnið neitt lengur. Ég vil fela mig og þennan sjúkdóm minn algerlega Guði á vald.” Eiginkonan var þessu sammála. “Ég trúi því,” sagði hún, “að Guð eigi ævinlega eitthvað til að gefa.”

“Vissulega. En samt verðum við að borga skuldir okkar. Hvar fáum við það fé? Ég verð einhvers staðar að ná því. Ég verð að biðja Guð um hjálp. Ég ætla að fara til Lourdes.”

Þegar ég kom í heimsókn til Paul Galland í hús bak við litla garðholu núner fjögur við Carriere-Male í Bour-la-seine, var augljóst að ferðin niður til spönsku landmæranna hafði engan árangur borið. Hann lá á bakinu og gat sig hvergi hreyft. Yfir honum hékk tvöfaldur spegill sem var þannig gerður að hann gat séð framan í gestinn og gesturinn framan í hann. Þetta var nauðsynlegt því að Paul gat ekki lengur hreyft hálsinn eða breytt um stellingu á nokkurn hátt. Ég varð að tala við hann gegnum spegil. Þetta var eins og við værum ekki báðir í sama heimi, eins og talað væri milli tveggja heima. Þarna lá hann bjargarlaus, dökkhærður maður með björt augu og ótrúlega glaðlegt bros.

“Þegar þú horfir á mig,” sagði hann “er eðlilegt að þú haldir að bænum mínum í Lourdes hafi ekki verið svarað. En *écoutez!* Illustaðu! Ég verð að segja þér að þegar ég kom þangað snérist mér hugur um að biðja um bata á sjúkdómi mínum. Ég get ekki útskýrt þetta í orðum en fyrir mig er auðvelt að skilja þetta. Ég var settur upp í lestina. Í för með mér var alls konar fólk, ungt fólk, gamalmenni, börn, lamaðir og blindir - og ég fór að skynja að bæn og samviska eiga samleið. Þeir sem gátu gengið fóru milli klefa á nóttinni og komu í heimsókn. Þannig kynntist ég mörgu góðu fólki. Áður en ég var kominn hálfa leið hafði ég kynnst sex persónum og ég vonaði innilega að þetta fólk

fengi bót meina sinna. Ég vildi að það endurheimti heilsu sína ekki síður en ég vildi að ég sjálfur læknaðist. Sex á móti einum. Það hafði forgang. Mér fannst það orðið mikilvægara. Þess vegna bað ég fyrir þessum nýju vinum mínum en ekki fyrir mér. Síðan sneri ég heim. Ég býst við að þér finnist þetta hljóma mjög heimskulega. Vissulega vildi ég læknaðist. Og fjölskylda mín þarfnast mín. Á hinn bóginn var þörf hinna sex svo mikil að ég gat ekki hugsað um sjálfan mig. Það hefði verið mikil sérhyggja. Þér hefði fundist það líka ef þú hefðir þekkt þau.”

“En þetta örlæti þitt breytti engu M. Paul Galland, eða var ekki svo? Vandamálin í heiminum hjá þér voru áfram hin sömu og peningavandamálin....”

“Ó, jú. Lasburða bókhald er líka sjúkdómur,” sagði hann í gamansömum tón.

“Og vandkvæðin við að láta enda ná saman voru enn á sínum stað?” spurði ég og vildi ekki láta hann komast hjá að svara.

“Þú gætir haldið það,” sagði hann og rak upp hlátursbops. “Jafnvel ég hafði gleymt mætti bænarinnar. Ég býst ekki við að þú getir skilið mig þegar ég segi að ég hafi að lokum komist að þeirri niðurstöðu að það sem ég þarfnaðist mest var ekki að læknaðist. Það sem ég raunverulega þarfnaðist var að geta fætt og klætt fjölskyldu mína. Og sú bæn var heyrð og þeirri bæn var svarað.”

Það var einkennileg birta í augum hans.

“Hér ligg ég, að því er virðist alveg bjargarlaus. Konan mín getur ekki unnið úti. Ég þarfnast hjálpar hennar hér heima dag og nótt. Á tveggja tíma fresti verður að snúa mér í rúminu. Tengdamóðir mín, blessunin, er of gömul til

að vinna. Sonur minn er of ungur. Og við erum með hund. Já, hann er líka vandamál!”

“Nótt eina, þegar ég lá andvaka sagði einhver eða eitt-hvað við mig. *Hvers vegna skrifar þú ekki bók?* Hvað veit ég um það hvernig á að skrifa bók? Ekki neitt. Samt ætla ég að reyna. Ég get ekki beygt fingurna og get þess vegna ekki skrifað. En ég gat lesið konu minni fyrir langa og mikla bók sem ég gaf nafnið: “*Draumsýn hins sjúka manns.*” Við áttum enga ritvél en kona mín skrifaði allt handritið með sinni fallegu rithönd. Við höfðum engin sambönd við útgefendur. Konan mín fór með vagninum til Parísar og þar leitaði hún að útgefanda í símaskrá. Editions Siloe varð fyrir valinu.

“Og þótt furðulegt sé, vinur minn, þá var hjálp Guðs með mér í verki, - útgefendurnir voru ánægðir með bókina. Þeir eru nú að gefa hana út og Francois Mauriac, meðlimur frönsku Akademiunnar, einn hinna ódauðlegu, skrifaði góðan formála. Þeir borguðu mér fyrir fram fleiri þúsund franka. Er það ekki undarlegt?

“Og það var bætt úr þörfum mínum á fleiri vegu. Þetta var aðeins upphafið. Það er búið að biðja mig að skrifa aðra bók. Ég kenni líka börnum hér í hverfinu á hverjum sunnudagsmorgni, börnum sem þarfnast aukakennslu í skólanum. Að gera þetta var hvíslað að mér á sama hátt. Þegar við fyrst buðum mæðrum þessara barna stoðkennslu neituðu þær. Þær óttuðust að börnin kynnu að smitast af þessum hræðilega sjúkdómi mínum. Nokkrir læknar í héraðinu sendu til okkar börn sín, þó að þau stæðu sig vel í skólanum, aðeins til að sýna fólki að þetta væri ekkert hættulegt. Þetta hreif. Nú kennum við stórum hópi. Auk alls

Þessa les ég prófarkir af hraðrituðum athugasemdum sem gerðar eru við fyrirlestra í Sorbonne. Bænum mínum var svarað og allir reikningar borgaðir. Er þetta ekki kraftaverkið sem við þörfnuðumst?”

Hvernig átti ég að svara þessum manni sem ég horfði á í spegli liggjandi á bakinu án þess að geta hreyft sig, manni sem spurði spurningar eins og þessarar brosandi?

Segðu mér, Paul Galland. Er það nokkuð sem ég, ókunnugur maður, get gert fyrir þig?”

“Nei. Ég þakka samt, nei nei. Eiginlega er ég ofdekraður. Ég hef allt sem ég þarfnast.”

Í svari hans var mikil einlægni og auðmýkt. En einhvern veginn verkaði það á mig eins og ákæra. Orð hans fengu mig til að fara að hugsa um daginn þegar Bernadette flúði hrædd undan vinum sínum. Þeir sóttu að henni með skærum og reyndu að klippa bút úr pilsu hennar eða lokk úr hári til að eiga í minningu hennar. Þeir börðu að bakdyrum klaustursins og báðu um inngöngu.

“Hvað get ég gert?” spurði abbadísinn sem stóð í ströngu.

“Það er ekki mjög mikið,” andvarpaði Bernadette.

Ekki mjög mikið! Í næstum hundrað ár hefur þessi óskýranlegi mannfjöldi kornið og farið heim úr helli hennar. Tiltölulega fáir af hinum sjúku hlutu lækningu þó að þeir skiptu þúsundum. Þeir voru nikklu fleiri sem fóru heim án þess að fá bót líkamsmeina sinna. En það sama verður ekki sagt um andlegt ástand þeirra.

“Ég hef allt sem ég þarf,” sagði Paul Galland. Samt lá hann hjálparvana í rúmi sínu og gat sig hvergi hreyft.

Saga af stúlku sem ekki læknaðist

Fulton Ursler segir frá:

Gamall prestur sagði eitt sinn að stærsta kraftaverkið í Lourdes væri “sálarfriður og æðruleysi þeirra sem ekki læknuðust.” Þetta fólk sætti sig betur en áður við orðinn hlut. Í stað þess að fá líkamlegan bata var því gefinn sálarfriður og fullvissa um að öll mein þeirra væru tímabundin og að lokum næðu allir heilir heim.

Ein þessara vesalinga sem ekki læknuðust í Lourdes var Paulette Nardeaus. Fulton Ursler segir hér sögu sem gerðist um miðbik síðustu aldar.

Stúlkan sat á rúmi sínu á hreinlegri en dapurlegri deild kvenna sem þjáðust af ólæknandi sjúkdómum. Hún var eina unga konan á þessari dauðadeild. Hún vissi vel hvað beið hennar, vissi að hún gat ekki lengur átt neina von. Og nú sá ég að Paulette sem var aðeins tuttugu og fjögurra ára gömul var manneskja án andlits.

Læknarnir höfðu aldrei fyllilega komist að því hvaða sjúkdómur það var sem breytti andliti hennar á jafna skelfilegan hátt. Það var ekki þannig að andlitið væri þakið sárum eða flekkjum. Yfir andlit hennar breiddist bleikt, ónáttúrulegt hold sem hafði vaxið yfir annað augað, báðar kinnar og nef þar til nasirnar einar sáust. Þessi vöxtur hélt áfram og hlaut að lokum að hylja allt andlitið og þá mundi Paulette deyja, kannski í ár eða á næsta ári. Það vissi enginn en það gat ekki dregist lengi.

“Pauletta, hvenær vissir þú að þú ættir ekki von um að lifa?”

“Fyrir sex mánuðum sögðu þeir mér sannleikann.”

“Varstu ekki hrædd?”

“Ég hljóðaði af skelfingu dag og nótt. Ég var hrædd við að deyja. Hver er það ekki?”

“Það er satt. Hvers vegna datt þér í hug að fara til Lourdes?”

“Þegar yfirhjúnarkonan sá hvað ég var hrædd sagði hún prestinum frá þessu. Hann hjálpaði mér að komast í Hvítu lestina til Lourdes.”

“En Guð svaraði ekki bænum þínum um lækningu?”

“Herra minn, ég bað ekki um lækningu.”

“Nei, ekki það. Hvers vegna ekki, fyrst þú fórst alla leið til Lourdes í þeim tilgangi?”

Paulette laut höfði og lækkaði róminn.

“Það var veik kona við hliðina á mér. Hún var að deyja úr berklun. Í fyrstu bað ég til Maríu aðeins fyrir sjálfri mér. En þessi litla kona hafði fyrir mörgum börnum að sjá. Það annaðist þau engin nema þessi ræstingakona á Hotel de Ville. Ég fór að hugsa um þetta. Ég hafði ekki fyrir neinum að sjá. Ég átti enga fjölskyldu. Móðir mín fór í burtu. Og faðir minn líka. Þó að ég félli frá þá skaðaði það engan svo að...”

“Já Paulette?”

“Þetta var eðlilegt, ég bað Maríu að vera ekki að hugsa um minn sjúkdóm en lækna heldur ekkjuna svo að hún gæti alið önn fyrir börnum sínum.”

“Og læknaðist ekkjan?”

Pauletta yppti öxlum.

“Ég veit það ekki. Ég sá hana aldrei aftur. Ég vissi aðeins hvað kom fyrir mig. En það get ég sagt þér að það var mjög furðulegt. Ég losnaði alveg fullkomlega við allan ótta minn við dauðann. Það fannst mér óviðjafnanlegt og skipti mig mestu máli. Nú er ég gagntekin af þeirri tilfinningu að allt muni fara vel. Ég á þann sálarfrið sem ég fann fyrst í hellinum þar sem Bernadette litla sá Maríu forðum.”

Hvernig gat hún sagt þetta? Hún hafði ekki einu sinni andlit og hún stóð við dauðans dyr. Samt sagði hún að hjá sér væri allt í góðu lagi. Þetta var mér ráðgáta sein ég gat ekki skilið. En ég ákvað að leggja upp í nýja ferð í leit að svari.

UNDRIN Í FATÍMA

Í Portúgal

Mariusögur frá 1917

Börnin í Fatíma

Dag nokkurn í maí 1917 gættu þrjú börn kinda sinna sem voru á beit á harðbala jörð sem nefndist Cova da Iria. Staðurinn er í prestakalli í Portúgal sem gengur undir nafninu Fatíma. María birtist þar börnunum þremur. Þau voru fátæk og ólæs. Sögur af þessu bárust um allan heim og fólk var hvatt til á þessum erfðu tímum í heimstyrjöldinni fyrri að reyna að ná áttum og snúa frá villu síns vegar. Börnin voru Lucia sem var tíu ára og frændfólk hennar Jacinta og Francisco sem voru bæði yngri en hún. María birtist þeim nokkrum sinnum sumarið 1917. Í september sagði María að kraftaverk mundi gerast í næsta mánuði. Um sjötíu þúsund manns urðu vitni að þessu undri. Stjórnvöld þessara tíma í Portúgal töldu allt þetta áróður íhaldsaflanna og kirkjan var treg til að viðurkenna að birtingar Maríu væru raunverulegar enda birtist hún aðeins þessum fátæku og fávísu börnum.

Börnin urðu að þola illa meðferð og ofsóknir vegna þessara sýna sinna. Eigi að síður óx mannfjöldinn sem lagði leið sína til Fatíma stöðugt. Síðan liðu árin og Fatíma varð svipaður staður og Lourdes, fræg um allan heim fyrir kraftaverk og lækningar. Milljónir manna telja sig hafa með yfirskilvitlegum hætti fengið bót meina sinna, andlegra og líkamlegra. Fæstar eru þessar sögur skráðar. Þær eru fleiri og undarlegri en menn vita nema þeir sem sjálfir hafa lifað þær.

Fatíma, 13. maí 1917

C.C. Martindale segir frá:

Féð var rólegt í haganum þennan sunnudag, 13. maí 1917, og litlu fjárhirðamir þrír, Lúcia, Jacinta og Francisco, léku sér í góða veðrinu í Cova da Iria.

Meðan þau voru að leika sér brá eldingu fyrir, að þau héldu. Þau horfðu upp í loftið en það var heiðskír himinn. Lúcia sagði að þau yrðu að fara heim því að óveður væri í aðsigi. Þau lögðu af stað en þá brá öðrum stærri ljósglanpa fyrir og þau litu ósjálfrátt til hægri. Þau sáu unga stúlku, hvítklædda, standa þar við lítið eikartré. Stúlkan sem birtist þeim talaði til þeirra og sagði.

“Verið ekki hrædd. Ég geri ykkur ekki mein.”

Lúcia sagði.

“Ivaðan kemur þú?”

“Ég kem af himnum.”

“Ivers vegna kemur þú til okkar?”

Ég er komin til að biðja ykkur að koma hingað í sex mánuði, þann þrettánda hvers mánaðar og á þessum sama tíma. Seinna ætla ég að segja ykkur hver ég er og hvers vegna ég kem. Ég kem hingað sjö sinnum.”

Lúcia sagði.

“Kemst ég líka til himna?”

“Já,”

“En Jacinta?”

“Já.”

“Og Francisco?”

“Já, en ekki átakalaust.”

Francisco hafði enn ekki séð neitt. Hann heyrði Lúcíu tala en heyrði ekkert annað. Lúcíá minntist tveggja vinstúlkna sem komið höfðu á heimili hennar til að læra að elda og vefa en voru nú báðar látnar.

Hún sagði.

“En María des Neves, - er hún í himnaríki?”

“Já.”

“En Amelía?”

“Hún er enn í hreinsunareldinum.”

Francisco sem enn sá ekki neitt sagði.

“Kastaðu í hana grjóti!”

Jacinta sagði.

“Við skulum gefa henni það sem eftir er af brauðinu okkar og ostinum.”

Þessi ljósvera sagði þeim að biðja daglega fyrir heiminum og fyrir því að stríðinu lyki. “Það eiga allir að gera öðru fólki eitthvað gott og gefa þeim sem minna hafa”.

Hún hreyfði sig hljóðlega í austurátt og hið skínandi bjarta ljós sem var í kringum hana hvarf.

Þegar börnin höfðu náð sér létti þeim við að sjá að kindurnar voru enn rólegar á beit í haganum og þau óttuðust ekki lengur að óveður væri í nánd. Lúcíá sagðist vera viss um að Jacinta segði öllum frá þessu. Jacinta sór að gera það ekki. Á heimleiðinni áminnti þau hana aftur um að þegja yfir þessu.

“Ég segi ekki einu sinni mömmu frá þessu,” sagði barnið.

Þegar þau komu að hliði Ti Martos áminnti Lúcíá hana enn.

“Ekki einu sinni mömmu þinni.”

Lúcia stóð við ákvörðun sína og fór að sofa.

Foreldrar Jacintu höfðu farið til Batalha til að kaupa svín. Jacinta beið þeirra við hliðið. Þegar þau komu hljóp hún á móti þeim og faðmaði að sér kné móður sinnar. Olímpía, móðirin, segir að hún hafi aldrei gert þetta áður.

“Mamma,” hrópaði hún “Við sáum Maríu mey í Cova da Iria!”

“Mjög sennilegt! Það er naumast að þú er orðin heilög, að sjá hina blessuðu Maríu.”

“En ég sá hana.”

Nú sagði hún frá eldingunni sem gerði þau hrædd, og frá ljósinu frá konunni, þessari fögru konu, frá Francisco sem sá hana ekki í fyrstu, frá ljósinu utan um þessa veru sem var svo bjart að það var varla hægt að horfa í það án þess að blindast, og frá bænunum sem þau áttu að biðja á hverjum degi.

Olímpía hlustaði naumast á þetta, hún var með allan hugann við að fóðra svínið. Bóndinn var farinn til að sinna hinum skepnunum.

Þegar Ti Marto fjölskyldan sat að kvöldverðarborðinu fyrir framan arininn sagði Olímpía við barn sitt.

“Segðu okkur söguna þína aftur.” Hjónin, öll börn þeirra og tengdasonur sátu við borðið.

Jacinta sagði á einfaldan hátt að þau hefðu séð hvít-klædda konu, mjög fallega. Skikkja hennar var skósið og gullbrydduð. “Hendur hennar snertust svona.” Jacinta stóð upp og lagði hendurnar saman fyrir framan brjóstið. Hún var með talnaband og perlurnar skinu eins og stjörnur. Það var líka með skínandi krossi. Hún talaði til Lúcíu en ekki

okkar, - við eigum að hafa yfir bænirnar okkar á hverjum degi og hún ætlar að fara með okkur til himins og annað sem ég man ekki en Lúcia veit þetta. Þegar hún fór aftur til himna skellti hún hliðinu fast á eftir sér. Það er fallegt á hinuunum. Þar er svo mikið af smáhestum....”

Francisco játaði öllu þessu. Strákarnir hlógu en stelpunum fannst þetta áhugavert. Tengdasonurinn sagði að ef hvítklædd kona hefði birst hlyti það að vera María. Olímpía hló að þessu öllu. Heimilisfaðirinn sagði að María hefði alltaf verið að birtast á mismunandi stöðum á mismunandi tíma og það hefði aðeins gert heiminum gott. Annars væri hann enn þá verri en hann er. “Þetta hefur haft mikla þýðingu,” sagði hann. “Máttur Guðs er mikill. Ég skil ekki mikið en Guð ræður.”

Eitt var hann alveg viss um: Börnin hans sögðu ekki ósatt.

13. júní 1917

Í þorpi eins og Aljustrel spyrjast öll tíðindi út á svipstundu. Snemma næsta dag var farið til Maríu Rósu (móður Lícíu) sem fór strax að leita að dóttur sinni og fann hana sitjandi undir fíkjutré.

“Mér er sagt að þú hafir séð Maríu mey í Cova da Iría. Er það satt?”

“I-Iver sagði þér það? Ég var búin að margsegja Jacintu að segja ekki neitt.”

“Hvers vegna?”

“Vegna þess að ég veit ekkert um hvort þetta var María þó að þessi kona væri yndislega falleg. Hún sagði að við ættum að koma í sex mánuði í röð og seinna skyldi hún segja okkur hvers vegna hún kæmi... I-Hún sagðist koma af hinnum.”

María Rósa reyndi að neyða hana til að segja meira en hún vildi það ekki.

Francisco staðfesti söguna en María Rósa var farin að óttast, og síðar þóttist hún viss um, að dóttirin væri lygari.

Börnin voru í daufu skapi út af þessu. Seinna um daginn fór Lúcia til Jacintu og bað hana að koma út að leika. Jacinta vildi það ekki.

“Hvers vegna ekki?”

“Vegna þess að konan sagði okkur að biðjast fyrir. Og þegar við biðjum bænirnar þá eigum við að hafa þær allar yfir. Og gefa öðrum sem minnst hafa... hvernig förum við að því?”

Löngu seinna sagði Lúcia að þau hefðu leyst málið með því að gefa kindunum hádegismáltíð þeirra og seinna fátækum börnum. Francisco leysti málið með því að klifra upp í tré eftir akörnum. Hádegismatur þeirra var nú akörn, rætur, grenikönglar, ber og dálítið af ávöxtum ef þau voru nálægt garðinum heima.

“Ég veit ekki hvort ég tek mark á þessu.” sagði Ti Marto. Hann segir að engin breyting hafi verið sjáanleg á þeim eftir sýnina.

Lucia var ekki í náðinni hjá fjölskyldu sinni.

Ti Marto var miklu mildari við sín börn. Hann hafði sínar efasemdir en vildi ekki tjá sig. María Rósa var sannfærð um að Lúcia segði ósatt og henni fannst það skelfilegt. Hún reyndi allt sem hún gat til að fá Lúciu til að játa. Francisco sagði Jacintu að þetta væri allt henni að kenna fyrst hún gat ekki þagað. Þau voru orðin leið yfir þessu öllu saman.

Þrettándi júní nálgast. Sá dagur er hátíð heilags Antons sem er verndardýrlingur alls Portúgals. Haldið er upp á daginn með hámessum, stræti eru fánum skreytt, skotið er upp flugeldum og mikið um dýrðir. En börnin höfðu ekki yfir miklu að gleðjast. Sumir sögðu að réttast væri að láta þau taka inn laxerolíu, strákar gerðu hróp að þeim. Safnaðarpresturinn Don Manuel hafði ekkert um málið að segja. En það var ljóst að börnin yrðu að fara og vera við hátíðarhöldin á degi heilags Antons. María dos Santos Carreira (lést árið 1949) ákvað að fara þennan hátíðardag til Cova da Iría og vita hvort eitthvað gerðist. Á heimili Lúciu var ákveðið að tala ekki um neitt annað en hátíðahöldin svo að Lúcia gleymdi því sem gerðist í Cova da Iría. Lúciu

langaði mikið á hátíðina, en börnin voru samt ákveðin í að gera það sem unga konan hafði sagt þeim að gera. Jacinta reyndi meira að segja að fá móður sína til að koma þangað með sér.

Olimpa sagði. “Langar þig ekki til að fara á hátíð heilags Antons?”

“Hún er gagnslaus.”

“Gagnslaus?”

“María er miklu betri. Ég færi á hátíðina ef hún segði mér það.”

Ti Marto langaði ekkert til að fara með börnunum. Hann vildi ekki heldur láta þau fara ein. Hann ákvað að hann og konan færu saman til Pedreira til að kaupa þar stórgrip sem hann hafði áhuga á. “Þegar við komum heim aftur verður þetta afstaðið og málið úr sögunni.”

Börnin lögðu snemma um morguninn af stað með fjárhópinum. Þau beittu honum í Valinhos en þar voru grösugri hagar. Þau fóru síðar aftur með hópin heim í hús. Því næst höfðu þau fataskipti.

María Rósa þóttist viss um að Lúcia færi á hátíðina, en ákvað samt að fylgjast með henni og elta hana með leynd ef svo skyldi fara að hún héldi til Cova. Þannig gæti hún komið henni til hjálpar ef á þyrfti að halda. Lúcia fór fyrst til Fatíma til að hitta þar skólasystkini sín. María Rósa rakst á fólk sem var á leið frá Fatíma. Það sagðist vera að leita að húsi barnanna sem höfðu séð Maríu mey. María Rósa sagði aðeins að þau ættu heima í Aljustrel og væru farin til að vera viðstödd hátíðahöldin. Henni var ekki rótt. Ef hún færi nú til Cova gæti hún ekki leynst þar. Fólk mundi þekkja hana.

Lúcia hitti um fjórtán vini og öll börnin ákváðu að fara með henni. Bróðir hennar bauðst til að gefa henni peninga ef hún vildi hætta við að fara. Ekkert dugði. María Carreira var komin á staðinn með bæklaðan son sinn, Jóajo að nafni. Börnin komu um ellefuleytið. Fólkið bauð þeim appelsínur. Þau tóku eina hvert en borðuðu þær ekki. María Carreira var þreytt og spurði hvort María kæmi fljótlega. Lúcia játaði því og skönnu seinna sá hún ljósglampa og bentu Jacintu á hann. Þau hlupu til litla eikartrésins. Hin fylgdu á eftir og þau heyrðu Lúciú segja:

“Þú sagðir mér að koma hingað, viltu vera svo góð að segja mér hvað þú vilt?”

María Carreira sagði að þau hefðu heyrt mjög lága rödd en heyrðu ekki orðin.

María sagði börnunum að koma aftur þann þrettánda hvers mánaðar. Lesa bænirnar sem þau kunnu og biðja þess á milli: “Jesús fyrirgef þú okkur. Forðaðu okkur frá glötun. Frelsaðu alla menn svo að þeir komist til himna, sérstaklega þá sem hafa mesta þörfina fyrir hjálp, þá sem eru í mestri hættu.”

María sagði Lúciú að læra að lesa. “Og seinna mun ég segja þér hvað ég vil.” Lúcia bað hana að lækna vinkonu sína.

“Segðu henni að hún eigi að vera stöðug í trúnni og það að hún læknist innan árs.”

“Ferð þú með okkur til himna?”

“Já, Francisco og Jacintu fljótlega en þú verður að bíða.”

Annað sem Lúcia sagði mun ég segja frá síðar. Lúcia stóð að lokum upp bentu og sagði?

“Sjáið, þarna fer hún.”

María Carreira sagði að þau hefðu heyrt eitthvað sem líktist fjarlægum nið.

Lúcia hrópaði. “Þarna! Nú sé ég hana ekki lengur. Hún hefur farið til himins. Hliðinu er lokað!”

Á heimleiðinni mætti fólkið sem fór frá Cova, fólkinu sem kom frá hátíðarhöldunum og tíðindin spurðust fljótt út.

Sú saga komst á kreik að börnunum hefði verið trúað fyrir leyndarmáli og það gerði fólkið enn þá forvitnara. Ti Marto sagði að allar konur vildu komast að þessu leyndarmáli, en hann spurði aldrei um það.

Hluti af þessu leyndarmáli var samkvæmt síðari frásögn Lúcia sá að María sagði við Lúciú.

“Ástæðan til þess að ég kem hingað til ykkar er sú að Jesús vill að heimurinn þekki mig og elski. Hann vill að ég tengi menn saman í hinum helga anda Guðs. Menn eiga að lifa lífi sínu í þeim anda. Í mér er hann nefndur Hið hreina hjarta. Jesús vill að heimurinn þekki mig og að þeir sem koma til mín leiti inn á réttar brautir sem liggja til velfarnaðar í ríki Guðs.”

Þegar Lúcia heyrði að Jacinta og Fransisco yrði tekin frá henni spurði hún.

“Verð ég að standa hér ein?”

“Nei, barnið mitt. Láttu þetta ekki hryggja þig. Ég verð athvarf þitt og leiði þig til Guðs.”

Það var á þessari stundu (skrifar Lúcia síðar) sem hin helga Móðir lyfti höndum sínum og mikið ljós í kringum hana féll yfir okkur. Við þrjú vorum í þessu ljósi eins og í nánd Guðs, Jacinta og Francisco í ljósinu sem lá til Guðs, ég í ljósinu sem helltist yfir jörðina. Við hægri hönd Maríu var mynd af Hinu hreina hjarta umvafið þynnum sem

stungust inn í það. Þyrnibroddarnir eru ill verk manna sem vinna gegn hinum helga anda Guðs.

María hafði þann þrettánda Júní 1917 ekki skipað börnunum að halda þessu leyndu en þau fundu fyrir knýjandi þörf til að gera það. Það átti að bíða þar til síðar. María kenndi sig við rósina. Í Portúgal er María kölluð mörgum nöfnum og eitt af þeim er “Okkar Senjóra.”

13. júlí 1917

Sóknarpresturinn hafði sagt móður Lúciar að leyfa henni að fara til Cova 13. júlí en koma með hana strax á eftir til sín. Ti Marto var kunnugt um þetta og tók það upp hjá sjálfum sér að fara á undan til prestsins. Presturinn sagði honum að hann væri orðinn dauðleiður á þessu öllu, allir virtust vita meira um þetta en hann. Hann sagði við Ti Marto að hann mætti ráða því hvort hann kæni með börnin eða ekki. Ti Marto sagði að skilnaði að hann ætlaði að koma með börnin vegna þess að hann teldi það réttu leiðina til að komast hjá vandræðum.

Daginn eftir fór María Rósa með börnin þrjú til prestsins. Jacinta gat ekki sagt neitt. Presturinn sagði henni að setjast niður eða fara út að leika sér ef hún vildi það heldur. Hún settist og tók fram bænaband sitt. Lúcia sagði frá en Jacinta greip stundum fram í fyrir henni og sagði henni að svara rétt. Faðir Ferreia varð argur yfir þessu og sagði.

“Þegar ég talaði gastu ekki sagt neitt. Nú getur þú talað.”

Þetta allt var honum meira en lítil ráðgáta: Ekki getur hin blessaða móðir farið að birtast hér til þess að segja einhverjum krökkum að lesa bænirnar sínar daglega. Það gerðu allir í þessum söfnuði. Væri ekki eðlilegt að Drottinn snéri sér til fyrimanna safnaðarins og sóknarprestisins? Var ekki alveg eins líklegt að þetta væri eitt af kænskubrögðum þess í Neðra?

Við þessa athugasemd varð Lúcia skelfingu lostin. Jacinta reyndi að róa hana:

“Skrattinn er ljótur og býr niðri í jörðinni. Fallega konan fór upp til himna.”

Þetta kom Lúciu ekki að gagni. Hún varð þunglynd og sinnulaus: Væri ekki best að ljúka þessu og segja fólkinu að hún hefði skrökvað þessu öllu? En Jacinta og Francisco sögðu að þá sagði hún ósatt. Aumingja Lúciu dreymdi það að myrkrahöfðinginn hefði næstum verið búinn að fá sig til að syndga með því að segja ósatt og vaknaði upp með andfælum. Eina fullorðna manneskjan sem studdi hana var María Carreira sem fór upp til Cova, hreinsaði þar svæði kringum litla eikartréð og hengdi á það borða.

Lúcia hélt áfram að vera í dauðu skapi. Presturinn trúði engu og vald hans var mikið. María Rósa var viss um að þetta kæmi allt frá myrkrahöfðingjanum. Tólfta júlí sagði Lúcia hinum tveimur að hún mundi ekki fara til Cova þann þrettánda. Þau sögðust samt fara. Jacinta fór að gráta.

“Ef María spyr um mig,” sagði Lúcia, “segðu henni þá að ég hafi ekki komið vegna þess að ég sé hrædd um að hér séu mykravöldin að verki.”

Hún fór í burtu og faldi sig, því að fólkið var þegar farið að streyma að, spurði um hana og vildi hafa tal af henni.

Daginn eftir þegar tíminn var kominn fannst Lúciu að hún yrði samt að fara. Hún fór heim til barnanna og fann þau krjúpandi við rúmið með tár í augum vegna þess að hún kom ekki. Þau lögðu af stað og fóru um vegi sem voru þegar orðnir troðfullir af fólki. Olímpía óttaðist um börnin og fór til Maríu Rósu sem féllst á að koma með henni. Þær huldu höfuð sín til að þekkjast ekki. Þær höfðu vígð kerti

og eldspýtur meðferðis ef eitthvað óhreint skyldi vera þarna á kreiki. Þær létu sem minnst fyrir sér fara. Ti Marto sem nú var farinn að trúa var hins vegar sýnilegur og reyndi að komast eins nálægt trénu og hann gat.

“Ef einhver segir,” sagði hann við Mariú Rósu, “að við foreldrarnir berum ábyrgð á þessu þá veit það enginn betur en ég og þú að svo er ekki.”

Hópurinn í Cova var orðinn svo þéttur að tveir karlmenn gættu þess að börnin træðust ekki undir. Þeir þekktu Ti Marto og drógu hann til Jacintu. Lúcia var hjá henni og hafði yfir bænir sem allir tóku undir. Allt í einu sagði hún.

“Dragið sólhlífarnar saman. Hún er að koma.”

Hópurinn varð hljóður. Ti Marto segir frá því síðar að hann hefði heyrt hljóð, eins og suð í flugu sem er lokuð inni í flösku. “Ég held að svipuð hljóð heyrir þegar talað er í síma þó að ég hafi sjálfur ekki enn gert það. Hvað er þetta hugsaði ég. Er það nálægt eða fjarlægt. Mér fannst þetta kraftaverk.”

Lúcia var eins og uppnuinnin. Jacinta sagði.

“Lúcia talaðu. María er að tala við þig”

Lúcia spurði enn hins sama.

“Hvað vilt þú að ég geri?”

María sagði.

“Ég vil að þú komir hingað aftur þann þrettánda næsta mánaðar. Haltu áfram að hafa yfir þessar bænir um frið í heiminum og að bundinn verði endi á stríðið. Ég heyri þessar bænir ykkar og hef mátt til að svara þeim.”

Lúcia sagði.

“Mig langar til að spyrja um hver þú ert, og hvort þú viljir gera kraftaverk svo að allir trúir því að þú hafir birst okkur?”

“Komið hingað í hverjum mánuði og í október skal ég segja hver ég er og hvað ég vil. Ég skal gera kraftaverk svo að allir sem það sjá geti trúað.”

Lúcía bar nú upp bænaskrá frá vinum sínum sem báðu um lækningu. María sagði að sumir mundu lækna en aðrir ekki. Hún mundi ekki lækna hinn bæklaða son Maríu Carreira, ekki heldur bjarga honum frá fátæktinni. Hún sagði líka að kona sem bað um að vera tekin strax til himna yrði að bíða:

“Ég veit mjög vel hvenær ég kem til hennar og sækir hana.”

Ti Marto segir þegar hér var komið sögu:

“Lúcía dró djúpt andann og náfölnaði og við heyrðum hana hrópa nafn Maríu.”

Eftir fáein augnablik sagði Lúcía:

“Biður þú um eitthvað fleira?”

“Nei, ekki í dag.”

María var farin. Lúcía skrifaði seinna um þetta og sagði að María hefði sagt.

“Þið verðið að færa fórnir fyrir illvirkja og biðja. ”Jesús þetta er fyrir þig. Fóm mín er til þess að illvirkjar megri bæta ráð sitt og hún er til þess að græða sárin sem illvirkjarnir valda hinum helga anda Guðs.

Fólkið þyrptist kringum börnin.

“Lúcía, hvað sagði hún við þig?”

“Það er leyndarmál.”

“Er það gott?”

“Sumt er gott, annað slæmt.”

“Getur þú sagt okkur frá því?”

“Nei. Ég get það ekki.”

Fólksfjöldinn var alveg að kæfa börnin. Ti Marto reyndi kófsveittur og reiður að olnbogast áfram í mannþrönginni. Hann greip Jacintu, haldi andlit hennar með hatti sínum og kom henni í burtu. Mannfjöldinn hrópaði og kallaði og Olímpía og María Rósa voru dauðhræddar í fylgsnum sínum um börnin. Þeim létti þegar þær sáu að Jacintu var borgið. Einhver tók Francisco og bar hann burtu og Carlos Mendes bar Lúcíu í fanginu.

“Sjáðu, Maríu Rósa,” hrópaði Olímpía. “Hvílíkt heljarmenni.”

Koma fólks til Fatíma var að snúast upp í eins konar ofsóknir. Sumir fóru um þessa viðburði ófögrum orðum. Allir voru ágengir. Þeir buðu börnunum alls konar gjafir til að fá þau til að segja sér leyndarmálið. Margir hæddust að þessum einfeldningum sem kunnu hvorki að lesa né skrifa. Enginn fékk samt að vita leyndarmálið.

Prestarnir voru þó á vissan hátt erfiðastir vegna þess að þeir vildu kafa dýpra og þráspurðu um hvernig þetta hefði byrjað. Lúcía gerði föður Jongen orðlausan með þeirri yfirlýsingu að þau vildu ekki fara í kirkju og geðjaðist ekki að sóknarprestinum vegna þess að hann bar upp á þau ósannindi. Annar prestur sem ekki var nafngreindur var þeim hins vegar góður og sagði við Lúcíu.

“Þér hlýtur að þykja mjög vænt um Guð vegna allra þeirra gjafa sem hann gefur þér.”

Faðir Cruz kom líka til þeirra og þau fóru með honum til Cova da Iría. Asninn sem hann sat á var svo lítill að fætur hans námu við jörðu. Hann kenndi þeim stuttar bænir.

Ekkert af þessu mildaði skap fjölskyldu Lúcíu. Beitilandið í Cova sem þau höfðu lifað á var nú orðið flag eitt eftir allt traðkið bæði manna og dýra. Hér var ekki heldur hægt lengur hvorki að sá né uppskera. María Rósa sagði við Lúcíu.

“Ef þú vilt fá eitthvað að borða er eins gott að þú biðjir Maríu um mat.”

“Ekki verður þú hökufeit af því sem við fáum frá Cova,” sögðu systurnar. Systur Lúcíu höfðu ekki lengur frið til að sauma og vefa í húsinu fyrir gestanauð. Fjölskyldan varð að selja kindurnar og fékk lítið fyrir þær.

Fjölskyldan lá líka undir ámæli fyrir að þiggja fé frá ferðafólki. Sagt var að Lúcíu hefði sést þiggja tíu sentava pening. Hún sagði að það hefðu ekki verið nema fimm. Móðir hennar barði hana fyrir að segja ósatt. Síðar vitnaðist það að þessi smápeningur hafði verið gefinn Jacintu og hún fór með hann til Olímpíu móður sinnar. Lúcíu varð margt að þola. Olímpía var mildari þó að það kæmi stundum fyrir að hún löðrungaði Jacintu og segði.

“Það er þér að kenna að allt þetta fólk fer til Cova.”

“Við biðjum það ekki um að fara þangað,” svaraði barnið. “Ef þau vilja fara þangað þá geta þau það. Ef ekki geta þau verið heima.” Og ekki nóg með þetta. Nú var svo komið að öll portúgalska þjóðin vissi um þessa atburði. Menn höfðu margt um þetta að segja.

“Þetta er prestunum, öllu heldur jesúítunum, að kenna.”

“Þetta eru sviksamlegar blekkingar.”

“Þetta er fjárglæfrastarfseni.”

“Þetta eru hópsjónhverfingar, ofskynjanir.”

“Þetta er áróðursstarfsemi íhaldsaflanna.”

Alls konar fordómar og sleggjudómar flæddu yfir landið.

13. ágúst 1917

Fatíma var í héraði sem nefndist Vila Nova de Ourén. Æðsti valdamaður þess nefndist Artur Santos. Hann skipaði börnunum, Ti Marto og Abóbora, vini hans, að koma á sinn fund. Yngri börnin tvö fóru ekki til hans.

“Hvar er barnið?” spurði Santos.

Ti Marto skildi að hann vissi ekki einu sinni að það voru þrjú börn sem komu hér við sögu. Ti Marto sagði.

“Það er löng leið hingað frá þorpinu okkar. Börnin geta ekki gengið þessa löngu leið og þau eru óvön að sitja á asna.”

“Trúið þið þessari vitleysu í Fatíma?” spurði Santó.

“Ég trúi því sem börnin segja,” sagði Ti Marto.

Blaðameinn sem voru þarna viðstaddir hlógu allir. Santos snéri sér að Lúcíu og hótaði að láta drepa hana ef hún segði þeim ekki leyndarmálið. Ti Marto sagði.

“Ef þú gerir okkur boð munum við koma hingað eins oft og þú vilt, en við þurfum að vinna fyrir okkur.”

Þann þrettánda ágúst gerði Santos bóndanum boð um að hætta vinnu sinni og koma heim til sín tafarlaust. Olímpía var í miklu uppnámi í eldhúsinu þegar Ti Marto kom þangað. Hann þvoði sér um hendurnar og fór að engu óðslega. Hann þurrkaði sér á handklæði um leið og hann gekk inn í stofuna. Þar beið yfirvaldið og þar var líka prestur. Ti Marto varð á í messunni með því að heilsa prestinum fyrst. Hann sagði við Santos að hann hefði ekki átt von á að hann kæmi til sín.

Santos sagði.

“Nei, en ég fór að hugsa um það að réttast væri að ég sæi sjálfur kraftaverkið. Við förum saman og ég ek börnunum í vagni mínum. Við trúum þegar við sjáum eins og Tómas.”

“Ég gat séð,” sagði Ti Marto síðar, “að honum leið ekki vel vegna þess að hann var sífellt að skima í allar áttir. Santos sagði að það væri áliðið og best að kalla á börnin. Ti Marto sagði að þau yrðu tilbúin þegar réttur tíni væri kominn.

Rétt í þessu komu börnin inn. Þau sögðu að það væri óþarfi að fara í vagninum. Santos sagði að það væri betra. “Þið verðið fljótari og enginn verður ykkar til leiðinda.” Börnin sögðu að þau vildu heldur ganga ein.

“Þá skulum við fara til Fatíma,” sagði Santos. “Það er dálítið sem ég þarf að spyrja sóknarprestinn þar um.”

Þegar komið var að prestsetrinu kallaði Santos.

“Komið með það fyrsta.”

“Fyrsta hvað?”

“Lúciú.”

Lúcia gekk í bæinn og presturinn hæddist að henni og atyrkti fremur gróflega verð ég að segja.

“Þeir sem breiða út ósannindi eins og þú verða dæmdir og fara til vítis. Fleiri og fleiri láta blekkja sig vegna þín.”

“Þetta eru yfirskilvitlegir hlutir,” sagði Santos háðslega. “Við skulum fara.” Hann setti börnin upp í vagninn í aug-sýn foreldranna og ekið var í spretti til Cova að þau héldu. Eftir nokkra stund sagði Lúcia.

“Þetta er ekki leiðin til Cova.”

Santos sagðist fyrst verða að koma við í Ourém og hitta þar prestinn. Þau tækju bíl til baka og það væri nægur tími. En fólkið sem streymdi til Cova þekkti vagninn og börnin.

Santos setti brekán yfir vagninn og komst síðan óséður heim. Santos læsti börnin þar inni í herbergi og sagðist ekki sleppa þeim út fyrr en þau hefðu sagt sér leyndarmálið sem hann þóttist fullviss um að hefði pólitíska þýðingu.

“Ef hann drepur okkur,” sagði Jacinta “þá förum við beint til himins.”

Kona Santos var góðgjörn. Hún færði þeim mat og leikföng og lét þau leika sér með börnum sínum.

Orðrómurinn um að sýnirnar í Cova kæmu frá myrkra-höfðingjanum sáði í kringum sig. Margir sögðu að skrattinn væri aðeins að bíða eftir því að hópurinn yrði nógu stór, þá myndi jörðin opnast og gleypa hann allan. Menn flyktust samt að Cova og um ellefuleytið mætti María dos Anjos með kerti sín en börnin komu ekki. Einhver sagði að Santos hefði rænt börnunum.

“Hvað verður um okkur? Nú hafa þeir tekið börnin okkar.” Olímpía grét.

Daginn eftir voru börnin yfirheyrð í Ourém, fyrst af gamalli konu og síðar um tíuleytið af Santosi sjálfum sem ýmist lofaði að gefa þeim peninga og armbönd úr gulli eða hótaði þeim hörðu. Senhora Santos gaf þeim góðan hádegisverð. Ekkert dugði. Eftir frekari yfirheyrslur voru þau send í tukthúsið og þeim sagt að þaðan færu þau beint niður í ketil með sjóðandi olíu og þar yrðu þau steikt til dauða. Jacinta grét beisklega. Hún reyndu að hugga hana. Samfangarnir voru góðhjartaðir eins og fólkið í Portúgal er flest og þeir reyndu að hressa börnin og benda þeim á að þau gætu sloppið með því einu að segja frá leyndarmálinu. Einhver byrjaði að spila og fljótlega voru allir farnir að dansa. Jacinta fór í dansinn og lét huggast. Síðan hófst

bænastund og allir báðu með börnunum. Vegna þessarar uppákomu voru börnin látnin fara úr fangelsinu. En þeim var sagt að þau yrðu að segja leyndarinnálið, annars biði þeirra logandi olían. Ekkert dugði. Það var farið með Jacintu. Sköminu síðar kom fangavörður og sagði að Jacinta væri dáið. Það var farið með Francisco og Lúcia varð ein eftir. Lúcia sagði ekkert. Þegar loks var farið með hana fann hún hin tvö lifandi og ómeydd þótt þau hefðu ekki fengist til að segja neitt. Santos gafst loks upp og fór með börnin aftur til Fatíma.

María birtist ekki börnunum þann 13. ágúst. Þau voru læst inni í fangelsi yfirvaldsins í *Vila Nova de Ourém*.

13. september 1917

Hópurinn í Cova fór sífellt stækkandi fram til 13. september. Prestar og guðfræðinemar komu nú hingað í fyrsta skipti. Guðfræðinemarnir voru um þrjátíu talsins. Friið hjá þeim var að enda og þeir vildu ekki snúa aftur í skólann án þess að sjá sjálfir hvað væri að gerast. Prestarnir voruðu þá við og sögðu að allt þetta kynni að vera komið frá myrkravöldunum eða þá hreinn uppspuni. Þeir reyndu samt að troða sér sem næst litla eikartrénu.

Meðal prestanna var J. Quaresma prófastur í Leiríu, Gois og Canon Farnigao. Fimmtán árum síðar skrifaði Quaresma bréf til Gois þar sem hann rifjar upp efa þeirra og hik áður en þeir fóru frá Leiríu í gömlum vagni, og segir þar frá því hvernig Gois fann stað þar sem hann gat séð allt sviðið.

Í hádeginu var þögn, nema hvað bænir voru lesnar. Skyndilega, skrifar hann, heyrðust fagnaðaróp og lof um blessaða Maríu. Fólk fórnaði höndum og benti til himins.

“Sjáið, sérðu ekki?”

“Jú, ég sé.”

Quaresma leit upp í heiðskíran himininn.

“Mér til mikillar undrunar sá ég skýrt og greinilega bjartan ljóshnött renna frá austri til vesturs, hægt og fagurlega um loftið. Vinur minn sem stóð hjá mér var svo lán-samur að sjá líka þessa óvæntu og fögru sjón. Þessi furðulegi ljóshnöttur hvarf skyndilega. Nálægt okkur var lítil stúlka sem var klædd eins og Lúcia og á svipuðu reki. Hún hélt áfram að hrópa full fagnaðar.

“Ég sé hann enn. Nú kemur hann niður.”

Eftir nokkrar mínútur byrjaði hún aftur að hrópa.

“Nú fer hann upp aftur.”

Hún fylgdi honum með augunum þar sem hann hvarf í átt til sólar.

Quaresma spurði féлага sinn að því hvað hann héldi að þetta væri og hann svaraði.

“Þetta var hin blessaða móðir, María.”

Quaresma var sannfærður um að börnin höfðu í raun séð Mariu og það væru þau sem hefðu kallað hana frá hinnum til þessarar ógestrisnu auðnar í Serra de Aire. Síðan skrifar hann.

“Ég verð að leggja á það áherslu að allir í kringum okkur virtust hafa séð hið sama. En sumir sáu ekki neitt. Þeir fóru milli manna í Cova til að tala við fólkið og spyrja það: Allir nema einn staðfestu að þeir hefðu séð fyrirbærið sem við sáum.

Þegar María birtist þennan dag spurði Lúcia eins og hún var vön.

“Hvað viltu að ég geri?”

María sagði það sama og áður.

Lúcia bar fram það sem fólk hafði beðið hana að biðja um fyrir sig og sína og hún sagði að fólkið vildi að hér yrði byggt bænahús. Hún endurtók fyrri bæn sína um að María gerði kraftaverk svo fólkið hætti að segja að hún færi með ósannindi. María lofaði því aftur að svo skyldi verða. Loks sagði Lúcia.

“Fólkið lét mig hafa ilmvatnsflösku til að gefa þér!”

“Við notum það lítið í mínum heimi,” sagði María og var horfin.

Einn viðstaddra þennan dag, prófessor Canon Formigao sem áður er getið komi aftur hálfum mánuði síðar til að yfirheyra Francisco.

“I-Ívað sást þú í Cova da Iria þann þrettánda?”

“Ég sá Mariu.”

“Hvar sástu hana?”

“Fyrir ofan litla eikaréð.”

“Birtist hún skyndilega eða sérðu hana koma?”

“Ég sé hana koma þaðan sem sólin rís og nema staðar við eikaréð.”

“Kemur hún hægt eða hratt?”

“Hún kemur alltaf hratt.”

“I-Heyrir þú hvað hún segir við Lúciu?”

“Nei.”

“Talar þú nokkurn tíma við hana? Talar hún nokkurn tíma við þig?”

“Nei, ég haf aldrei spurt um neitt. Hún talar aðeins við Lúciu.”

“Á hvern horfir hún, á þig eða Jacintu eða aðeins á Lúciu?”

“Hún horfir á okkur öll.”

“Grætur hún nokkurn tímann, aða brosir?”

“I-Hún er alvarleg.”

“Hvernig er hún klædd?”

“Hún er klædd í síðan kjól og með slæðu yfir höfðinu sem fellur niður með kjólnum beggja megin.”

“Hvernig er hann litur?”

“Hvítur, með gulum bryddingum.”

“I-Hvernig eyrnalokka hefur hún?”

“Ég veit það ekki. Slæðan fellur yfir eyrun.”

“Er hún falleg?”

“Já, það er hún.”

“Fallegri en þessi litla stúlka þarna?”

“Hún er fallegri en nokkur sem ég hef séð.”

Jacinta varð næst að setja fyrir svörum.

“Hvað var það sem María sagði við Lúcíu að þið ættuð að gera?”

“Að við ættum að hafa yfir bænir okkar á hverjum degi.”

“Gerir þú það?”

“Já, á hverjum degi með Francisco og Lúcíu.”

Eftir hálf tíma kom Lúcíu. Hún hafði verið úti að vinna. Canon segir að hún hafi verið betur nærð en hin tvö og var ljósari á hörund. Öfugt við Jacintu var hún laus við feimni, en hún var þreytt og leið á endalausum yfirheyrslum. Eftir að hafa sagt að María hefði birst fimni sinnum, alltaf þann þrettánda nema í ágúst þegar hún kom til Valinhos þann níunda, var hún spurð.

“Fólk segir að María hafi líka birst þér í fyrra. Er það rétt?”

“Hún birtist mér aldrei í fyrra, aldrei fyrr en í maí í ár. Ég hef aldrei sagt það vegna þess að það er ekki satt.”

“Hvaðan kemur hún? Úr austri?”

“Ég veit það ekki. Ég hef aldrei séð hvaðan hún kemur.”

“Hvað tekur koma hennar langan tíma? Langan eða stuttan?”

“Stuttan, en mismunandi langan”

“Varst þú hrædd þegar þú sást hana fyrst?”

“Já. Ég varð mjög hrædd. Mig langaði til að hlaupa burtu með Jacintu og Francisco en hún sagði að við nættum ekki vera hrædd, hún mundi ekki meiða okkur.”

“Spurðir þú hana hver hún væri?

“Já. Ég spurði. Hún lofaði að segja mér það þrettánda október.”

“Spurðir þú hana hvaðan hún kæmi?”

“Ég gerði það. Hún sagðist koma af himnum.”

“Hvenær spurðir þú að þessu?”

“Annað skiptið sem ég sá hana, þrettánda júní.”

“Er það satt að hún hafi sagt þér leyndarínál sem þú mátt ekki segja neinum?

“Það er satt.”

“Ekki einu sinni skriftaföður þínum.”

Þögn.

“Sagði hún að margt fólk ætti að koma til Cova da Iría?”

“Hún sagði ekkert um það.”

“Það er sagt að þú hafir haft yfirvaldið í Vila Nova de Ourém að fífla og losnað frá honum með því að látast segja honum leyndarmálið en segja eitthvað allt annað.”

“Það er ósatt. Herra Santos bað mig oft að segja sér leyndarínálið, en það gat ég ekki og gerði það ekki þó að hann reyndi allt til að fá mig til þess. Ég sagði honum allt sem María sagði við mig nema leyndarmálið. Það er ef til vill þess vagna sem hann heldur að ég hafi líka sagt sér það. Það var aldrei ætlun mín að blekkja hann.”

“Sagði María þér að læra að lesa?”

“Já. Í annað skiptið sem hún kom.”

“Til hvers? Sagðist hún ekki ætla að fara með þig til himins í október?”

“Þetta er ekki satt. Ég hef aldrei sagt þetta.”

“Finnst þér það gleðiefni að María birtist þér?”

“Já.”

”Kemur hún ein í október?”

“Nei. Þá ætlar hún að sýna mér heilagan Jósef og Jesúbarnið sem tákn um að heimstyrjöldin fari að taka enda og friður komist á í heiminum.”

“Spáði María nokkru fleiru?”

“Í-lún sagði að 13. október ætlaði hún að gera kraftaverk svo að fólkið tryði að hún hefði komið.”

“Hvers vegna horfir þú oft niður í stað þess að horfa á hana?”

“Hún blindar mig stundum.”

13. október 1917

Þegar þessi dagur nálgaðist var öll portúgalska þjóðin farin að tala um hið væntanlega kraftaverk sem lofað hafði verið og mikils taugatitrings gætti á heimilum barnanna og raunar í öllu byggðarlaginu. Það var talað um að húsin yrðu sprengd í loft upp. Best að fara með börnin og fela þau. María Rósa vakti Lúcíu snemma morguns þann tólfta október og sagði að þær yrðu að fara í skriftastólinn. Allir sögðu að þær yrðu drepnar þann þrettánda. Fólk hafði dögum saman verið að streyna til Cova. Sum þorpanna tæmdust og stóðu auð.

Það byrjaði að rigna þann þrettánda og margir urðu blautir inn að skinni. Um það bil sjötíu þúsund manna voru mættar á staðnum. Þetta var ekki allt trúað fólk. Sumir sem komu til að hæðast að þessu og eins efasemdamennirnir óskuðu þess heitt í rigningunni að þeir hefðu aldrei farið að heiman.

María Rósa taldi að sinn síðasti dagur væri upp runninn. Ef Lúcía átti að deyja vildi hún deyja með henni. Olímpía flóði í tárur. Ti Marto var sagt að hreyfa sig ekki. Börnin voru svo lítil að það gat verið að þau slyppu en hann örugglega ekki. Ti Marto fór samt.

Börn þeirra tvö héldu ró sinni. Kona nokkur hafði fært Lúcíu bláan kjól og Jacintu hvítan en þær fóru ekki í þá. Þær fóru að heiman í ausandi rigningu og fólk kraup á kné í forinni. Í Cova greip bílstjóri einn Jacintu og bar hana gegnum fólksfjöldann. Jacinta sá að faðir hennar fylgdi fast á eftir þótt honum væri hrint til og frá.

“Hættið að hrinda föður mínum, - meiðið hann ekki,” hrópaði Jacinta. Lúcia og Francisco komust í gegn. María Rósa var eins nálægt þeim og hún gat en Olímpía var týnd.

Mannfjöldinn hljóðnaði. Prestur nokkur sem verið hafði í Cova alla nóttina spurði hvenær María kæmi og börnin svöruðu.

“Á hádegi.”

Presturinn leit á klukkuna.

“Það er komið fram yfir hádegi og Hin helga Móðir fer ekki með ósannindi,” sagði hann. (Sunir telja það skipta máli að það er hálf annars klukkutíma munur á sólartíma og klukkunni.) Eftir fáeinar mínútur hrópaði presturinn.

“Það er komið fram yfir miðjan dag. Þið getið séð að þetta er allt eintóm blekking. Farið burtu, farið öll héðan.”

Lúcia vildi ekki fara og presturinn fór að ýta börnunum burtu. Hálfgrátandi sagði Lúcia.

“Þeir sem vilja fara geta farið. Ég verð hér. María sagði að hún kæmi og hún kemur líka núna.”

Hún sagði við Jacintu.

“Krjúptu á kné. María er að koma. Ég sé ljósið.”

María Rósa sem stóð rétt fyrir aftan hana í rigningunni sagði.

“Horfðu vel, dóttir góð. Gerðu engin mistök.”

Það virtist myndast einhvers konar mistur kringum tréð, sumir sögðu utan um börnin.

Lúcia spurði sinnar venjulegu spurningar.

“Hvað vilt þú að ég geri?”

“Ég vil að hér verði byggt bænahús í mínu nafni. Ég er stundum kölluð Drottning rósarinnar. Haldið áfram að

biðja. Innan skanims er stríðinu lokið og hermennirnir geta haldið heim.

“Ég var beðin fyrir margar bænaskrár frá fólki. Munt þú bænheyra það?”

“Já, suma ekki aðra. Menn verða að sjá að sér og bæta ráð sitt. Biðja um fyrirgefningu. Það er skelfilegt að sjá hve miklum sársauka og ófarnaði sumir menn geta valdið.”

“Viltu biðja mig um eitthvað meira?”

“Nei, þetta er allt sem ég bið um.”

Lúcia hrópaði.

“Þarna fer hún! Þarna fer hún!” Og bætti við.

“Horfið á sólina!”

Regnið hætti skyndilega og sólin braust fram í skýjarofi. Hún virtist snúast og senda frá sér ótal litbrigði. Þetta regnbogaflóð féll yfir jörðina og fólkið. Síðan skein sólin eins og venjulega.

Um kvöldið spurði Canon Fornigao Lúciu um þetta.

“Sástu einhver tákni á himninum?”

“Ég sá sólina snúast eins og hjól.”

Tveim dögum síðar spurði hann Francsico.

“Sást þú tákni í sólinni? hvað sástu?”

“Ég sá sólina snúast. Hún var eins og eldlegt hjól.”

“Hvaða liti sást þú í sólinni?”

“Ég sá mjög fallega liti, bláa, gula og aðra.”

Hann sagði við Jacintu.

“Horfðir þú á sólina?”

“Já,”

“Hvað sástu?”

“Ég sá sólina fagurrauða, græna og aðra liti.”

Þessi undarlega sýn vakti sterk viðbrögð. Margraddað undrunaróp reis upp frá mannfjöldanum. Mann krupu eða lögðust flatir í regnblautan leirinn. Ritstjóri andkristilegs blaðs, Sr. Avelinu, sem daginn áður hafði skrifað háðsgrein um undrin í Fatíma var viðstaddur og sagði í næstu grein sinni að engin þekkt lögmál gætu skýrt það sem fólkið varð vitni að í Cova þennan dag.

Fyrir að segja heiðarlega frá því sem hann sá með eigin augum var hann síðar ofsóttur af félögum sínum fyrir að “svíkja hugsjónina.”

Lúcia var búin að segja að fleiri sýnir yrði þennan dag. Canon Fornigao yfirheyrði hana strax um kvöldið.

“Kom María aftur í dag?”

“Já.”

“Sást þú Jósef og Jesúbarnið?”

“Já.”

“Sástu nokkuð annað?”

“Jesús kom og blessaði fólkið. María kom í tvenns konar búningi.”

“Hvað ertu að segja. Í tvenns konar búning.”

“Hún birtist mér sem Móðir Sorgarinnar og líka sem Móðir Karmel.”

“Birtust þær fyrir ofan tréð?”

“Nei, á himni nálægt sólinni eftir að María fór frá trénu.”

“Sástu þá sýn lengi.”

“Nei, stutta stund.”

“Sagði hún hver hún væri.”

“Hún sagðist bera nafn Rósarinnar.”

“Sagði hún að fólk ætti að iðrast og gera yfirbót?”

“Já.”

“Notaði hún orðið yfirbót?”

“Nei. Hún sagði að fólk ætti að nota bænina, biðja Guð um fyrirgefningu og bæta ráð sitt, en hún notaði ekki orðið yfirbót.”

“Hvenær gerðist undrið kringum sólina?”

“Þegar María fór.”

“Var ljós í kringunni hana?”

“Ég sá aðeins miðhlutann af undrinu. Ég blindaðist og varð að nugga á mér augun.”

“Kemur María aftur?”

“Ég held ekki. Hún sagði ekkert um það.”

“Ætlar þú að koma hingað til Cova þrettánda næsta mánaðar?”

“Nei.”

“Ætlar María að gera kraftaverk, lækna sjúka?”

“Ég veit það ekki, hún sagði ekki hvenær þau yrðu.”

“Sagði hún að margir ættu að koma hingað?”

“Hún hefur ekki sagt að neinn ætti að koma hingað.”

“Sást þú sólarundrið?”

“Ég sá ljósdansinn og litaflæðið.”

“Sástu tákn yfir trénu?”

“Nei.”

“Í hvernig klæðum var María þegar þú sást hana nálægt sólinni?”

“Hún var hvítklædd og í blárri skikkju.”

“Hvenær baðst þú Maríu að láta fólkið trúna því að þú sæir þessar sýnir?”

“Ég bað hana um það nokkrum sinnum, fyrst í júní, held ég.”

“Hvenær sagði hún þér leyndarmálið?”

“Ég held að það hafi verið í annað skiptið.”

(Það er ekki ljóst hvenær eða hvers vegna börnin sögðu að þeim hefði verið trúnað fyrir þessu leyndarnáli. Það er hins vegar ljóst að börnin trúðu þessu en voru ófáanleg til að segja frá því. En það virðist ekki koma við sögu í því sem gerðist 13. júní.)

Litla eikartréð höggvið niður

Þessir viðburðir höfðu ekki minnstu áhrif á vinstri sinnaða stjórnmálamenn þessara tíma. Valdamenn í Santarém og Vila Nova de Ourém fóru með flokk manna til Cova 23.-24. október til að höggva niður litla eikartréð. Þeir brutu niður viðarboga. Þeir fjarlægðu ljóskerin, tvo krossa og lítið altari. Þeir höfðu þetta til sýnis í skólanum í Santarém og seldu inn á þessa sýningu.

Árásirnar á börnin og sögur þeirra ætluðu engan enda að taka. José ritstjóri O Mundo sendi frá sér flóð af bæklingum til að skora á alla “frjálslynda” menn að fylkja liði og skunda til Fatíma og svipta grímunni af þessum skopleik. Sóknarpresturinn varð óttasleginn og ákvað að halda sunnudagsmessuna í öðru þorpi. Börnunum og fjölskyldum þeirra var forðað undan ofsóknunum til Pedro Caupers sem bjó sex kílómetra fyrir utan þorpið.

Þegar fylkingin kom til Fatíma fannst þar enginn nema einn embættismaður. Það var ákveðið að fara til Cova. Fólk úr tveimur nærliggjandi þorpum var búið að reka þangað asna sína og gefa þeim þar fóður. Asnarnir hrinu þegar fylkingin kom á staðinn. Það kom líka á daginn að yfirvaldið í Vila Nova de Ourém hafði vegna ókunnugleika höggvið niður skakkt eikartré. Fylkingin hvarf á braut og hefur ekki komið aftur. Þessar aðgerðir höfðu þveröfug áhrif. Hóparnir sem komu til Cova urðu alltaf stærri og stærri. María Carreira var borin þeim sökum að nota sjálf samskotaféð sem safnast hafði til að reisa kapellu. Santos lét sækja Maríu Carreira. Hún sagðist hafa falið féð undir

steini og nú væri búið að stela því. Enginn trúði henni. Skömmu seinna fór hún til prestsins og spurði hvort nú mætti ekki hefjast handa við bygginguna. Hann bannaði það ekki en sagðist ekkert skipta sér af því máli. Abóbora var fúll yfir að ekki stingandi strá óx lengur í Cova. Hann sagði samt að fólkið mætti byggja þar eins stóra kapellu og því sýndist. Lítil og mjög einföld kapella var reist þarna og lengi var ekki í henni neitt líkneski.

13. nóvember og síðar

Það er ekki hægt að sjá í bókun að María hafi birst í sjöunda sinn í Cova þann þrettánda nóvember eins og sagt var þegar María birtist fyrst. Hún birtist hins vegar Lúcíu 18. júní 1921, daginn áður en Lúcía fór frá Aljustrel í klausturskólann í Vilar. Það kvöld, eftir að hafa farið síðustu ferð sína upp til Cova da Iría, sá hún Maríu standa á stað sem nú er undir kirkjubyggingu sem reis þar síðar.

Það eru líka til frásagnir um að María birtist oft eftir sumarið 1917.

María kom til hinna minnstu þó að erindi hennar væri raunar við alla heimsbyggðina. Þetta er aðeins hin hefðbundna leið kristinnar trúar.

Jacinta og Fransisco létust bæði í spænsku veikinni 1918.

UNDRIN Í BEAURAING Í Belgíu

Mariusögur frá 1932

Hvítklædda konan

Joseph Debergh segir frá:

Það gerðist á drungalegu nóvemberkvöldi, þann tuttugasta og níunda, árið 1932 í litlum bæ í Belgíu, Beauraing, að blessuð María mey birtist þar.

Það var fremur kalt úti þetta kvöld, en hlýtt og notalegt í eldhúsinu hjá Degheimbre fjölskyldunni. Þau voru sex í eldhúsinu. Germaine og þrjár dætur hennar sátu við eldhúsborðið og voru að ljúka við að borða kvöldmatinn. Tveir fjölskylduvinir Raymond Gobert og Jules Defesche höfðu komið í heimsókn. Hlerar voru settir fyrir eldhúsgluggann. Veggir voru fóðraðir og hengdar á þá fjölskyldumyndir og almanak. Það hékk líka róðukross á einum veggnum. Undir glugganum var vaskur og vatnsdæla.

Þessi fjölskylda kunni best við sig í eldhúsinu. Þar var hlýjast þegar kalt var úti. Aðeins þar var hollenskur ofn þar sem viði var brennt.

Germaine hafði verið ekkja í rúm tvö ár og annaðist ein dætur sínar, Jeanne sautján ára, Andree fjórtán ára og Gilberte níu ára. Gilberte var í skóla en Jeanne og Andree báðar hætta námi. Fjölskyldan stundaði nauðpurftarbúskap og hafði búfénað sér til framdráttar.

Það var barið að dyrum.

“Þetta eru Farnande og Albert,” sagði Gilberte.

“Ljúkið við að borða og þá megið þið fara út,” sagði móðirin.

Gilberte og Andree flýttu sér að ljúka við að borða settu upp hatt og fóru í kápu. Þær kvöddu móður sína, stóru

systur og gestina og fóru til vinanna sem biðu þeirra úti. Daufur bjarni frá einum ljósastaur lýsti upp gatnamót þar sem þrjár götur komu saman.

Fernande Voisin var fimmtán ára og bróðir hennar Albert ellefu. Þau voru á leið til klausturskólans. Þar var Gilberte, þrettán ára systir þeirra, í heimnavist á daginn en fór heim á hverju kvöldi um hálf sjöleytið. Faðir hennar var vanur að sækja hana, en þegar hann vann yfirvinnu fóru Fernande og Albert í hans stað. Þeim fannst gaman að fá að fara, svo að ferðum þeirra fór fjölgandi. Þau voru vön að taka Andree og Gilberte Degheimbre með í þessar ferðir. Saga okkar er um þessi fjögur börn og Gilberte Voisin sem þau fóru að sækja. Þarna var einn drengur og fjórar stúlkur og tvær þeirra hétu sama nafni, Gilberte litla og Gilberte eldri. Þær voru góðar vinkonur og báðar í skólanum.

Börnin fjögur héldu eftir malargötunni Gendarmarie. Þau fóru fram hjá lögreglustöðinni sem gatan var nefnd eftir. Og þau fóru fram hjá húsi sem Voisin fjölskyldan hafði áður búið í og það var þar sem þau kynntust fyrst Degheimbre systrunum. Það voru dyrabjöllur á húsinum og Albert sem var næstyngstur hafði gaman af að hringja bjöllum og hlaupa. Albert var lítill eftir aldri. Hann var með ávalt andlit, blá augu og síhlæjandi. Þetta kvöld var hann búinn að hringja fimm bjöllum. Þau urðu öll að hlaupa og vera komin í felur áður en komið var til dyra.

Það var ljós í búðinni hjá Marie Minet. Marie sem bjó í bakhúsinu heyrði illa og gekk við staf. Hún kom sér þess vegna upp hljómmikilli bjöllu til að missa ekki af viðskiptum.

“Marie er ekki í búðinni,” sagði Albert. “Við skulum opna dyrnar og láta bjölluna glymja.” Þau höfðu oft gert þetta áður og einu sinni hafði Marie gamla falið sig bak við hurðina og staðið þau að verki.

Gilberte litla sagði.

“Ég get ekki hlaupið jafn hratt og þið. Ég þarf forskot áður en þið opnið.”

Albert opnaði dyrnar og þau hlupu fyrir hornið til Gilberte.

Fram að þessu var þetta kvöld, 29. nóvember, ósköp venjulegt kvöld í lífi ungmennanna. Örfáum augnablikum síðar gerðust hlutir sem gerbreyttu lífi þeirra. Og ekki aðeins lífi þeirra. Sumir telja það sem gerðist eina af stóru stundunum í lífi 20. aldarinnar.

Smábærinn Beauraing er í Walloon hinum frönskumælandi hluta Belgíu. Í bænum voru um tvö þúsund íbúar sem lifðu aðallega á landbúnaði eins og fyrr segir.

Árið 1932 var heimskreppan í hámarki og margir atvinnulausir. Hér ræktuðu menn garðinn sinn og sumir höfðu lítið annað.

Ungmennin á leið til klausturskólans þetta kvöld höfðu engar áhyggjur af veraldlegum eða trúarlegum átökum fjórða áratugarins. Þau voru komin fyrir hornið og gengu niður Kirkjustræti sem var aðalgata bæjarins. Klaustrið og skólinn voru við götuna á hægri hönd en járnbrautarstöðin rétt framundan. Nálægt klausturskólanum var hellir. Þau voru vön að stansa þar og signa sig við kross sem þar stóð og var helgaður Maríu. Albert signdi sig aðeins til mála-mynda og var að hugsa um að launast á undan til klaustursins. Hann gerði það og hringdi. Stúlkurnar þrjár

komu fljótlega til hans. Það var komið seint til dyra og Alberti leiddist biðin. Hann skimaði í kringum sig, leit eftir strætinu og á járnbrautarbrúna.

“Sjáið” kallaði hann. “Hvítklæddu konuna sem gengur yfir brúna!”

Fernande sneri sér ekki einu sinni við, sannfærð um að þetta væri aðeins eitt af þessum venjulegu strákapörum hans. Hún horfði á hann og sá að hann var hræddur og furðu lostinn.

“Vertu rólegur, kjáninn þinn. Þetta eru aðeins bílljós.” En Albert var miður sín og stúlkurnar litu við. Þær sáu hvít-klædda konu umvafða ljósi hreyfast um loftið yfir hellinum og brúnni. Undir kjólnum sáu þau móta fyrir hnjánun líkt og hún gengi. Fæturnir virtust vera huldir hvítu skýi.

Börnin gátu ekki trúað sínum eigin augum. Það var eins og þau frysðu við jörðina. Þar næst urðu þau mjög óttaslegin. Albert lá á bjöllunni. Stúlkurnar börðu að dyrum með báðum höndum.

Systir Valeria opnaði dyrnar og sneri sér við án þess að taka eftir uppnámi ungmennanna. Hún kallaði á Gilberte. Systir Valeria beið inni í anddyrinu. Gegnum hálfopnar dyrnar sá hún að börnin töluðu í ákafa. Þau litu ýmist í átt að brúnni eða á hana. Hvað er hér á seyði, hugsaði systirin. Eru þau að tala um mig? Hún athugaði höfuðbúnað sinn, hvort hann sæti rétt. Síðan gekk hún til dyra.

Þau töluðu öll í einu.

“Sjáðu, systir, María mey gengur þarna fyrir ofan hellinn.”

“Hún er algerlega hvítklædd.”

“Við erum hrædd.”

“Nei,” sagði systirin. “Það er alveg útilokað.”

“Jú, jú, systir. Hún er þarna fyrir ofan brúna.”

Systirin horfði þangað en sá þar aðeins götuljósið.

“Þetta er trjágrein sem hreyfist í vindinum,” sagði hún.

Hún kveikti á útiljósunum sem lýstu upp allan garðinn.

“Ykkur missýnist. Styttur hreyfa sig ekki!”

Hún var með Maríumyndastyttuna í hellinum í huga.

Nú kom Gilberte eldri til dyra. Hún snarstansaði og benti í átt að brúnni og hrópaði upp yfir sig.

“Við erum hrædd,” sögðu börnin. “Við skulum flýta okkur heim.”

“Já, flýtið ykkur heim, krakkakjánar,” sagði systirin.

“Það er einmitt það sem þið ættuð að gera.”

Börnin tóku á sprett eftir stígunum sem lá niður að strætinu. Þegar þau fóru fram hjá styttunni í hellinum settu þau hendurnar fyrir augu sín. Hellirinn var helgaður birtingu Maríu í Lourdes. Börnin héldu að þau hefðu séð þessa styttu á hreyfingu. Þau fóru í gegnum hliðið og hlupu áfram eftir strætinu. Albert og Fernande á undan og á eftir komu Andree og Gilberte eldri og leiddu Gilberte litlu á milli sín. Áður en börnin beygðu fyrir hornið hrasaði Gilberte, missti af sér annan skóinn og féll í götuna. Andree og Gilberte eldri hjálpuðu henni á fætur og færðu hana í skóinn. Hin börnin stönsuðu og biðu eftir þeim. Þegar Gilberte litla var komin í skóinn litu börnin við í átt að brúnni. Hvítklædda konan var þarna enn þá og gekk fram og aftur.

Óttinn greip þau aftur og þau hlupu í ofboði áfram. Maður sem kom á móti þeim kallaði.

“Hvers vegna hlaupið þið svona?”

Án þess að hægja á sér kölluðu þau á móti:

“Við sáum eitthvað hvítklætt.”

Systir Valeria hafði horft á eftir börnunum, sá þau hlaupa í ofboði og taka fyrir augun þegar þau fóru fram hjá hellinum.

Þetta er skondin uppákoma, hugsaði systirin. Einkennilegt að börnunum virtist raunverulega vera brugðið, þau virtust trúa þessu. Hvað á maður að halda?

Við kvöldverðarborðið sagði systir Valeria við móður Theophile.

“Móðir, Voisin börnin sögðu mér áðan að styttn í hellinum hefði hreyfst.”

“Hvaða dauðans vitleysa er þetta,” sagði Abbadísín.

“En móðir, ég kallaði á Gilberte eins og ég er vön á hverjum degi.” Systirin sagði nú alla söguna en hún féll í grýtta jörð.

“Systir góð,” sagði Abbadísín. “Hvernig dettur þér í hug að segja annað eins? Þú ert jafn barnaleg og krakkarnir.”

Systir Valeria hneigði höfuð sitt og þagði. Systir Anysie skrifaði seinna um þetta. “Málið var afgreitt og við gleyindum því.”

Reymond Gobert og Jules Defesche voru enn í eldhúsinu hjá frú Degheimbre og Jeanne þegar börnin stormuðu inn í húsið.

Aðeins stuttur tími var liðinn frá því þau fóru. Þá voru þau alsæl og áhyggjulaus, full af ungæðislegum prakkarskap. Nú komu þau skelfingu lostin og stóðu á öndinni. Það var ótti í svip þeirra og þau töluðu öll í einu.

“Við sáum einhvern hvítklæddan,” sagði Gilberte litla sem var í of mikilli geðshræringu til að vita hvað hún var að segja.

“Ég held að það hafi verið María mey,” sagði Andree. Hún sögðu:

“Ég held að það hafi verið stytta sem hreyfðist.”

“Hún gekk á skýi.”

“Hún lagði saman hendurnar.”

Börnin álitu að það hlyti að hafa verið stytta sem hreyfðist. Þau sögðust vera hrædd þó að veran hefði verið falleg.

“Ef við hefðum þorað hefðum við skoðað þetta betur vegna þess að hún var mjög falleg.”

Fullorðna fólkið sá að hræðsla barnanna var engin uppgerð, en það hélt eigi að síður að þetta allt væri eintóm ímyndun. Anne Degheimbre sagði hæðnislega við yngri systur sínar:

“Svo að þið tvær sáuð Maríu! Það væri nær að ég hefði séð hana. En þið tvær! Þið eruð ekki nógu góðar.”

Raymond Gobert hló að sögunni. Andree sem var yfirleitt stillt og prúð túlka varð svo reið að hún reyndi að slá hann utan undir. Hann stóð upp og fór í burtu hlæjandi. Frú Degheimbre hafði áhyggjur af ástandi dætra sinna og reyndi að leysa málið.

“Hættið þessu kjánaprikin ykkar. Ætlið þið segja okkur að stytta geti hreyft sig?” Hún stappaði í gólfíð.

“Látið þessar steinflísar í gólfinu rísa upp á rönd og þá skal ég trúa ykkur.”

“Jæja þá,” sagði Andree, “ef það er ekki stytta þá er það María.”

Frú Degheimbre vildi ekki halda þessu tali áfram. Hún sagði Voisin börnunum að tími væri kominn til að fara heim og sagði við Fernande.

“Segðu ekki foreldrum þínum frá þessari vitleysu.”

“Auðvitað verð ég að segja þeim þetta, Germaine, alveg eins og ég sagði þér þetta.”

Voisin börnin sögðu frá þessu þegar þau komu heim en fengu þar engu betri áheyrn en í eldhúsinu hjá frú Degheimbre og foreldrar þeirra skönnuðu þau og þau fóru grátandi í háttinn.

Báðar mæðurnar gerðu hið sama. Þær laumuðust upp á loft til að gæta að börnunum. Þau sváfu öll væruni svefni.

Það lék bros um varir Gilberte litlu og hún talaði upp úr svefni.

“Sérðu, Albert, hvað hún er fálleg.”

María snýr aftur

Miðvikudagur, þrítugasti nóvember.

Þegar þessi tvö þúsund manna bær, Beauraing, gekk til náða 29. nóvember 1932 vissu fáir um sýnina yfir járnbrautarbrúnni en daginn eftir heyrðu allir söguna og næstu daga var talað um fátt annað. Fæstir trúðu samt þessari sögu.

Marie Lambert, systir sóknarprestsins, heyrði tíðindin þar sem hún stóð á tröppum prestsetursins, en hún sá um heimili bróður síns.

“Hefur þú heyrt það nýjasta, Marie?” kallaði vinkona sem átti leið um.

“Nei hvað er það?”

Vinkonan sagði háðslega. “Það er sagt að blessuð María mey hafi í gærkvöldi birst Voisin krökkunum!”

Það leið ekki á löngu að faðir Lambert heyrði þetta líka. Það fylgir ekki sögunni hver viðbrögð hans voru en þeir sem til þekkja vita að prestar eru í erfiðum málum þegar einhver í söfnuðinum þykist sjá veru úr öðrum heimi.

Gilberte Voisin var mætt í skólann klukkan átta um morguninn. Hún fór til systur Emilie og sagði.

“Systir, það gerðist kraftaverk í Beauraing. Við sáum blessaða Maríu mey yfir brúnni.”

Systirin brosti en svaraði engu. Gilberte fór inn. Systir Sainte-Croix kenndi bekknum sem Gilberte var í. Hún hafði ekki verið við matborðið kvöldið áður og ekki heyrt söguna um það sem gerðist. Hún sá að stúlkan var ekki með

hugann við kennsluna og var að hvísla einhverju að bekkjarsystkinum sínum. Systirin lét það gott heita í bráð.

Í frímínúتونum klukkan tíu mynduðu stúlkurnar hring um kennslukonuna.

“Systir,” sagði Gilberte. “Þegar við förum héðan í gærkvöldi sáum við Maríu mey yfir brúnni.”

“Hvað ertu að segja?” Systirin hló.

“Jú, systir, það er satt. Við urðum hrædd og við hlupum eins hratt og við gátum. Við sögðum systur Valeríu hvað við sáum. Hún trúði okkur ekki.”

“Og móðir þín. Hvað segir hún um þetta?”

“Hún trúir okkur ekki heldur.”

“Það er hárrétt hjá henni að gera það ekki. Ég er henni sammála.”

Gilberte yppti öxlum og fór frá henni. Enginn vildi trúa henni, en hún vissi að það var eitthvað sem hún hafði séð.

Í skólanum sem Albert var í ollu tíðindin uppnámi. Hann var eingöngu fyrir drengi og þeir töluðu allir um þetta. Þegar tími var að byrja eftir bænastund hrópaði Joseph Simon til kennarans. “Herra Malmedy, hin blessaða María gekk fyrir framan hellinn.”

Alexis Malmedy ákvað að hann hefði ekki heyrt þetta. “Herra Malmedy,” kallaði Joseph aftur því að hann hélt að kennarinn hefði ekki heyrt í sér. “María gekk fyrir framan hellinn.”

Kennarinn sá að allur bekkurinn horfði á hann og vildi heyra álit hans. En hann þurfti að kenna og hafði engan tíma til að ræða um einhverja vitleysu.

“Hafðu þig hægan,” sagði hann við Joseph. “Ég vil ekki þurfa að hlusta á þetta framar.”

En málið varð ekki þaggað niður svona auðveldlega. Strákarnir töluðu ekki um annað eftir að kennslunni var lokið og umræðan hélt áfram þegar þeir komu heim til sín.

Um kvöldið fóru börnin fjögur enn einu sinni til að sækja Gilberte Voisin í skólann. Foreldrarnir sem álitu að þetta væri allt ímyndun hjá börnunum leyfðu þeim fúslega að fara. Þau þóttust viss um að börnin myndu ekki sjá neitt og málið yrði þar með úr sögunni.

Börnin gengu aftur til skólans en nú var engum bjöllum hringt. Þau hugsuðu aðeins um eitt. Mundu þau sjá sýnina aftur.

Nú voru þau ekki lengur hrædd en full eftirvæntingar. Samt greip þau geigur þegar þau komu í klausturgarðinn. Þau huldu augu sín þegar þau hlupu fram hjá hellinum að dyrum skólans. Gilberte kom til dyra og börnin fimm héldu niður stíginn að hliðinu. Þá birtist María þeim aftur.

Hún gekk um í loftinu fyrir ofan brúna eins og hún hafði gert kvöldið áður. Hún gekk í átt að járnbrautarstöðinni og sneri síðan við og gekk í átt að hellinum og skóla-byggingunni.

Nú voru börnin ekki eins hrædd og áður. Samt hlupu þau heim. Þau stóðu á öndinni þegar þau geystust inn í eldhúsið hjá frú Degheimbre og hrópuðu. “Við sáum hana. Við sáum hana.”

Nú varð frú Degheimbre reið og sagði börnunum að segja ekki orð meir.

“En við sáum hina blessuðu Móður. Hún var falleg, miklu fallegri en stytta í hellinum.”

“Ef þið ætlið að halda þessu áfram þá þanna ég ykkur að fara á morgun.”

Andree og Gilberte litla grétu og báðu móður sína að fá að fara og sjá aftur konuna fögru.

“Jæja þá,” sagði frú Degheimbre, “en á morgun fer ég með ykkur. Ég ætla að sjá sjálf hvað er þarna á seyði.”

Frú Degheimbre fylgdi Voisin börnunum heim. Þar sagði hún við föður barnanna. “Í-léðan í frá skalt þú, Hector Voisin, fara sjálfur og sækja dóttur þína í skólann. Ef þessu heldur svona áfram verðum við aðhlátursefni allra í bænunni.

Þriðja sýnin

“Farið á undan,” sagði Germaine við börnin fjögur. “Við komum í hundiátt á eftir ykkur.” Hún hafði kallað saman sex manna hóp til að fylgja sér.

“Þorparinn sem felur sig í garðinum heldur að þið séuð ein. Við komum þessum trúði sem er að hræða börnin okkar að óvörum og grípum hann.”

Þessir tveir hópar héldu niður strætið, börnin fyrst og hinir fullorðnu á eftir. Frú Degheimbre var vopnuð staf.

Þegar börnin nálgðust hliðið ráku þau upp ótta og undrunaróp. Þau hlupu til hinna fullorðnu sem komnir voru að klausturgarðinum en þar stóð stytta af Maríu Sorgarinnar.

“Germaine, hún er þarna,” sagði Fernande.

Frú Germaine varð reið. Í fyrri skiptin tvö voru börnin komin að skóladyrunum áður en þau sáu nokkuð. Nú voru þau ekki einu sinni komin inn í garðinn.

“Hafið hægt um ykkur,” sagði hún. “Þið eruð svo stútfull af ímyndun að þið sjáið sýnir jafnvel áður en þið komið inn í garðinn.”

“Var það ekki hvíta auglýsingaskiltið sem hræddi ykkur?” spurði frú Albine Marchal. Hún benti á skilti sem á stóð: “Ókeypis aðgangur að hellinum.”

“Nei, nei,” sögðu börnin. “Það var María. Hún var á stígunum.” Þau áttu við götuna sem lá frá hliðinu að skóladyrunum.

“Hún var mjög falleg.”

“Það var ljósbjarminn yfir henni.”

“Hún hvarf næstum um leið og hún birtist.”

“Þorparinn er í garðinum,” sagði Germaine, “og við skulum ná honum. Farið þið krakkar að dyrunum og sækið Gilberte. Við leitum á meðan.”

Hinir fullorðnu skiptu garðinum á milli sín í leitarsvæði. Frú Germaine fór með staf í hendi inn í runnana hjá hellinum. Það var dimmt og hún sá lítið en ef einhver væri þarna þá skyldi hann fá að finna fyrir stafnum. Hún leitaði líka bak við hellinn hjá brautarteinunum. Skyndilega heyrði fullorðna fólkið hróp í börnunum. Um leið og Gilberte Voisin kom út úr dyrunum birtist María aftur. Að þessu sinni nær en áður. Hún var miðja vegu milli dyranna og hellisins. Hún lagði lófana saman og blá augu hennar litu til himins. Nú leit hún niður. Hún brosti til barnanna, lyfti höndunum eins og til að blessa þau og hvarf.

Börnin hlupu í átt að hliðinu og þeir fullorðnu flýttu sér þangað til móts við þau. Áður en börnin náðu hliðinu heyrðust frá þeim aðdáunarhróp. Þau bentu á hellinn og brúna. Í þriðja sinn þetta kvöld sáu þau veruna fögru. Það var eins og hún kæmi út úr runnunum milli hliðsins og hellisins. Síðan hvarf hún til himins. Í þetta sinn voru börnin ekki ein. Börnin fimm sáu sýnina en Jeanne og hinir sex fullorðnu sáu ekkert.

Systurnar Charles Marie og St. Felix voru að koma frá aftansöng í kirkjunni og heyrðu æstar raddir í garðinum en sáu ekkert. Það var myrkur og loftið þungbúið. Þegar systurnar komu að hliðinu var hópurinn kominn út á strætið og var hávær.

“Hvað gengur hér á,” spurði systir St. Felix.”

“Systir, við vorum að sjá hina blessuðu Maríu,” svöruðu börnin.

“I-Ivar?”

“Í garðinum.”

“Og þið trúðið þessu?”

Börnin sögðu nákvæmlega frá því sem þau höfðu séð þrívægis þetta kvöld en fengu engar undirtektir hjá systrunum.

“Þið hljótið að hafa séð bílljós,” sagði systir St Felix.

“Nei, það var hin blessaða Móðir. Hún lagði lófana saman.”

“Hvers vegna í ósköpunum skylduð þið sjá hina blessuðu Móður? Þið eruð að reyna að fá okkur til að trúa að þið séuð litlar Bernadettur.”

Frú Germaine sagði “Þetta er undarlegt systir. Þau fullyrða að þau sjái eitthvað en ég sé ekki neitt!”

Systurnar horfðu á stafinn sem frú Germaine var með í hendi sér.

“Hvernig leit hún út?” spurði systir Charles Marie.”

“Hún klæddist hvítu,” svaraði Fernande. “Hún lagði lófana saman en þegar hún fór lyfti hún höndunum.”

Nunnurnar reyndu að leiða börnunum það fyrir sjónir að þau hefðu ekki séð Maríu mey.

Þær fóru og hlógu að þessu í laumi. Samt litu þær rannsakandi á átt að hellinum og til skólans. Þar var ekkert óvenjulegt að sjá.

Inni í skólanum færði systir Ludovica Abbadísinni uggvænleg tíðindi.

“Móðir, þær fara ekki upp á loft til að sofa.”

“Hvers vegna ekki?”

“Vegna þess sem Gilberte Voisin sagði þeim.”

“Hvað er það” I-lún var búin að gleyma því sem henni var sagt á þriðjudaginn.

“I-lún sagði að í gær og í fyrradag hefði hún og hin börnin séð hina blessuðu Móður yfir hellinum.”

“Líka í gær!” Nú mundi hún eftir þessu. “Þetta er fáránlegt.” Abbadísinn skundaði til stúlkanna.

“Það eru engir svipir til,” sagði hún. “Ég vil ekki heyra orð um þá meir. Farið núna og takið á ykkur náðir í friði og gleynið þessu öllu.”

Nokkru síðar fór hún til hópsins sem safnast hafði saman. Systir Charles Marie sagði við hana.

“Móðir, ég hef fréttir að færa.”

“Hvaða fréttir?”

“Þegar ég og systir St. Felix komum úr kirkjunni í kvöld mættum við Degheimbre dætrunum og Voisin börnunum og nokkrum öðrum, þar á meðal frú Degheimbre. Og þar áður heyrðum við hávaða í garðinum. Við vildum vita hvað um væri að vera og” Systir Marie sagði alla söguna.

Abbadísinn sagði:

“Ég vil að þið hafið hljótt um þetta en látið mig samt vita allt sem sagt er og gert. En umfram allt fáði börnin til að þegja um þessar svokölluðu sýnir.”

Þessi tólf manna hópur í garðinum leystist upp og hver fór til síns heima. Gilberte litla var snöktandi alla leiðina heim og hélt því áfram eftir að heim var komið. Ástæðan var annars vegar hin yfirskilvitlega fagra vera sem hún hafði séð með eigin augum og hins vegar vantrú systranna og móður hennar. Gilberte eldri settist með hana, klappaði henni á kinnina og strauk af henni tárin.

Frú Germaine varð enn þá ráðvilltari en áður.

Þessi uppákoma lét hana ekki í friði. Hún þóttist þess fullviss að börnin væru ekki að segja ósatt.

Að minnsta kosti var alveg ljóst að geðshræring Gilberte litlu var engin uppgerð. Nei, þau hlutu að hafa séð eitthvað.

Annað hvort voru þetta þeirra eigin ofsjónir eða eitthvað sem kom að utan. En hvað gat hún gert?

Allt sem hún hafði reynt bar engan árangur. Og þessi byrði var henni þung. Hún varð að fá aðra til að bera hana með sér. Hún fór í kápu, setti sjal yfir höfuð sér og gekk ákveðnum skrefum heim til Voisin fjölskyldunnar.

Talað við prestinn

Marie Lambert kom til dyra. Frú Voisin, frú Degheimbre, Fernande og Andree voru mættar á tröppum prestsetursins.

“Komdu sæl, Marie. Gætum við fengið að tala við prestinn?”

Marie var ekki rótt innanbrjósts. Allir í bænum voru farnir að tala um undrin í Beauraing og hér voru mættar tvær stúlkur sem sagðar voru sjáendur ásamt mæðrum sínum til að hitta prestinn, bróður hennar.

“Vissulega”, sagði Marie. “Má ekki bjóða ykkur inn í stofu. Hann kemur fljótlega.”

Leon Lambert var prestur í Beauraing og auk þess prófastur í tuttugu og fimm sóknum. Hann trúði því einlæglega að hin blessaða María gegndi mikilvægu hlutverki á þessari jörð en hann var orðvar maður og varkár í dómum.

Þegar hann kom inn í stofuna kvöldið 1. desember var hann venju fremur fálátur. Aðstaða hans var erfið. Hann vissi að fólkið vildi fá að vita hvað hann segði um sýnirnar. Hann taldi sig ekki geta sagt neitt sem hægt væri að túlka þannig að hann teldi að þær hefðu raunverulega átt sér stað. Hann gat ekki heldur neitað þeim vegna þess að það var ekki hægt að útiloka að yfirnáttúrulegir hlutir gætu gerst.

Hann hlustaði þegjandi á sögu mæðranna. Á andliti hans sáust engin svipbrigði og hann spurði ekki um neitt.

Þegar mæðurnar höfðu lokið sögu sinni sagði frú Voisin. “Mundir þú vilja halda guðspjónustu til heiðurs hinni blessuðu Maríu til að fá úr því skorið hvort þetta sé raun-

verulega hún. Biddu hana að sýna tákn um það og eins hitt að ekkert illt muni henda börnin.”

Presturinn leit í dagbókina.

“Eini dagurinn sem er laus er áttundi desember.”

Mæðurnar sögðu að betri dag væri ekki hægt að fá. Þegar faðir Lambert fylgdi konunum til dyra sá hann að báðum mæðrunum leið illa.

Hann sagði.

“Ef þetta skyldi vera María þá skuluð þið ekki líta á þetta sem neina ógæfu.” Eftir stundarþögn bætti hann við. “Mitt ráð handa ykkur er að hafa ekki orð á þessu við nokkurn mann. Fólki aðeins hlær að ykkur.”

Andree leit á hlédrægni föður Lambert sem neikvæðni. Þegar konurnar fóru lét hún orð falla sem hún sá eftir síðar. Hún sagði.

“Hann trúir okkur ekki. Ég mun aldrei framar stíga fæti inn í hans hús.”

Gamall nemandi föður Lambert frá þeim tíma þegar hann var kennari við guðfræðideildina í Floreffe frétti af þessari heimsókn kvennanna til prestsins vegna undranna í Beauraing. Hann lét þá þessi orð falla.

“Nú, nú, ef þetta er satt að hin blessaða María hafi verið þarna á ferð, þá er ég viss um að hún hefði ekki getað valið betri prest en föður Lambert.”

Hátíðahöldin áttunda desember

Lögregluþjónarnir vörnuðu mönnum inngöngu í garðinn. Allt fyrirfólk héraðsins var mætt.

Lögreglustjóri héraðsins sagði við móður Theofile.

“Það verður að sjá til þess að svona mikill mannfjöldi safnist hér aldrei saman aftur. Ef eitthvað fer úr böndunum verður ekki við neitt ráðið.”

Skömmu fyrir sex voru kertin sem fólk hafði kveikt á í garðinum útbrunnin og ljósin slökkt í klaustrinu og skólanum. Það var aðeins bjart af tungli.

Um sexleytið barst lágróma kliður frá mannfjöldanum. Nokkrir verðir ruddu ungmennunum fimni braut gegnum mannþröngina. Í fylgd með þeim voru fjórir læknar.

Þegar börnin voru komin inn í garðinn féllu þau fljótlega á kné og kölluðu. “Í-lún er hérna.”

Það sló þögn á mannfjöldann.

Maistriaux læknir tók um púlsinn á Alberti. Albert leit snögg á lækninn en um leið aftur á það sem hann sá.

Börnin horfðu á Maríu og voru frá sér numin.

“Hún er svo falleg.”

“Fallegrí núna en nokkru sinni fyrr.”

“Blessaða María, talaðu til okkar, gerðu það!”

María þagði og Gilbert litla byrjaði að snökta.

Blindur maður og lamaður drengur kölluðu út í kvöld-hímið.

“María þú getur læknað mig. Gefðu mér sjónina á ný.”

“Heilaga María láttu mig læknað svo að ég geti gengið.”

Skyldu þeir lækna? Yrði það táknið sem sýndi að hún væri hér? Fólkið beið í eftirvæntingu og sunir grétu. Börnin lásu bænirnar og mannfjöldinn bað með þeim.

Gilberte Degheimbre grét meðan hún hafði yfir bænir sínar.

“I-Ivers vegna ertu að gráta?” spurði Maistriaux.

“Hún er svo yndislega falleg,” svaraði stúlkan.

Læknirinn endurtók spurninguna nokkru síðar en fékk þá ekkert svar. Gilberte heyrði ekki lengur til hans.

Læknirinn tók aftur púlsinn hjá Alberti. Albert leit ekki á hann, augu hans hvörfluðu ekki frá því sem hann sá.

Læknarnir sem sáu að börnin tóku ekki eftir neinu sem fram fór í kringum þau gerðu á þeim ýmsar athuganir.

Dr.Maistriaux skrifaði seinna. “Lurquin læknir frá Houyet kveikti á eldspýtu og hélt loganum að hendi Gilberte Voisin. Hann og aðrir sáu að loginn snerti hörundið þar til eldspýtan var hálfbrunnin. Hún virtist ekki skynja þetta og seinna sáust ekki nein merki um bruna á hendinni?”

Lurquin læknir gerði þetta sama við Gilberte Degheimbre og sá ekki nein viðbrögð. Hann skrifaði seinna. “Ég lét eldspýtuna brenna nógu lengi til að framkalla fyrsta stigs brunasár. Loginn braun í tvær til þrjár sekúndur.” Þessi læknir reyndi hið sama við Paulette Dereppe veika stúlku sem oft var með börnunum fínn. Hún kippti strax að sér hendinni.

Dr.Maistriaux segir. “Goethals læknir frá Hastiere og ég klipum í handleggi, kálfa og eyrnasnepla Andree Degheimbre, Gilberte og Fernade Voisin. Við tókum lítilsháttar hörundsýni og síðar annað stærra. Börnin hreyfðust

ekki.” Á eftir sást engin roði á hörundinu, ekki heldur nein merki þess að þau hefðu verið klipin.

Lurquin læknir drap pennahníf sínum léttilega niður á hönd og kinn Gilberte Voisin án nokkurra viðbragða.

“Að lokum,” skrifar dr.Maistriaux, “var sterku vasaljósi beint af stuttu færi í augu Gilberte Voisin og Andree Degheimbre. Ljósið hafði eðlileg áhrif á augnopin en augnlokin hreyfðust ekki.”

Þegar bænalestri lauk stóðu börnin upp og sögðu.

“Hún er farin.”

Fólkið var vonsvikið. Það gerðist ekkert kraftaverk. Fæstir gátu séð börnin og ekki heldur fylgst með athugunum læknanna. Menn höfðu aðeins heyrt raddir barnanna.

Sjúklingarnir tveir hrópuðu.

“Gefðu að ég megi sjá.”

“Gefðu að ég geti gengið.”

Börnin sögðu. “Komdu aftur. Gerðu eitthvað svo að þeir trúu á þig.”

Einhver sagði að hún kæmi aftur ef börnin færu með fleiri bænir.

En hún kom ekki aftur.

Farið var með börnin inn í klaustrið.

Systir Anysie skoðaði hendur Gilbert Voisin. Þar var ekkert að sjá.

Questeaux sagði. “Hér sjáum við, systir, húið sem brennur ekki.”

Mæðurnar tvær féllust grátandi í faðma.

“Vesalings börnin,” sagði frú Voisin. “Þau voru brennd og klipin. Allt verða þau að þola.”

“Hún sagði ekkert,” sagði Albert. “En hún var bjartari en nokkru sinni fyrr.”

Geraud lögregluforingi yfirheyrði tvö yngstu börnin. Hann stóð á fætur og sagði. “Þetta er nóg. Sjálfur hef ég komist að endanlegri niðurstöðu í málinu. Við höfum enga ástæðu til að hindra þessi ungmenni í að koma hingað að hellinum til að iðka trú sína. En þau eiga að koma með foreldrum sínum. Ef hér verða hins vegar einhver vandræði á bæjarstjórninni hér, Van Schingen, ekki að hika við að láta mig vita svo hægt sé að gera viðeigandi ráðstafanir.”

Að svo mæltu fór hann.

Læknarnir skoðuðu börnin og lögðu fyrir þau spurningar.

Dr. Goethals sagði. “Þetta er utan við okkar fræðigrein. Við vitum ekkert um eðli algleymis.”

Aðeins börnin voru í þessu ástandi og aðeins við þetta eina tækifæri.

Dr. Maistreaux endurtók þessar tilraunir síðar þegar börnin horfðu á Maríu birtast en voru ekki í algleymisástandi. Við þau tækifæri sýndu börnin eðlileg viðbrögð.

Farið var með börnin inn í eldhúsið í klaustrinu þar sem nunnurnar gáfu þeim að borða.

“Hvað finnst þér um þetta pabbi,” sagði Gilberte Voisin. “Þeir reyndu að láta mig trúa því að þeir hefðu klippt mig og brennt mig!”

Eftir matinn fóru börnin að hagþornsgrein í garðinum þar sem María hafði birst. Nafnið á bænunni, Beauraing, merkir falleg grein. Þau höfðu þar yfir bænir í þriðja sinn þennan dag.

Stundarfjórðung yfir níu fóru börnin að hliðinu í von um að sjá Maríu aftur. Þar báðust þau fyrir í fjórða sinn. Þeir sem enn biðu tóku þátt bænastundinni. En það kvöld kom María ekki.

Kveðjustundin

Þær fréttir að María ætlaði að tala urðu til þess að þrjátíu og fimin þúsundir komu þann þriðja janúar 1933 til þessa tvö þúsund manna bæjar.

Þetta var að mestu trúað fólk.

Lögreglan gat ekki stjórnað svona stórum hóp á svona litlu svæði.

Þeir sem komu á bílum lágu á flautunni til að komast áfram gegnum mannhafið. Að lokum komust þeir ekki lengra en fólk stóð uppi á bílapökunum til að sjá betur yfir til hagþornsins. Lingerðið kringum aldingarðinn hjá klaustrinu var alveg troðið niður.

Læknarnir sem báðu um frátekin stað inni í garðinum urðu svo margir að lögreglan varð að stöðva þá eftir að níutíu læknar og þrjátíu embættismenn voru komnir inn.

Mannfjöldinn fór að hafa yfir bænir og syngja sálma. Sjúklingar á hækjum og í hjólastólum voru meðfram girðingunni.

Nokkrir menn urðu veikir í troðningnum. Þeir komust ekki burt vegna þrengslanna. Þeir var lyft upp og selfluttir yfir höfðum manna.

Við alla glugga skólans sem vissu að garðinum voru heiðursgestir í boði systranna.

Sterk ljós lýstu upp hagþornið og garðinn.

Faðir Maes stóð milli hagþornsins og hellisins og sá mjög vel börnin og umhverfi þeirra.

Þessi mikli mannfjöldi hlýtur að hafa hrætt börnin, sem var illa við hávaða og uppnám, en þau virtust samt mjög

róleg þegar þau voru komin á sinn stað og ómeðvituð um fólkið í kringum þau. Þau fóru að hafa yfir bænir. Eftir tuttugu bænir féllu fjögur barnanna á hnén og byrjuðu Mariúbæn í sérstakri tóntegund sem þau notuðu aðeins þegar þau sáu Maríu. Kona sem varð vitni að þessu sagði síðar. “Allir í kringum mig grétu, líka karlmenn. Ég held að ég hafi aldrei elskað hina blessuðu Maríu jafn innilega og á þessari stundu. Sál mín hrópaði. “María, ég trúi. Ég elska þig. Áhrif þessarar stundar fylgja mér eins lengi og ég lifi.”

Fernande var sú eina sem kraup ekki. Hún var með sorgarsvip. Án árangurs horfði hún á hagþornið. Loks kraup hún, en það var ljóst að hún gerði það aðeins vegna þess að hin börnin krupu. Hún stóð aftur á fætur og sagði. “Ég sé ekki neitt.”

Frú Degheimbre horfði á dætur sínar tvær. Þegar sýnin birtist sá hún að Gilberte litla hætti að biðja og virtist hlusta með mikilli athygli. Andlit hennar var vott af tárum. Síðan fór Gilberte aftur að biðja. Skömmu seinna þagnaði Andree og virtist hlusta. Viðstaddir sáu að börnin fjögur þögnuðu hvert á eftir öðru.

Faðir Schellinckx sem stóð við hlið Gilberte litlu sagði síðar. “Gilberte litla bærði varimar. Síðan hlustaði hún og bærði varirnar aftur. Að því loknu hneigði hún sig í auðmýkt og bað bænir sem kom frá hjartanu.” Faðir Maes bætti við þetta. Öll sál hennar birtist í bláum augunum og lítil brjóst hennar bærðust líkt og hún væri í mikilli geðs-hræringu.”

Gilberte Voisin hneigði hægt höfuð sitt og lét hendurnar falla niður. Tárin streymdu úr augum hennar.

Stór tár hrundu líka niður kinnar Andree. Einu sinni reyndi hún að þurrka augun með höndum sínum.

Þegar Albert hætti bænalestrinum og þagnaði virtist hann hlusta af ákafa og augu hans stækkuðu.

Faðir Maes sagði um þetta. “Hann drakk í sig það sem hann sá. Það var eins og þessi opinberun væri þessum litla manni ofviða.”

Skyndilega hvarf sýnin. Börnin fjögur hættu að biðja. Andree reis á fætur. Tárin runnu enn niður andlit hennar. Hún leit á litlu systur sína sem kraup áfram og virtist ekki geta litið af hagþorninu.

Það var byrjað að rigna.

Fernande var slegin sorg. Hún hafði ekki séð Maríu.

Maistriaux læknir sem stóð næst henni mæltist til að börnin færu aftur að biðja.

“Það getur verið að María komi þá aftur til þín,” sagði hann við Fernande.

Bænir voru lesnar en María kom ekki.

Það var kominn tími til að börnin færu í hellinn en Fernande vildi ekki fara.

“Ég vil sjá hana,” sagði hún.

“Engan barnaskap,” sagði læknirinn. Komdu með okkur í hellinn. Þú getur komið hingað aftur eftir að allir eru farnir.”

Fernande hreyfði sig ekki. María hafði sagt að hvert barnanna fengi ákveðin skilaboð og Fernande hafði ekki fengið sín.

Dr. Maistriaux sá að Fernande varð ekki þokað.

Hann yppti öxlum og hélt af stað til hellisins þar sem börnin fjögur höfðu þegar byrjað bænastund sína. Hann

gekk gegnum hliðið og Auguste Wiame lokaði því á eftir honum.

Faðir Maes hafði misst sjónar á Fernande vegna mannfjöldans. Hann fór og beið á tröppum skólans.

Skyndilega sá hann bjart ljós lýsa upp allan garðinn. Aðrir sem nær stóðu hagnorninu sögðu að ljóshnöttur hefði birst þar líkt og elding.

Fernande féll á hnén. María hafði komið aðeins vegna hennar.

Maistriaux sem kominn var langleiðina til hellisins snéri við. Auguste Wiame hleypti honum aftur gegnum hliðið. Hann flýtti sér til Fernande. Hún las Maríubæn í þeirri tóntegund sem börnin notuðu þegar þau sáu Maríu.

Fernande þagnaði. Eftir stutta stund sagði hún.

“Já.”

Síðan kom stutt þögn og Fernande sagði aftur “já.” Síðan lagðist hún niður og grét sáran. Móðir hennar sagði.

“Svona nú, dóttir góð, hættu að gráta. Hún kemur aftur.”

Dr. Maistriaux sagði síðar. “Tilfinningum mannfjöldans er ekki hægt að lýsa. Þessi fallega dökkhærða stúlka með hvítt sjal. Hún var með spennar greipar og einblíndi með stórum augum sínum fram fyrir sig. Líkaminn hallaðist fram. Tvisvar sinnum hrópaði hún “já” og það kom frá hennar dýpstu sálarfylgsnum. Síðan hné hún niður á jörðina og grét. Tveir lækningar reistu hana á fætur og studdu hana til hellisins. Börnin fjögur voru þá farin.”

Hvað hafði gerst? Hvað hafði hin blessaða María sagt börnunum?

Það kom ekki allt fram í yfirheyrslunum síðar. María hafði sagt þremur yngstu börnunum leyndarmál. Gilberte

litla og Gilberte eldri voru ekki vissar um hve mikið þær máttu segja og þær sögðu ekki einu sinni læknum að um nein persónuleg skilaboð væri að ræða. Þau sögðu föður Maes aðeins meira um kvöldið og næsta morgun. Sjálf leyndarmálin hafa aldrei verið sögð.

Hér kemur sagan um þessa sýn, sett saman úr brotum sem smámi saman fengust upp úr börnunum.

María hafði aldrei verið jafn falleg og hún var þennan dag þegar hún birtist börnunum fjórum. Hún brosti meira en hún var vön.

Hún talaði fyrst við Gilberte litlu. Hún hallaðist að henni og sagði.

“Þetta er aðeins okkar á milli, mín og þín, og ég bið þig að hafa ekki orð á því við neinn. Eftir það kvaddi hún Gilberte.

Gilberte grét vegna þess að hún vissi að hún sæi Maríu ekki aftur.

Við Gilberte eldri sagði hún orð sem fólki í Beauraing fannst að lofuðu góðu.

“Ég mun snúa mörgum frá villu síns vegar.”

Eftir það sagði María henni líka persónulegt leyndarmál og kvaddi hana.

Alberti sagði hún líka sams konar leyndarmál og kvaddi hann síðan.

Við Andree sagði María.

“Menn hafa kallað mig Móður Guðs og Drottningu himnanna. Láttu bænasamband þitt aldrei slitna.” Síðan kvaddi hún hana og um leið og hún hvarf sýndi hún Andree mynd af “Ílinu hreina hjarta.”

Eins og við vitum sá Fernande ekki Maríu að þessu sinni eins og hin börnin fjögur. Hún varð eftir þegar hin fóru til hellisins. Þá sá hún ljósið og Maríu skönnum síðar við hagnornið og féll á kné.

María sagði við hana.

“Elskar þú son minn?”

“Já.”

“Elskar þú mig.”

“Já.”

“Sýndu ást þína í verki.”

Fernande langaði til að spyrja um marga hluti. Á hvern hátt átti hún að sýna ást sína í verki? Átti hún að ganga kirkjunni á hönd? En María var þögul. Aldrei hafði hún verið bjartari. Hún breiddi út faðminn og sýndi henni hjarta sem gert var úr gulli. Síðan kvaddi hún Fernande og hvarf sýnum. Fernande skildi að hún sæi Maríu ekki aftur í þessu lífi. Hún lagðist niður á jörðina og grét.

Það voru níutíu lækningar og þrjátíu aðrir viðstaddir þegar börnin voru yfirheyrð í matsal klaustursins þetta kvöld. Hvorki Gilberte litla né Gilberte eldri minntust á það einu orði í viðtöluin við læknana að María hefði trúað þeim fyrir leyndarnáli. Það gerð Albert hins vegar.

Hann sagði. “Hún talaði, en bannaði mér að segja frá því og ég geri það ekki.”

“Munt þú segja frá því seinna? Bað hún þig að segja aldrei frá því?”

“Hún sagði ekki aldrei.”

Það er ástæðulaust að mistúlka þetta svar. Albert vildi fara sem réttast með hvað sagt hafði verið. María notaði ekki orðið aldrei. Það þýddi ekki að Albert gæti sagt frá

þessu síðar. Hann hefur ekki gert það og gerir sennilega ekki.

Albert sagði að leyndarnálið væri aðeins fáein orð.

“Vorur þessi skilaboð gleðiefni eða dapurleg?”

“Dapurleg.”

“Fyrir hvern?”

“Fyrir mig.”

Hann var spurður margra spurninga. Sumir læknanna reyndu með ýmsu móti að fá hann til að segja frá leyndarmálinu, en hann fékkst ekki til þess.

Faðir Maes hitti börnin eftir yfirheyrslurnar.

Hann sagði. “Þegar Gilberte litla kom frá yfirheyrslunni fór ég með hana inn í skrifstofuna og kynnti hana og móður hennar fyrir mjög mörgu fólki. Þeirra á meðal var faðir CyrilleDernivoy sem þjónar prestakalli hér í grenndinni. Ég spurði hana fyrir framan allt þetta fólk.

“Jæja, litla stúlka. Hin blessaða Móðir sagði eitthvað við þig?”

“Já.”

“Hvað sagði hún?”

Hún sagði. “Vertu sæl!”

“Var það allt og sumt?”

Gilberte varð vandræðaleg. Eftir nokkurt hik sagði hún. “Ég má ekki segja neitt.”

“Hún sagði þér þá eitthvað sem þú mátt ekki segja frá?”

“Já.”

“Og þú sagðir læknunum ekki frá því?”

“Nei, ég get það ekki.”

Frú Degheimbre sperrti fingur og sagði í strönguinn tón.

“Segðu ekki meira en þú veist.” Móðirin hélt áminningarræðu um sannsögli.

Gilberte litla hjúfraði sig að henni hálfgrátandi og sagði.

“Manma, þú veist að ég segi ekki ósatt. Ég segi þér sannleikann.”

Faðir Cyrille Dernivoy, prestur í Marenne, hallaði sér upp að arinhillunni með minnisbók í hendi. Hann beið eftir tækifæri til að fá viðtal.

“Hlustaðu á mig, telpa mín,” sagði hann. “María sagði þér leyndarminál. Gott. Við ætlumst ekki til þess að þú segir okkur frá því. En þú ættir að skýra biskupnum frá þess.”

Augu Gilberte litlu fylltust af tárur, hún leit á prestinn en þagði.

Faðir Dernivoy endurtók að hún ætti að segja biskupnum frá þessu.

Gilberte var í öngum sínum. Hvernig átti níu ára barn að vita hvað því bar að gera? María hafði sagt henni að hún mætti ekki segja þetta neinum.

“Þetta er erfitt,” sagði hún áhyggjufull á svip. Hún lét sig falla fram á borðið, huldi andlitið í höndum sér og grét.

Faðir Dernivoy var niðursokkinn í að skrifa í minnisbókina, en faðir Maes laut niður að henni og hvíslaði í eyra hennar. “Hann segir ósatt. Þú þarft aldrei að segja frá leyndarmáli þínu. Hættu að gráta.”

Faðir Dernivoy reyndi sömu tækni við Gilberte eldri. Hún sagðist ætla að hvísla dálitlu að honum. Presturinn hallaði sér að henni og hún hvíslaði í eyra hans. “Faðir, þegar þú heyrir játningu í skriftastól, hefur þú þá leyfi til að segja páfanum frá henni?”

“Nei.”

“Jæja þá. María sagði að leyndarmálið væri ætlað mér einni. Ég get hvorki sagt það biskupi né páfa.”

Albert kom inn í stofuna frá yfirheyrslunni í matsalnum.

“Þetta fólk vill áreiðanlega að ég segi ósatt,” sagði hann. “María sagði mér að segja ekki neinum neitt.”

“Já , já, þú þarft ekki að segja okkur neitt en þú verður að segja biskupnum þetta og páfanum.”

“Hvers vegna?”

“Vegna þess að þeir eru staðgenglar Jesú Krists.”

Það er undarlegt að María kaus að segja leyndarmálið fremur yngstu börnunum sem voru ólíklegust til að þegja yfir því. En hvernig sem menn reyndu að hóta þeim eða vinna trúnað þeirra með kænskubrögðum urðu þeir engu nær.

“Hefði María ekki hjálpað okkur værum við margoft búin að segja frá þessu,” sagði eitt barnanna síðar.

Hin heilaga Móðir sagði meira, þegar hún birtist síðast, en hún hafði áður gert. Það sem hún sagði er þýðingarmikill hluti af “Skilaboðunum frá Beauraing.”

Við Gilberte eldri sagði hún.

“Ég er komin til að snúa mönnum frá villu síns vegar.”

Skilaboðin til Andree voru. “Menn hafa kallað mig Móður Guðs og Drottningu himnanna. Láttu bænasamband þitt aldrei slitna.”

María birtist Fernande þegar hún var orðin ein. Þetta var þrítugasta og þriðja birting hennar hjá ungmennunum í Beauraing. Og þá sagði hún.

“Elskar þú son minn? Elskar þú mig? Sýndu þá ást þína í verki.”

“Paulette verður læknuð”

Þann fjórða desember hafði Albert beðið Maríu að lækna Paulette Dereppe sem var tíu ára gömul. Hún hafði í þrjú ár þjáðst af beinsjúkdómi. Eftir að hafa séð Maríu í sýn sagði Albert.

“Paulette verður læknuð. María brosti svo fallega þegar ég bað hana að lækna hana.”

Eftir þetta höfðu foreldrar hennar hætt allri meðferð hjá læknum og farið með stúlkuna að hagborninu á hverju kvöldi með börnunum fimm. Paulette var ekki eins oft getið í fréttum blaðanna og lamaða drengsins og hins blinda frænda Degheimbre fjölskyldunnar.

15. febrúar 1933 meðan börnin fimm leiddu bænastund við hagbornið leið Paulette ver en nokkru sinni fyrr. Hún kvaldist alla nóttina og sofnaði ekki fyrr en um morguninn. Þann dag þegar faðir hennar fór inn til að vitja hennar sá hann að sáraumbúðirnar voru lausar. Paulette kvaldist ekki lengur. Opin sárin voru gróin og aðeins örin eftir.

Alla tíð eftir að þetta gerðist hefur hún verið við mjög góða heilsu. Þessi lækning var aldrei kölluð kraftaverk, en eigi að síður mörgum undrunarefni. Þetta var fyrsta lækningin sem tengdist Maríu í Beauraing og hún kom róti á umtal manna um þennan litla bæ.

Það gerðust líka fleiri slíkar lækningar. Sú sem flestir þekkja var lækningin á Marie Van Laer sem var sjúklingur á sjúkrahúsinu í Turnhout, skammt frá Antwerpen. Í þessum hluta Belgíu tala menn flæmsku.

Van Laer hafði verið vonlaus öryrki í sextán ár og var nú þrjátíu og þriggja ára gömul. Lungun voru biluð. Hryggurinn vanskapaður. Annar fóturinn sýktur og hún var með kýli sem orðin voru að opnum sárum. Hún þarfnaðist stöðugrar hjúkrunar nunnanna í Turnhout. Læknarnir sögðu að hún lifði ekki af uppskurð og ætti enga von um lækningu. Hún hafði farið fimm sinnum til Lourdes og ekki fengið bót meina sinna.

Þessi unga kona heyrði frá undrunum í Beauraing og sagðist vilja fara þangað sem síðasta úrræði. Fjölskylda hennar og nunnumar reyndu að telja henni hughvarf. Ferð í sjúkrabífreið yrði dýr og þau ættu enga peninga.

En loks hafði Marie sitt fram. 23. júní 1933 fór hún á vegum Rauða krossins til Beauraing. Tvær nunnur fóru með henni. Það fór illa um hana á leiðinni en hún vildi ekki snúa við.

Marie var borin á börum til hagbornsins. Þeir sem fylgdu henni báðust fyrir en sjálf lá hún þarna hreyfingarlaus, að því er virtist nær dauða en lífi. Farið var með hana aftur í sjúkrabífreiðina. Hún sagðist samt vilja sjá eitthvert barnanna finun áður en hún færi aftur á sjúkrahúsið í Turnhout. Þau fóru með hana til frú Degheimbre og heima hjá henni talaði hún við Gilberte litlu og móður hennar. Þær sögðu henni að hún skyldi fara aftur til hagbornsins áður en hún færi heima.

Sjúkrabíllinn fór með hana. Allt í einu leið Marie Van Laer betur. Hún hafði ekki læknast en hún gat hreyft sig í fyrsta sinn í mörg ár. Hún bað um mat.

Börnin fóru þangað um kvöldið eins og þau voru vön til að eiga þar bænastund. Van Laer var borin þangað líka.

Hún bað með hópnum. En breytingin varð ekki meiri. Hún var borin aftur í sjúkrabílinn.

Gilberte litla fór til bílsins til að kveðja. Hún kyssti sjúklinginn og sagði. “Láttu ekki hugfallast, þó að þú læknist ekki hér gætir þú læknast þegar heim kemur.”

Á heimleiðinni bað hún með nunnunum og þess á milli talaði hún og röddin var orðin þróttmikil.

Bílstjórinn sneri sér við í sætinu til að sjá hvort þetta væri sama manneskja. Fáum stundum fyrr hélt hann að hún væri dauðvona.

Marie fór að sofa í sjúkrabílnum og þegar hún vaknaði stuttu eftir miðnætti fann hún að hún hafði læknast. Engar kvalir, engin kýli, engin sár, hryggurinn eins og hann átti að vera!

Þetta spurðist um alla Belgíu og allra augu beindust til Beauraing. Lækningin hefur reynst varanleg til þessa dags.

Engin merki hafa sést um fyrri krankleika hennar.

Frú Acar hafði einnig læknast skyndilega og á yfirnáttúrulegan hátt af alvarlegum sjúkdómi eftir að hún leitaði lækninga í Beauraing þrítugasta júlí, 1933.

Skilaboð Maríu

Skilaboðin frá Beauraing eru í senn einföld og djúp. Börnin sögðu að hin blessaða María hefði aðallega lagt áherslu á tvennt. Verið góð hvert við annað og vinnið að góðvild og friði meðal manna. Í öðru lagi benti hún á mikilvægi bænariðinnar fyrir velfarnaði mannsins þessa heims og annars.

Tilgangur Maríu er að starfa fyrir allan heiminn og nöfnin sem trúaðir menn hafa valið henni sýna í raun mikilvægi hennar í lífi milljóna manna. Þessi nöfn eru meðal annarra: Drottning himnanna. Móðir Guðs. Hin blessaða Móðir. Hið hreina hjarta. Móðir miskunnseminnar. Hún ber einnig fjölda heita sem tengjast stað og þjóðerni og raunar mörg önnur.

Skilaboðin frá Maríu sem hún kom til barnanna í Beauraing hafa þar eins og annars staðar náð til alls heimsins. Vorið 1949 staðfesti Katólska kirkjan að lækningin á Marie Van Laer og frú Acar hafi í báðum tilfellum verið yfirnáttúruleg kraftaverk og að María mey hafi raunverulega birst börnunum í Beauraing. Í fyrstu hafði kirkjan verið neikvæð í afstöðu sinni til þessara viðburða.

Í Fatíma sagði María: “Ég heiti þeim sáluhjálpi sem ganga á mínum vegum og Guð mun elska sálir þeirra eins og falleg blóm sem ég færi honum.”

Leyndarmál Maríu?

Hvað varð um börnin fimm í Beauraing?

Þau urðu öll ósköp venjulegt fólk sem lifði venjulegu lífi. Þau giftust öll og eignuðust börn. Andree giftist fyrst 1941. Albert kvæntist síðastur árið 1948.

Andree bjó áfram í Beauraing eftir að hún giftist. Hinar stúlkurnar þrjár fóru að heiman og voru á ýmsum stöðum í Belgíu. Albert gerðist skólastjóri barnaskóla í Kongó. Þau eignuðust öll nýja fjölskyldu: Albert son og tvær dætur. Andree tvo drengi og eina dóttur. Gilberte Voisin son og dóttur. Fernande þrjá syni og tvær dætur. Trú þeirra á hina blessuðu Maríu reyndist varanleg, lifandi og einlæg.

Í umræðum um þessi mál hafa sumir spurt. Hvers vegna giftu þau sig og lifðu veraldlegu lífi? Hvers vegna urðu stúlkurnar ekki nunnur og Albert prestur?

Við vitum ekki um hin leynilegu og persónulegu skilaboð Maríu til barnanna. En svarið er einfalt: Börnin fylgdu því sem þau vissu að var köllun þeirra. Þeim var aldrei sagt að lifa trúarlegu lífi í þjónustu kirkjunnar. Það er eins og María vilji segja við okkur að hið raunverulega trúarlega líf sé hið hversdagslega líf venjulegs fólks sem sýnir trú sína í verki í daglegum störfum, og ást sína í verki í umgengni við annað fólk, ekki síst sína eigin fjölskyldu. Og þessi skilaboð hennar eru ekki til fárra útvaldra, heldur til allra manna.

Kirkjunnar menn hafa mjög margir unnið hin ágætustu verk og oft hlotið lítið annað að launum en misskilning og ósanngjarna dóma. Við skulum leyfa einum þeirra að eiga hér síðasta orðið. Eftir langar og margvíslegar umræður í

kirkjunni um börnin fimm sem sáu Maríu, lét prestur einn þessi orð falla:

“Samkvæmt okkar hugmyndum um þjónustu við Guð hefðu þessi börn átt að ganga í klaustur og lifa meinlætaliði. En sennilega lítur hin blessaða Móðir ekki á þessi mál sönu augum og við.”

UNDRIN Í MEDJUGORJE Í Króatíu

Maríusögur frá 1981

Í því sem sagt er hér á eftir er aðalega stuðst við frásagnir heimamanna sem voru beinir þátttakandur í þessum atburðum og sögðu frá því sem þeir sjálfir sáu.

Medjugorje

Svetozar Kralejevic segir frá:

Í Bosníu-Hercegovínu var unnið á jóladag árið 1980. Stjórnin viðurkenndi ekki helgi jólanna og skólavagninn fór eins og venjulega frá Medjugorje tuttugu mínútur yfir sex með eldri nemendur til Mostar, en það er um klukkustundar ferð. Flestir í Medjugorje eru kaþólskir en í Mostar voru sumir nemendanna múslimar eða heyrðu til rétttrúnaðarkirkjunni.

Heima í þorpinu mættu börnin ekki í skólanum þennan morgun þótt hann væri opinn. Í stjórnarskrá Júgóslavíu var kveðið á um trúfrelsi, en trú yrði að vera einkamál. Júgóslavía var lýðveldi, stjórnað af kommúnistum. Í Júgóslavíu voru þá sex þjóðir, þrjú tungumál, þrenn trúarbrögð og tvö stafróf. Í miðju þessa sundraða lands birtist María mey 24. júní 1981 til að boða mönnum sættir og frið.

Þennan dag fóru þær Mirjana og Ivanka úr þorpi sínu Bijakovici. Þær fóru eftir götuslóða um hlíðar Podbrofjalls. Á hægri hönd sáu þær Jakobskirkjuna og krossinn á Krizevac fjalli. Þær gátu séð yfir alla sóknina sem nefndist Medjugorje og þýðir: “Inn milli fjallanna.”

Ivanka sem orðin var fimmtán ára sá allt í einu undarlegt ljós í fjallshlíðinni og í ljósinu sá hún veru sem hún þóttist skynja að væri María mey. Mirjana sem var sextán ára sá ekkert og trúði henni ekki. Þær fóru aftur heim í þorpið. Seinna fóru þær aftur um þessar slóðir til að smala saman fé. Og nú sáu þær báðar þessa veru greinilega.

Það sem sagt er hér á eftir er saga sem sögð hefur verið í mörgum bókum: Þær hlupu aftur heim í þorpið til að sækja Vicku. Ivan slóst einnig í för með þeim og næsta dag bættust Marija og Jakov í hópinn. Hópur manna fór að safnast hér saman á hverju kvöldi þar til lögreglan skarst í leikinn. Prestarnir höfðu af þessu áhyggjur. Sumir trúðu aðrir ekki.

Sjáðu, þarna er María

Í viðtali við föður Tomislav Vlasic 15. mars 1982 segir V icka Ivankovic:

Ég lagði af stað til að finna Ivanka og Mirjana því að á hverju sumri erum við alltaf saman. Þegar ég kom auga á þær sá ég að þær veifuðu höndunum, kölluðu á mig og sögðu mér að koma til þeirra. Ég var á inniskónum. Þegar ég kom til þeirra sagði Mirjana.

“Sjáðu, þarna upp frá.... María.”

Ég sagði.

“Við hvað áttu, María? Hvað gengur að þér?” Ég horfði ekki einu sinni í þá átt sem hún benti. Mér fannst það ástæðulaust.

Ég sparkaði af mér skónum og hljóp berfætt til Cilicí eftir Macadamvegi. Þegar ég sneri aftur hitti ég Ivan Dragicevic og Ivan Ivankovic. Þeir voru að tína epli og spurðu mig hvort ég vildi ekki fá nokkur stykki. Ég afþakkaði og sagði.

“ Ivan (Dragicevic)... Maria mey, stelpurnar segja að María hafi birst þeim þarna upp frá. Komdu með mér þangað. Ég er hrædd að fara ein.”

Ivan sagði.

“Sjálfsgagt að koma með þér en við hvað ert þú hrædd?” Ég hugsaði: Hann er ekkert hræddur. En þegar þangað var komið og ég sneri mér við til að spyrja: “Sérðu nokkuð,” þá var hann þotinn í burtu.

Þá spurði ég Ivan Ivankovic.

”Sér þú nokkuð?”

Hann sagði.

“Ég sé eitthvað hvítt, það hreyfist.”

Litla systir Marija var nú komin til okkar og ég spurði hana hvort hún sæi eitthvað.

“Ég sé Móður Guðs.”

Þegar ég fór þangað upp eftir í fyrsta skipti stóð ég nokkuð frá hinum, lengra í burtu. Ég var hrædd. En þegar ég fór næst sagði ég við sjálfa mig. Ef þau hlaupa ekki burt, þá flý ég ekki heldur. Þetta var eftir hálf sjö um kvöldið. Það var lítils háttar rigning og byrjað að skyggja.

Þá sá ég það – og það sem ég sá var mjög hvítt. Ég sá kjól, dökkt hár. Hún virtist vera að sýna mér eitthvað sem hún hélt á í vinstri hendi. Ég gat ekki séð hvað hún var að gera, en það var eins og hún vildi sýna mér eitthvað. Þá kallaði hún til okkar og bað okkur að koma nær, en ekkert okkar þorði það. Við sögðum hvort við annað. Hún kallar á okkur en hver þorir að fara? Þegar ég spurði Vicku um fjarlægðina milli Maríu og barnanna sagði hún.

“Það voru meira en tvö hundruð metrar.”

Hún bætti við.

“Ég fór heima á undan hinum. Þau voru þarna finna eða sex mínútur eftir að ég var farin. Við, ég og Milka litla, fórum til Marija og sögðum henni að við hefðum séð Maríu mey uppi á hæðinni. Hún hló að okkur og vildi ekki hlusta á þetta. Fólk sem heyrði þetta byrjaði að stríða okkur. Frændi Marija sagði: “Þú hefðir átt að ná í hana. Bað hún ekki að heilsa móður þinni og föður þínum?”

Systir mín sagði.

“Kannski hafa þau séð geinskip.”

Svona byrjaði þetta, en okkur var alveg sama hvað fólkið sagði. Við hugsuðum.

“Leyfum þeim að segja það sem þeim sýnist.”

Þegar Ivanka sá fyrst sýnina á hæðinni sagði hún.

“Sjáðu, þarna er María mey.”

Þessi orð urðu upphaf langrar ferðar og mikilla atburða í Medjugorje. Við trúum því að hún hafi ekki talað þessi orð vegna þekkingar eða vitsmuna heldur hafi andi Guðs hvíslað þeim að henni. Kirkjan hefur ekki enn kveðið upp endanlegan dóm um þessa atburði en sá sem þetta skrifar trúir því sem börnin segja og margir hafa reynt. Ég trúi því sem ég hef sjálfur heyrt og séð. En ég skal fúslega játa að ég get ekki talist hlutlaus í þessari rannsókn. Hver maður á rétt á að hafa sína skoðun, hafna og velja. Menn hafa líka frelsi til að skipta um skoðun, einnig frelsi til að snúa við og leita betur.

Annar dagur

Þó að þessi sýn í Medjugorje væri mikilvæg í augum sumra þorpsbúa, einkum ungmennanna, fóru allir næsta dag til sinnar venjulegu vinnu á ökrunum eins og menn hafa gert hér kynslóð eftir kynslóð. Flestir sjáendanna unnu daginn eftir við að safna tóbaksblöðkum. Þeir hættu samt að vinna aðeins fyrr en venjulega og Ivanka, Mirjana, Vicka og Ivan Dragicevic fóru af akrinum til hæðarinnar. Í viðtali nú 15. mars 1982 við föður Tomislav heldur Vicka áfram:

“Við ákváðum að fara. Það að sjá hana aftur væri gott. Ef ekki, þá væri ekkert við því að gera.”

Ef svo skyldi fara að María mey birtist aftur átti ég að fara til Marija og Jakov og segja þeim að koma til hæðarinnar. Þau höfðu hins vegar séð okkur þegar við fórum af akrinum og Marija hafði þá sagt.

“Ef þið sjáið Mariu þætti mér vænt um að koma þangað. Ég þarf ekki að sjá hana.”

Tveir fullorðnir og nokkur börn eltu okkur upp á Podbro hæð en þar sáu þau sýnina fyrsta daginn.

Klukkan var að verða sex. Við fórum aðeins fyrr. Við Marijana töluðum saman á leiðinni. Ivanka gekk rétt á undan. Skyndilega snéri hún sér að okkur og sagði:

“Sjáið, þarna er María.”

Hún sá hana fyrst. Ég og Mirjana litum í sömu átt og kölluðum báðar samtímis.

“María, þetta er hún!”

Það var enn ljós dagur og ég gat séð andlit hennar, augu, hár og klæðnað. Ég þekkti þetta allt aftur. Við vorum niðri á

veginum og vissum ekki hvað við áttum að gera. Ég fór og kallaði á Marije og Jakov og þau komu strax.

Milka, yngri systir Marije, fór ekki með börnunum vegna þess að móðir hennar hafði beðið hana að gera eitthvað á akrinum.

“Við skulum láta Marija fara. Það er nóg að önnur ykkar fari.”

Ivan Ivankovic sem séð hafði sýnina daginn áður virtist álíta að það að fara upp á hæðina til að sjá einhvers konar sýn væri eitthvað sem bara væri við hæfi barna. Hann fór því ekki annan daginn.

Vicka heldur áfram:

“Hin heilaga móðir kallaði á okkur að koma upp hæðina og við gerðum það. Séð frá fjallsrótunum sýnist þetta stutt en er það ekki. Við flýttum okkur upp hæðina. Það var ekki eins og að ganga á jafnsléttu. Við fórum beint upp en ekki eftir götunni. Við hreinlega hlupum til hennar. Eftir aðeins fimm mínútur vorum við komin upp. Ég var hrædd. Ég var líka berfætt, en hafði samt ekki skrámast af þyrnunum.”

Þeir sem sáu börnin hlaupa upp hæðina styðja þessa frásögn Vicku. Menndruðust hvað börnin fóru hratt og gátu ekki fylgt þeim eftir upp á hæðina.

Vicka heldur áfram:

“Þegar við vorum aðeins í tveggja metra fjarlægð frá Maríu féllum við á hnén. Jakov kraup í þyrnirunna en fann samt ekki fyrir þyrnunum. Ég bjóst við að hann fengi skrámur en hann var alveg ómeiddur.”

Ég spurði. “Marija, sérð þú hana?”

“Ég sé eitthvað hvítt, þetta er að skýrast.”

Seinna sá hún eins og við.

Jakov sagði. “Ég sé Móður Guðs.”

Það var Ivanka sem talaði fyrst til hennar. Fyrir tveimur mánuðum hafði hún misst móður sína og Ivanka spurði um hana. Hin helga Móðir sagði að hún væri í góðum höndum og Ivanka þyrfti ekki að hafa neinar áhyggjur af henni. Móðir hennar dó ein á spítala og Ivanka langaði til að vita hvort hún hefði nokkur skilaboð til barna sinna. María svaraði.

“Hlýðið öminu ykkar og verið góð við hana vegna þess að hún er orðin gömul og getur ekki unnið meir.”

Í greinagerð föður Tomislav heldur Vicka áfram:

Mirjana sagði.

“Kæra móðir, það mun enginn trúa okkur þegar við komum heima. Fólk mun segja að við höfum misst vitið.”

María svaraði aðeins með brosi.

Við vorum þarna á hæðinni í tíu eða fimmtán mínútur. Nú var fólk komið upp til okkar. María virtist fjarlægjast og við vissum ekki hvað við áttum að segja. Hún talaði til okkar.

“Farið í Guðs friði.”

Við horfðum öll í átt til hennar þar sem hún hvarf. Enginn sagði neitt. Við vorum öll hrædd.

Faðir Tomislav spurði hana.

“Hvers vegna fóruð þið að biðja bænirnar ykkar?”

Vicka svaraði.

“Þegar við vorum upp á hæðinni annan daginn fórum við með bænir vegna þess að við vissum ekki hvað við ættum að gera. Okkur vöknaði um augu og við báðum. Hún sagði okkur að hafa yfir bænirnar okkar.”

Tvennt er eftirminnilegast af því sem gerðist annan daginn. Hið fyrra er það að seinna vildi María láta okkur minnast þessa dags sem upphafs þess sem hún var að gera hér hjá okkur. Hið síðara var það að á þessum degi varð til fastur hópur sjáenda. Í honum voru Ivanka Ivanovic, Mirjana Dragicevic, Vicka Ivankovic, Marija Pavlovic, Ivan Dragicevic og Jakov Colo.

Þriðji dagur

Á þriðja degi höfðu fréttir af þessum atburðum spurst langt út fyrir Bijakovici og þúsundir manna söfnuðust saman á hæðinni. Þetta fólk kom úr þorpunum í Miletina, Citluk og Ljubuski. Jafnvel úr fjarlægari byggðum.

Marinko Ivankovic, nágranni ungmennanna og trúaður maður bættist í hópinn, ekki sem sjáandi heldur stuðningsmaður, fullorðinn leiðbeinandi og ráðgjafi. Á þessum þriðja degi ákváðu Marinko og ungmennin að hittast við rætur fjallsins fyrir neðan staðinn þar sem María birtist fyrst.

Á þessum þriðja degi skein bjart ljós á þorpið og landið í kringum það. Faðir Jozo spyr Jakov í viðtali við hann 28. júní 1981.

“Getur þú sjálfur fundið staðinn þar sem María birtist eða er þér sýndur hann með einhverju tákni?”

“Nei, ég get ekki vitað um staðinn. Við sjáum ljós kringum Mariu og fylgjum því hvert sem hún fer.”

Fólkið í þorpinu sem líka hefur séð þetta ljós trúir því að það bendi á staðinn þar sem María birtist börnunum. Það lítur svo á að það sýni börnunum hvert þau eigi að fara.

“Komið hingað. Ég er hér.”

Og að það kalli líka til annarra.

“Komið, þetta er útvalinn staður. Hér er eitthvað alveg sérstakt að gerast.”

Þetta óvenjulega ljós hefur alltaf birst á undan Mariu.

Í viðtali við mig 27. febrúar 1983 sagði Marinko Ivankovic frá atburðum sem hann varð vitni að. Um þriðja daginn sagði hann:

Hin sögðu.

“Sjáið ljósið! Sjáið Maríu.”

Þetta þriðja kvöld var María um þrjú hundruð metrum lengra í burtu en fyrri kvöldin tvö. Börnin sögðu mér hvert ég ætti að fara. Ég þekki þetta fjalllendi mjög vel og veit hvar best er að ganga. Við fórum lengra upp fjallið. Ég hafði með mér vígt vatn sem ég á heima hjá mér. Ég stökkti því á jörðina til að komast að því hvort þetta væri í raun hin helga Móðir eða einhver ári úr neðra. Hvað um það, þegar við höfðum klifið hæðina krupum við niður og ég lét Vicku fá vígða vatnið til að dreypa því á jörðina. Hún gerði það og sagði.

“Ef þú ert María vertu þá hjá okkur. Ef þú ert það ekki vík þá burtu!”

Börnin sögðu að bros Maríu hefði verið afskaplega fagurt þegar þau létu hana ganga undir þetta próf. Þau skildu bros hennar sem vísbendingu um að hún léti sér þetta vel líka.

Tilfinningaöldurnar risu hátt bæði hjá börnunum og fólkinu. Fólk varð djúpt snortið. Allir vildu komast í sem nánasta snertingu við það sem var að gerast. Eins og vanalega um þetta leyti árs var mjög heitt í veðri og hitinn virtist enn meiri vegna mannfjöldans. Allra augu beindust að börnunum sem fólkið sá og Maríu sem það sá ekki með augum sínum. Eftir tíu mínútur sagði María við börnin.

“Standið. Hættið alveg að krjúpa.”

Í samtali í Medjugorje milli Vicku og föður Tomislav sagði Vicka frá því sem gerðist þriðja daginn og skilaboðunum frá Maríu:

“Þegar þú varst á hæðinni þriðja daginn gerðist þá eitthvað sérstakt eða var það líkt því sem gerðist annan daginn?”

“Þriðja daginn spurðum við spurninga. Það var búið að segja okkur að við ættum að spyrja hana að heiti og hvers vegna hún hefði komið til þorpsins okkar.”

“Og hvað sagði hún?”

Hún sagði:

“Ég er María mey.“ Hún sagði líka: ”Ég kem hingað vegna þess að hér er mikið af einlægu fólki. Ég er komin til að fá fólk til að snúa frá villu síns vegar, fá það til að sættast og fyrirgefa.”

“Þú sagðir að fyrstu skilaboð hennar hefðu verið að koma á friði.”

“Já, en fyrsti, annar, þriðji og fjórði dagurinn renna hjá mér dálítið saman. Hvað sem því líður veit ég að einhvern þessara daga sagði hún að þýðingarminstu skilaboð hennar væru að fá menn til að koma á friði í þessum heimi.”

“Hvernig skildir þú þess orð hennar, skapa frið hjá einstaklingum eða fyrir allt mannkynið?”

“Mannkynið, held ég.”

“Sagði hún þér beinum orðum að hún væri að biðja um að friði yrði komið á um allan heim?”

“Já.”

“Hvaða skilaboð önnur færir hún okkur?”

“Aðalskilaboðin voru um að koma á heimsfriði, að menn snéru frá villu síns vegar, lærðu að biðja og bæta ráð sitt.”

Þessir atburðir höfðu mikil áhrif á fólk í Medjugorje og alveg sérstaklega fólk í þorpinu Bijakovici. Fólk frá öllum

heimshlutum hefur fundið vinarþel þessa fólks og það hefur rætt opinskátt um birtingarnar og fullyrt að þær hafi raunverulega gerst.

Fjórði dagur

Á fjórða degi, laugardaginn 27. júní, létu valdamenn í Citluk málið til sín taka og yfirheyrðu börnin sex síðdegis þennan sama dag á lögreglustöðinni. Síðan voru þau send dr. Ante Vujevic til rannsókna.

Læknirinn sem var venjulegur heimilislæknir rannsakaði fyrst Ivan Dragicevic í meira en klukkutíma. Það átti að skoða Vicku næst en þá sögðu börnin að þau yrðu að fara til hæðarinnar til fundar við Maríu. Vicka var því aðeins stutta stund inni hjá læknum og stundarfjórðungi fyrir sex fóru þau í bíl til hæðarinnar, öll nema Ivan, en ættingi hans fór með hann heim skömmu seinna.

Dr. Vujevic fann ekkert athugavert við börnin en segir í skýrslunni. “Það er ekki á mínu færi að kveða upp endanlegan dóm.” Síðar neitaði læknirinn að blanda sér í deilurnar um þessi mál. Börnin nutu ástar og stuðnings fólksins.

“Ég vil ekki láta fólk kalla mig guðleysingja,” sagði hann. “Mín persónulega skoðun á málinu verður því fyrir mig einan.”

Darinka Glamuzina, annar læknir í Citluk, var send til að rannsaka það sem fram fór þegar María birtist börnunum. Hún var yfirlýstur guðleysingi og dró ekki dul á þá skoðun sína að trú og vísindaleg menntun ættu enga samleið. Sjónarvottar sögðu að henni hafi verið stórlega brugðið þegar hún kom niður af hæðinni vegna einhvers sem þar gerðist tveimur dögum síðar, 29. júní.

Eftir það hætti hún við rannsóknina og vildi ekki koma nálægt henni lengur. Það er ekki vitað hvort hún skipti um skoðun en þeir sem sáu hana þennan sjötta dag trúa því að hún hafi orðið fyrir óvenjulegri reynslu.

Þennan dag, 27. júní, voru börnin ekki saman. Ivanka, Mirjana og Vicka voru á einum stað. Marija og Jakov á öðrum og Ivan á þeim þriðja. Faðir Zrinko Cuvalo fór með Marija og Jakov upp á hæðina. Hann bað um að fá að vera nálægt þeim svo að hann gæti betur dæmt um það sem fram fór. Þetta var í fyrsta sinn sem prestur fór með börnunum og fólkinu þangað sem undrin gerðust.

Þegar faðir Zrinko og Marija komu að rótum fjallsins þar sem börnin sáu fyrstu sýnina sá Marija sérstakt ljós. Hún leit á það sem leiðarljós. Hún gleymdi föður Zrinko og öllu öðru og flýtti sér í átt að ljósinu. Faðir Viktor Kosir var nærstaddur en hvorugur prestanna gat fylgt henni eftir á hlaupunum upp hæðina. Þegar Marija var komin um tuttugu metrum upp fyrir staðinn, þar sem María birtist annan daginn, stóð hin blessaða Móðir fyrir framan hana en hvarf síðan án þess að segja neitt.

Marija sá ekki til hinna barnanna vegna mannfjöldans. Þau voru aðskilin í fjöldanum. Jakov tókst samt að finna Mirjana og Vicku og í sameiningu gátu þau náð til Marija sem virtist vera að bíða eftir einhverju og ekki vita hvað hún ætti að gera. Eftir að þau sameinuðust fóru þau að hafa yfir bænir og syngja.

Þau höfðu sterka tilfinningu fyrir því að María kæmi aftur og það gerði hún. Þeir sem voru nærstaddir sáu að andlit barnanna breyttust. Það var eitthvað undarlegt að gerast og fólkið reyndi að troðast nær. Það var eins og

mannfjöldinn missti stjórn á tilfinningunum sínum og hreyfingum. Fólkið virtist verða vart við undarlegt ljós en það sá ekki Maríu. Með því að horfa á börnin og augnaráð þeirra gátu menn samt getið sér til um hvar hún stæði. Það reyndu allir að komast nær, sjá, þreifa á, skynja.

Fólkið missti alla stjórn á sér og María hvarf aftur. Hún fór án þess að segja eins og hún var vön. “Farið í Guðs friði.” Þau fóru lengi með bænir en hún kom ekki aftur og allt fólkið fór smám saman af hæðinni.

Á þessum fjórða degi báru börnin líka upp spurningar. Faðir Jozo hafði spurt hvort María hefði eitthvað að segja við prestana.

“Trú þeirra á að vera sterk. Þeir eiga að gæta að trú sinni,” svaraði hún.

Mirjana hafði þungar áhyggjur af þeim röksemdum sumra manna að þessar sýnir orsökuðust af neyslu eiturlyfja eða ofskynjana. Þegar hún lét þessar áhyggjur sínar í ljós sagði María.

“Það verður alltaf til ósanngjarnt fólk. Hafðu ekki áhyggjur af hvað það fólk segir.”

Mirjana létti mikið við þetta svar og eins hinum ungmennunum. Þegar Ivanka spurði Maríu að nafni svaraði hún sem fyrr.

“Ég er María mey.”

María sagði við börnin.

“Þið eruð englarnir mínir.”

Hún lofaði að koma aftur næsta dag.

Foreldrar Ivans höfðu beðið hann að vera heima þennan fjórða dag. Ivan fór þess vegna ekki með hinum upp á hæðina. Aðalástæðan var sú að foreldrar hans óttuðust lög-

regluna sem fylgdist vel með öllu sem var að gerast í Medjugorje. Þau óttuðust að lögreglan beitti hann illri meðferð. Seinna sagðist Ivan hafa fengið magakrampa meðan á skoðun læknisins stóð. Þegar heim kom varð hann hugsjúkur út af því að hafa ekki farið með hinum til hæðarinnar og sagði við sjálfan sig.

“Ég skal aldrei aftur láta mig vanta.”

Þó að Ivan færi ekki með hinum þennan dag fór hann samt út úr þorpinu í átt að hæðinni.

Og þar sá hann Mariú við veginn.

Þegar Ivan var beðinn að segja nánar frá þessu sagði hann.

“Hún heilsaði mér og sagði mér að halda ró minni. Hún brosti glaðlega til mín að skilnaði.”

Það sem vitað er um þennan fjórða dag byggist aðallega á frásögn Marija í viðtali við föður Jozo daginn eftir 28. júní. Þegar hann spurði.

“Hvernig leið þér. Varstu glöð?”

Þá ávaraði Marija:

“Ég get ekki sagt frá þeim ólýsanlega fögnuði sem grípur mig þegar ég sé hana.”

Fimmti dagur

Fimmti dagurinn var sólríkur sunnudagur. Þessir atburðir höfðu spurst víða. Fólk kom til Bijakovici úr næstu þorpum og héruðum til að verða vitni að því sem gerðist. Þegar börnin fóru skömmu eftir sex um kvöldið til hæðarinnar höfðu safnast þar saman um fimmtán þúsund manns. Sól var enn á lofti og heitt í veðri.

Fólkið gat nú tekið upp allt sem gerðist, allt sem börnin sögðu við fólkið eftir að hafa lagt spurningar fyrir Maríu. Í-lún birtist ungmennunum nákvæmlega klukkan hálf sjö og þau báðu mannfjöldann að krjúpa niður.

Hér fer á eftir samtal milli þeirra og Maríu en það sem hún sagði heyrðu þau ein.

“Kæra María. Hvað vilt þú að við gerum fyrir þig?”

“Trúið. Sýnið öðru fólki virðingu.”

“Kæra María. Hvað vilt þú að prestarnir geri?”

“Að trú þeirra sé sönn.”

“Kæra María. Hvers vegna birtist þú ekki í kirkjunni þannig að allir geti séð þig?”

“Sælir eru þeir sem sjá ekki en trúa samt.”

“Kæra María. Kemur þú aftur?”

“Hún kemur. Hún ætlar að koma aftur. Í-língað.”

“Kæra María. Hvort vilt þú heldur að við biðjum eða syngjum fyrir þig?”

“Syngið og biðjið.”

“Kæra María. Hvað vilt þú að allt þetta fólk geri?”

Börnin sögðu seinna að hin blessaða Móðir hafi litið yfir mannfjöldann og brosað áður en hún svaraði.

“Að það trúir þó að það sjái ekki.”

“Hún er að hverfa... Hún er horfin.”

Þetta samtal stóð frá hálf sjö í tíu mínútur. Eftir það sagði Vicka.

“Við skulum biðja aftur. Hún sagði ekkert við okkur.” Hún átti við að María hefði ekki sagt. “Farið í Guðs friði,” eins og hún var vön þegar hún kvaddi. Börnin höfðu yfir bænirnar sínar.

“Þarna er hún aftur. Við skulum syngja.”

“Þið eruð englarnir mínir.”

“Kæra María. Um hvað vilt þú biðja þetta fólk hérna?”

“Ég vil að þetta fólk sem ekki sér mig trúir eins og þið sex sem sjáið mig.”

“Kæra María. Gætir þú skilið hér eftir eitthvert merki á jörðinni sem sannaði að við erum ekki að segja ósatt, að við séum ekki að leika okkur að þessu?”

“Farið í Guðs friði.”

“Hún fór. Það er ljós fyrir aftan hana. Hún er farin.”

Börnin byrjuðu að syngja króatíska söngva. Á þeim endar þessi upptaka.

Strax eftir þetta yfirheyrði faðir Zrinko Cuvalo ungmenntin hörkulega. Snéri upp á það sem þau sögðu og reyndi að fá þau til að komast í mótsögn við sig sjálf.

Faðir Zrinko.

“Þið tvö. Um hvað töluðuð þið ykkar á milli?”

Ivanka.

“Við þrjú töluðum um að hverju við ættum að spyrja hana.”

“Hvíslaði Ivanka eða Vicka einhverju að þér Jakov?”

“Nei, það hvíslaði enginn neinu að mér.”

“Segið mér. Sáuð þið eitthvað nú í kvöld?”

Vicka.

“Já, ég gerði það.”

“Segðu mér þá. Hvers vegna sagðir þú ekki. “Þarna er hún.” Það voru orðin sem þú notaðir um daginn þegar þú sást hana fyrst.”

“Ég sagði það.”

“Þú sagðir það ekki.”

“Víst.”

“Ég heyrði það ekki - og ég var beint fyrir framan þig.”

“Hvað ertu að segja. Ég sagði þeim það.”

“Gott. Gott. Segðu mér Marija, hvíslaði Vicka einhverju að þér?”

“Hún gerði það ekki.”

“Ivan. Sást þú eitthvað í kvöld?”

“Ég gerði það.”

“Var það? Hvað sást þú?”

“Ég horfði þangað. Og þarna stóð hún.”

“Þegar þú sást hana, hvers vegna sagðir þú þá ekki, þarna er hún? Jakov, hvíslaði Ivanka einhverju að þér?”

“Nei, hún gerði það ekki.”

“En Vicka?”

“Nei engu.”

“Sást þú nokkuð?”

“Já.”

“Hvað sástu?”

“Ég sá Maríu.”

“Þegar þú sást hana, hvers vegna sagðir þú þá ekki: Þarna er hún?”

“Ég sagði...”

“Gott. Gott.”

Þegar ég spurði föður Zrinko um þessa yfirheyrslu sagðist hann vísvitandi hafa beitt þau hörku til að sjá viðbrögðin. Hann hefði t.d. sjálfur heyrt Vicku segja “Þarna er hún,” þó að hann segði við hana að hún hefði aldrei sagt það.

Nú trúir faðir Zrinko á að allt þetta hafi gerst í Medjugorje og skilaboðin sem María sendi prestunum breyttu lífi hans.

Eftir að hafa hlustað á upptöku á samtalinu fimmta daginn sneri ég plötunni við og á hinni hliðinni var ræða flutt af Jóhannesi Páli II. Hún var ávarp til króatískra pílagríma sem komu til Rómar 1979 til að halda upp á 1300 ára byggð í Júgóslavíu og 1000 ára afmæli kristnitöku þeirra árið 979.

Í ræðu sinni talaði páfinn um hinn þrefalda trúnað Króata við Jesú Krist, kirkjuna og Maríu mey. Hann sagði:

“Hinn þriðji trúnaður ykkar, ást og trúarhollusta er við hina blessuðu Maríu mey. Móður kirkjunnar, sem þið svo ástúðlega kallið “Drottningu Króata.” Þið sýnið henni virðingu ykkar á fjölmörgum stöðum. Þessi þrefaldi trúnaður við Krist, kirkjuna og hina blessuðu Maríu mey er ykkar forni arfur.”

Mér fannst það undarleg tilviljun að finna einmitt þarna þessa ræðu Jóhannesar Páls páfa II. Þar minnir hann Króata á trúnað þeirra við Guð, kirkjuna og hina blessuðu Móður.

Sjötti dagur

Á sjötta degi sem var mánudagur skipuðu yfirvöldin ungmennunum að koma aftur til Citluk og þaðan var farið með þau til Mostar á deild fyrir geðsjúka en yfirmaður hennar var dr. Safet Mujic. Búið var við að öll ungmennin sex yrðu úrskurðuð geðveik. Það fór samt svo að þau stóðust öll próf og svöruðu spurningum óaðfinnanlega svo að dr. Mujic kvað upp þann dóm að þau væru heilbrigð á sál og líkama.

Þetta kvöld eftir heimkomuna sáu börnin hina blessuðu Móður enn á ný.

Veðrið var svipað, sólskin og hiti. Og hópurinn á hæðinni hafði nú yfir bænir með börnunum. Síðan var sungið. Tuttugu og sex mínútur yfir sex birtist María.

Hér fer á eftir upptaka frá Grgo Kozina sem á heima hér í byggðinni. Þar heyrir hvað börnin segja við Mariu og skilaboð hennar til fólksins:

Kozina.

“Fólkið krýpur niður.”

Börnin.

“Kæra María, ertu ánægð með að fólkið hefur komið hingað?”

”Hún er brosandi. Þetta gleður hana.”

“Kæra María. Hve marga daga verður þú hjá okkur?”

“Ætlar þú að skilja eftir merki?”

“Ég kem aftur á morgun.”

“Kæra María, hvað vilt þú að þetta fólk geri?”

“Trúi raunverulega. Það er aðeins til einn Guð og ein trú.”

“Munum við geta komist í gegnum allt þetta? Það ofsækja okkur margir vegna þess að við sjáum.”

“Þið munuð þola það, englarnir mínir.”

“Kæra María, hvers óskar þú þér frá okkur hérna?”

“Að trú ykkar sé sönn og raunveruleg.”

“Kæra María, iná þessi frú (dr. Darinka Glamuzina) snerta þig?”

“Það verður alltaf til fólk eins og hún. Látið hana koma.”

“Hún er að snerta hana. Hún fór! Hún fór!”

Börnin byrjuðu að syngja lofsöng um Maríu og mannfjöldinn tók undir.

“Ljósið! Ljósið! Það er hérna. Kæra María, mun þessi litli drengur, Daniel, nokkurn tína geta talað? Gerðu það fyrir okkur að gera kraftaverk svo að allir trúi okkur. Þetta fólk elskar þig, mjög mikið. Kæra María. Gerðu eitt kraftaverk. Hún er að líta á hann. Kæra María...”

Kozina.

“Horfir hún enn á drenginn?”

“Hún er að skoða drenginn. Hann er mállaus og heyrnarlaus. Kæra María. Segðu eitthvað, gerðu það, kæra María.”

“Látum þau (Foreldra Daniels) trúa því staðfastlega að hann hljóti lækningu. Farið í Guðs friði.”

“Hún er farin. Sjáið. Ljósið!”

Það var aftur byrjað að syngja.

Sjöundi dagur

Á sjöunda degi þróuðust hlutirnir á nýjan hátt. Það hafði sérstaka þýðingu bæði fyrir þennan dag og það sem síðar gerðist í Medjugorje. Vegna þess hve margt gerðist höfum við stýtt samtalið milli föður Jozo og ungmennanna finna. Það sjötta Ivan Dragicevic var ekki viðstaddur og kemur því ekki við sögu. Hlutum úr viðtalinu hefur verið sleppt og efnið dregið saman, en engu hefur verið bætt við.

Þegar faðir Jozo hóf þetta viðtal hélt hann að börnin hefðu verið á sama stað og áður. En hann komst að raun um að starfsmenn stjórnvalda höfðu flutt börnin til nærliggjandi þorpa en þúsundir manna biðu þeirra á hæðinni í Bijakovici. Um sexleytið voru þau í Cerno.

Faðir Jozo.

“Ivanka, segðu okkur hvað gerðist.”

“Fyrst báðumst við fyrir eins og við erum vön. Síðan leit ég af tilviljun upp eftir hliðinni og sá þar ljós. Ljósið hreyfðist í átt til okkar. Það var fólk uppi á hæðinni og bæði fólkið og hæðin var baðað í ljósi.

Stúlkurnar tvær sem höfðu keyrt börnin í þessari ferð sáu þetta.

“Sjáið þið ljósið?” sögðu þær.

“Við sjáum það.”

Ég hafði ekki augun af þessu ljósi. Ég kraup niður og byrjaði að syngja.

“Mirjana, um hvað talaðir þú við Maríu?”

“Ég spurði hana hvort henni mislíkaði það að við fórum af hæðinni til annars staðar. Hún sagði að það gerði ekkert til.”

“I-Ivert fóruð þið?”

“Til Cerno. Við merktum staðinn.”

“Þá spurðum við Maríu hvort henni væri ekki sama þó að við kænum ekki aftur til hæðarinnar en færum þess í stað í kirkjuna. Það var eins og hún væri í vafa um hvernig hún ætti að svara þessu. En hvað um það, hún sagði að sér væri sama. Hún birtist á sama tíma.”

Jozo benti á skrifað blað sem hann var með.

“Spurðuð þið þessara spurninga?”

“Nei, við höfðum þær ekki með okkur.”

“Við vorum að borða þegar Vicka sagði okkur að lög-reglan væri á leiðinni og við ættum að fara annað til að sjá hvort María birtist á öðrum stað. Við höfðum fataskipti í skyndi og gleymdum blaðinu með skrifuðu spurningunum í fötunum sem við fórum úr. Við þurftum að flýta okkur af stað.”

Ivanka:

“Við spurðum áður en við fórum að borða hvort hún gæti skilið eftir sig tákni. Hún hreyfðist þá hægt frá okkur og ljósið birtist aftur á hæðinni þar sem fólkið var.”

Mirjana.

“Og hún sagði. Farið í Guðs friði.”

Jakov.

“Hún sagði líka englarnir mínir. Þegar við spurðum hana hvort henni væri ekki sama þó að hún birtist okkur í kirkjunni sagði hún.

“Jú, englarnir mínir.”

Mirjana.

“I-Iún horfði lengi á okkur eins og.....”

Jozo.

“Hvað sögðuð þið við fólkið á hæðinni?”

Öll.

“Við fórum ekki upp á hæðina.”

Ivanka.

“Við vorum í Cerno, stutt frá Ljubuski. Við gátum séð hæðina þaðan.”

Jozo.

“Þið voruð í Cerno?”

Öll. “Já, í Cerno!”

Jozo.

“I-Ivers vegna fóruð þið þangað fyrst fólkið var hérna?”

Vicka.

“Vegna þess að lögreglumennirnir komu til að fara með okkur á annan stað.”

Jozo.

“Er hinn staðurinn góður? Er hann líkur þessum hér hjá okkur?”

Ivanka.

“Hann er svipaður.”

Jozo.

“I-Ivenær komu lögreglumennirnir? Þið voruð hérna þegar ég kom og minntust ekkert á þetta.”

Öll.

“Þeir komu um tvöleytið.”

Jozo.

“Var fólk hjá ykkur?”

Vicka.

“Enginn! Við vorum ein með stúlkunum tveimur. Þær sáu ljósið á leiðinni.”

Marinko.

“Við ræddum það eftir þetta viðtal hvort börnin ættu að fara þangað sem fólkið beið þeirra og segja því frá því hvað gerst hefði. En vegna þess að mannfjöldinn var orðinn mjög mikill voru börnin hvött til að sýna sig ekki meira þennan dag.”

Jozo.

“Mirjana, hvað mundir þú segja við fólkið? Það bíður enn á hæðinni.”

Mirjana.

“Það er eitthvað sem ýtir á mig að fara til hæðarinnar. Eitthvað sem vill að ég segi: María birtist annars staðar. Hún sagði okkur að við ættum að fara í kirkjuna og sjá hana þar. Við ættum að segja að sanntrúaðir kristnir menn eigi að fara í kirkjuna.”

Jozo.

“Farið þá og segið fólkinu það.”

Vicka.

“Faðir, ekki gera þetta. Lögreglan sagði okkur að fara þangað ekki fyrr en fólkið væri farið, eftir níu. Hún sagði við okkur: Ef þið viljið þá getið þið farið í kirkjuna og orðið ykkur þar til skammar en þið ættuð ekki að hafa allt þetta fólk að fíflum og láta það elta ykkur þangað. Látið ekki sjá ykkur. Fólkið er hætt að vinna. Enginn vill gera neitt. Allir hugsa um það eitt að sjá ykkur.”

Jozo.

“En María sagði ykkur að segja fólkinu frá einhverju. Ef þetta var María, hvernig þorið þið þá að gera það ekki?”

Vicka.

“Ég vil ekki gera neinum rangt til. Ég segi fólkinu þetta. Ég veit að það kemur aftur. Þetta mun berast út. Ég ætla að segja öllum hvað ég hef séð.”

Ivanka.

“Látið einhvern annan tala til fólksins.”

Jozo.

“Við getum ekki gert það vegna þess að við höfum ekki séð neitt.”

Vicka.

“Þú skilur mig ekki, faðir. Við töluðum við fólkið í gærkvöldi. Við sögðum því allt sem María hefur sagt okkur. Og okkur gæti ekki liðið betur. Við erum mjög ánægð. Fólkið fór ekki fyrr en klukkan ellefu. Við sögðum þeim allt sem við vitum, en ekkert er nóg.”

Jozo.

“Finnst ykkur að fólkið ætti að koma til kirkjunnar á morgun?”

Öll. “Já.”

Jozo. “En ef fólkið kemur ekki?”

Vicka.

“Það væri gott. Það væri betra að aðeins við sex værum þar. Okkur þætti betra að enginn kæmi, faðir. Ég er viss um að það yrði betra.”

Jozo.

“Kemur María vegna ykkar eða vegna fólksins?”

Ivanka.

“Vegna okkar. Hvers vegna valdi hún okkur?”

Marija.

“Ég held vegna okkar og líka vegna fólksins.”

Mirjana.

“Ég held vegna okkar og vegna fólksins til að fá það til að skilja og styrkja trú þess. Hún sagði: Fólkið á að sættast. Mér finnst vænt um þetta fólk. Það kom ekki hingað til að eyða tíma til einskis.”

Vicka.

“Ef við förum til fólksins og reynum að tala við það, heldur það... Hver veit hvað það heldur. Það mun segja. Hvar voru þau? Þau hefðu átt að vera hér. Við vitum hvað það getur sagt. Þau sem trúa á Guð vita hvað hans er og munu læra allt sem þau verða að vita. En við vitum afar vel hvers vegna hinir komu, þeir komu til að hæðast að Maríu og fornæla henni, - eða vera með háreysti svo enginn heyri eitt einasta orð. Ég hef séð þetta.”

Þessi uinmæli Vicku að hún mundi segja öllum sem hún hitti frá boðskap Maríu var það þýðingarmesta sem gerðist þennan dag og dagana á undan. Þetta urðu fyrirmæli til pílagraíma um að fara í kirkjuna.

Annað þýðingarmikið en uindeilt atvik sem gerðist þennan dag var það að börnin sögðu að María kæmi aðeins í þrjá daga, eða til föstudagsins 3. júlí 1981.

Í viðtali mínu við föður Jozo 11. ágúst 1983 bað ég hann um skýringu á þessari staðhæfingu barnanna sem reyndist röng. Hann skýrði þetta þannig að til að styrkja trú barnanna hefði hann gefið þeim biblíuna til að lesa, einnig bók um undrin í Lourdes þar sem María birtist nítján sinnum. Börnin komust að þeirri niðurstöðu að birtingarnar ættu að vera jafn margar hér og sögðu. “Föstudagurinn verður okkar síðasti dagur.” Þau töldu allar birtingar frá miðvikudegi 24. júní til 30. júní en þær voru sextán. Sumir

sögðu að einhverjir hafi komið þessari tölu inn hjá börnunum til að binda enda á þetta ástand.

Hvernig sem þessu kann að vera háttað þá hélt María áfram að birtast börnunum.

Á laugardaginn komu ungmennin ekki saman. Ivan var heima hjá sér, Vicka var að tína blóm og Marija var heima.

Vicka sagði.

“Þegar tíminn var komin voru fingur mínir orðnir stirðir. Ég féll á kné.”

Marija sagði.

“Ég var heima og hélt að María kæni ekki aftur. Ég var á leið inn í herbergið mitt og sá þá Mariu. Ég féll á kné. Ana sem var fyrir aftan mig hljóp í burtu. Ég var ein og baðst fyrir. Seinna sagði ég við hin. María var hjá mér. Þau höfðu líka séð hana. Þess vegna hittumst við aftur á sunnudaginn og hún kom. Þá sögðum við að þetta væri öðru vísi en í Lourdes.”

Samkvæmt frásögn barnanna af viðburðunum sjöunda dagsins fóru þau til Bijakovici um kvöldið og fréttu þar að Marinko Ivankovic hefði verið tekinn af lögreglunni til yfirheyrslu. Klukkan var orðin tíu en þau ákváðu að fara á stöðina og segja lögreglunni að Marinko bæri ekki ábyrgð á birtingunum Mariu og væri ekki sekur um neitt.

Áttundi dagur

Í frásögn ungmennanna um sýnina í Cerno voru boð til fólksins um að mæta í kirkjunni. Faðir Jozo talaði við mig 11. ágúst 1983 um hvað það var sem fékk hann fyrst til að trúa sannleiksgildi þessara birtinga. Ég spurði föður Jozo um hvaða reynslu hann hefði orðið fyrir.

Jozo.

“Ég leið sálarkvalir út af þessum atburðum. En á sama tíma gerðist eitthvað innra með mér sem hvatti mig til að gera meira en hlusta aðeins á frásögn barnanna. Menn frá stjórnvöldunum voru settir í málið til að stöðva þetta. Þeir sem trúðu gerðu það ekki með glöðu geði. Stúlkurnar tvær sem urðu vitni að því sem gerðist í Cerno urðu að hætta störfum vegna þessarar reynslu sinnar. Lögreglan beitti beinum afskiptum. Það kom maður til móður Vicku og sagði.

“Zlota, láttu börnin ekki fara aftur í kirkjuna, láttu börnin hætta. Þetta verður þér annars erfitt.”

Zlota svaraði.

“Ég sé til, ég veit ekki. Hver getur skipað barni hvað það á að gera?”

Stundum kom lögreglan um miðjan dag til að hitta börnin og reyna að stöðva þau eftir að stúlkunum tveimur hafði mistekist. Lögreglan vildi að börnin færu ekki upp á hæðina og ekki til fólksins. Hún spurði fólkið í þorpinu um ferðir barnanna. Hún spurði fólkið á akrinum, í þorpinu, hvar sem var.

Börnin sem vissu um þetta hlupu frá þorpinu gegnum vingarðana í átt til kirkjunnar. Á leiðinni skiptu þau jafnvel um fót og reyndu að dulbúast. Þetta var eins og feluleikur.

Meðan þessu fór fram, segir faðir Jozo, var ég í kirkjunni og bað. Ég fann sem prestur til mikillar ábyrgðar.

Fólkið spurði spurninga og ég varð að segja eitthvað við fólkið, við systurnar og hina prestana. Mér leið eins og Móses á leið yfir Rauðahafið og vissi að ég gat aðeins snúið mér til Guðs. Enginn maður gat bætt úr þörf minni. Ég bað: “Guð ég veit að þú talaðir við Abraham, Móses og aðra. Þessa daga eru hér þúsundir manna. Segðu mér hvert þetta fljót fellur. Ég þekki hvorki ósinn né uppsprettuna.”

Ég var aleinn í kirkjunni. Þá gerðist eitthvað sem mér finnst þýðingarmikið. Það varð mér opinberun og það breytti lífi mínu. Ég heyrði rödd segja.

“Kom þú út og vernda börnin.”

Ég hlýddi, yfirgaf allt og flýtti mér út úr kirkjunni. Þegar ég var að fara út um miðdyrnar komu börnin hlaupandi á móti mér meðfram vinstri hlið kirkjunnar á flótta undan lögreglunni.

Þau sögðu.

“Lögreglan er að elta okkur. Feldu okkur. Þau þyrptust í kringum mig og voru grátandi. Ana, systir Vicku, var með þeim og því seld undir sömu sök. Ég faðmaði börnin að mér og fór með þau inn í prestsetrið. Ég læsti þau þar inni í auðu herbergi.

Lögreglan kom skömmu seinna og spurði.

“Hefur þú séð börnin?”

Ég svaraði.

“Já, ég sá þau.”

Lögreglan flýtti sér til Bijakovici eins og hún gat til að ná þeim.

Eftir að lögreglan var farin fór ég inn til að tala við börnin. Ég bauð þeim að vera á prestsetrinu svo þau næðust ekki. Stuttu seinna birtist María þeim í herberginu. Alls birtist hún þeim sjö sinnum í þessu herbergi.

Seinna þennan dag bárust fréttir til fólksins sem beið á hæðinni um að það yrði messað í kirkjunni um fimmleytið.

Um þessa fyrstu kvöldnessu sagði faðir Jozo.

“Kirkjan var svo yfirfull af fólki að ég gat ekki einu sinni rétt frá hendurnar þegar ég sagði.

“Guð sé með ykkur.”

“Ég bað fólkið að biðja og fasta, biðja Guð að hjálpa okkur til að skilja hvað hér væri að gerast. Og fólkið svaraði einum róini. Það munum við gera.”

Ég spurði föður Jozo hvers vegna hann tengdi messuna birtingu Maríu. Hann sagði. “Er hægt að bjóða fólkinu eitthvað betra? Ég vil að fólkið hætti að vera áhorfendur og verði þátttakendur í atburðunum.”

Það var einnitt þetta sem gerðist í raun. Áhorfendurnir urðu þátttakendur. Reynsla barnanna, sjáendanna, varð reynsla fólksins.

María og faðir Tomislav

Svetozar Kralejevic segir frá:

Klukkan tvö ætlum við, systir Lucy og ég, að fara til Vitina, á prestsetrið þar sem faðir Tomislav Vlastic býr. Hann hefur verið heilsuveill og ekki komið hingað til Medjugorje í nokkra daga. Systir Lucy ætlar að heilsa upp á hann og skilja mig síðan eftir hjá honum svo að ég geti talað við hann.

Áreiðanlega munum við ræða um samkomulagið milli biskupsins og grámunakanna vegna Medjugorje málsins. Sérstaklega langar mig til að forvitnast um tvo fundi hans og biskupsins. Sá fyrri var 28. nóvember þegar Zanic biskup kallaði fyrir sig á biskupsskrifstofuna í Mostar sóknarprestinn sem þar var, föður Tomislav Parvan, prestana Ivan og Pero, systur Janja, einnig Maríja, Ivan og Jakov. Biskupinn ræddi við þennan hóp um föður Tomislav Vlastic og bar fram alvarlegar ákærur á hendur honum. Þessar ákærur komu mjög illa við Jakov. Hann hágrét á biskupsskrifstofunni og var niður sín í marga daga á eftir. Satt að segja kom þetta illa við okkur öll og gerir enn.

Nokkru áður en þetta gerðist hafði Zanic biskup borið þessar sömu ásakanir upp við alla biskupana í Júgóslavíu. Svo virðist sem Zanic biskup hafi klifað á þessum sömu ásökunum í samræðum við alla sem til hans komu í Mostar.

Ég hef mælt mér mót við Zanic biskup klukkan tíu á sunnudaginn. Mig langar til að ræða við biskupinn aðallega vegna þess að flestir sem koma af hans fundi tala illa um atburðina í Medjugorje. Sumt af þessu fólki er ekki í and-

legu jafnvægi og haldið grímnium fordómum gegn grámunkunum og unga fólkinu sem sér Mariu hér í Medjugorje. Mig langar til að hitta hann vegna þess að ég álít að fordómalaust fólk sem veit hvað hér er að gerast ætti líka að ræða við hann.

Stephen L, vinur minn í New York, sagðist virða skoðanir mínar á þessu máli, hins vegar væri sér full kunnugt um það að þetta væri allt CIA samsæri. Þeir hefðu skipulagt þetta allt og kynnu vel til verka. Stephen ætlar að senda biskupnum skýrslu um málið.

Ég hitti hér um daginn ungan grámunk sem réðist að mér með háværum spurningum um hvers vegna ég umbæri óhlýðni grámunkaprestanna við Zanic biskup hér í byggðarlaginu. Seinna komst ég að því að hann var heimilisvinur biskupsins í Mostar.

Þetta er fólkið sem talar við Zanic um atburðina í Medjugorje og elur á fordómum hans.

Og nú biðum við, ég og systir Lucy, í stofunni á prestsetrinu í þorpinu Vitina sem er rétt hjá Medjugorje. Hér býr Tomislav Vlasic með tveimur öðrum grámunkaprestum, þremur systur í sömu reglu og litlurn svörtum ketti.

Það hefur ekki verið neitt símasamband milli Vitina og Medjugorje prestsetranna árum saman eftir að Tomislav var fluttur frá Medjugorje. Það virðist ljóst að þetta er ákvörðun stjórnvalda.

Tomislav er að hvíla sig. Pílagrímar sem koma til Medjugorje koma oft til hans og ræða við hann. Rétt áður en við komum heimsótti hann stór hópur Ítala en hann talar góða ítölsku. Hann þurfti að leggja sig en ein systranna sagði okkur að hann kæmi fljótlega frán aftur.

Seinna sátum við tveir á tali í herbergi hans uppi á lofti. Við erum gamlir vinir og báðir prestar og við ræddumst við af einlægni. Við töluðum lengi saman. Að lokum sagði ég honum að ég hefði komið til að heimsækja hann sem gamlan vin en eiginlega ekki til að verða mér úti um viðtal.

“Ég skal samt láta þig fá viðtal,” sagði hann.

Ég dró þess vegna upptökutæki upp úr vasa mínum og tók upp það sem Tomislav hafði að segja. Hér er upptakan:

María hefur sagt okkur að vera ekki alltaf með orð hennar á vörunum og segja við fólk. “Þetta eru orð Mariu. Hér er boðskapur hennar.” Hún hefur brýnt fyrir okkur að geyma orð hennar hið innra með okkur, breyta þeim í verk og gera þau að eðli okkar, þannig að aðrir vilji líkjast okkur. Hún hefur sagt okkur að lifa boðskap sinn sem hógvært fólk. Það sé nóg að heimurinn sjái ljósið skína í lífi okkar.

Hún hefur sagt við prestana í Medjugorje. “Helgið safnaðarfólkinu líf ykkar. Það er engin þörf á miklum ræðum yfir fólki á fjarlægum stöðum. Menn þurfa að sjá trú ykkar í verki.”

Ekki orð. Hverfið inn í leyndarclóminn og látið ljós ykkar skína þaðan. Við erum með nóg af orðum í guðspjöllunum, í Biblíunni, en þetta eru dauð orð fyrir mér, nema það sé ljós í mér, nema ég lifi þessi orð og láti þau skína frá mér í lífi mínu.

Hver sem reynir að útskýra það sem gerist í Medjugorje með rökfræði hefur fyrir fram tapað orrustunni. Þessir atburðir eru leyndardómur. Reynið að skilja munnlegt eðli. Þegar við beitum afli okkar vekjum við upp afl annarra á móti okkur. Hver röksemdafersla vekur upp nýja röksemd

gegn henni. Þrætur sannfæra ekki annað fólk. Þær leiða ekki til friðar vegna þess að þær ná ekki til hjartans og breyta mönnum ekki.

Ég verð að segja þér eins og er: Þegar ég stóð í öllum þessum erfiðleikum og vissi ekki hvað ég átti að gera bar ég fram mótmæli mín við hina heilögu Móður. Hún svaraði mér gegnum Jelenu:

“Þú þekkir ekki mátt Guðs. Hættu að eyða tíma þínum í að skrifa sjálfum þér sendibréf. Notaðu bænina. Elskaðu.”

Áður en þetta gerðist hafði biskupinn bannað mér að tala í kirkjunni. Ég spurði Maríu gegnum Jelenu:

“Hvað get ég gert til að þjóna þér í Medjugorje og í sókn minni?”

Hún svaraði.

“Elskaðu. Það er nóg að elska. Ef þú elskar nógu mikið í anda Jesú, þá mun þér ekki reynast það erfitt að ná til fólksins.”

Þetta vakti þann skilning minn að með ástinni gæti ég breytt fólk. Röksemdafærslur æstu aðeins sjálfan mig upp.

Ég reyndi að ná sem dýpstum skilningi á þessum skilaboðum sem ég fékk frá Maríu. Nú reyni ég að vinna hávaðalaust. Ganga fram í hinni guðlegu þögn og friði sem fær alla hluti til að samverka til góðs. Ég get ekki unnið neitt gagn án þessa þögla máttar.

Skýrslan frá International Marian Research Institute

- 1900 Tung Lu í Kína: *Hópur sjáenda.*
1900 Lucca á Ítalíu: *Nokkrir sjáendur.*
1900 Tanganika í Afríku: *Tvær konur.*
1900 Peking í Kína: *Hópur sjáenda.*
1904 Zdunska – Wola í Póllandi:
Sjáandi, einn ungur drengur.
1906 Quito í Ekvador: *Stúdentar, prófessorar.*
1909 Bordeaux í Frakklandi: *Sjáandi, ein kona.*
1911 Bruxelles í Belgíu: *Einn karlmaður.*
1914 Hrushiv í Úkraínu: *Tuttugu og tveir menn.*
1917 Barral í Portúgal: *Þrjú börn.*
1917 Fatíma í Portúgal: *Þrjú börn.*
1917 Bataille de la Marne í Frakklandi:
Nokkrir hermenn.
1918 Muzillac í Frakklandi: *Þrjú börn.*
1920 Catane á Ítalíu: *Einn maður.*
1925 Tuy á Spáni: *Einn maður.*
1926 Marlemont í Frakklandi: *Eitt barn.*
1928 Ferdrupt í Frakklandi: *Tvö börn.*
1929 Pontevedra á Spáni: *Einn maður.*
1930 Campinas í Brasilíu: *Einn maður.*
1931 Stenbergen í Hollandi: *Ein kona*
1931 Ezquioga á Spáni: *Tvö börn og hópur.*
1931 Izurdiaga á Spáni: *Tvær ungar konur.*

- 1931 Zumarraga á Spáni: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1931 Ormaiztegui á Spáni: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1931 Albiztur á Spáni: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1931 Bakaicoa á Spáni: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1931 Iraneta á Spáni: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1932 Beauraing í Belgíu: *Fimm ungmenni.*
- 1932 Marmagan í Þýskalandi:
Sjáendur ekki nafngreindir.
- 1932 Metz í Frakklandi: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1933 Banneaux í Belgíu: *Ung stúlka.*
- 1933 Beauraing í Belgíu: *Einn karlmaður.*
- 1933 Crollon í Frakklandi: *Þrjú börn.*
- 1933 Onkerzela í Belgíu: *Ein kona.*
- 1933 Harcy í Frakklandi: *Einn karlmaður.*
- 1933 Houlteau – Chaineux í Belgíu:
Karlmaður og tvö börn.
- 1933 Lokeren – Naastveld í Belgíu: *Tveir menn.*
- 1933 Etikhove í Belgíu: *Einn karlmaður.*
- 1933 Herzele í Belgíu: *Fjöldi manna.*
- 1933 Olsene í Belgíu: *Einn karlmaður.*
- 1933 Berchem Anvers í Belgíu:
Sjáandi ekki nafngreindir.
- 1933 Foy Notre-Dame í Belgíu:
Sjáandi ekki nafngreindir.
- 1933 Melin í Belgíu: *Sjáandi ekki nafngreindir.*
- 1933 Tubize í Belgíu: *Sjáandi ekki nafngreindir.*
- 1933 Verviers í Belgíu: *Sjáandi ekki nafngreindir.*
- 1933 Wilrijk í Belgíu: *Sjáandi ekki nafngreindir.*
- 1933 Wielsbeke í Belgíu: *Ein kona.*
- 1934 Roggliswil í Sviss: *Einn karlmaður.*

- 1934 Lucerne í Sviss: *Ein kona.*
- 1934 Marpingen í Þýskalandi: *Sjáandi ekki getið.*
- 1935 Róm á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1935 Valmontana á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1936 Bouxières-aux-Dames í Frakklandi: *Tvær konur.*
- 1936 Ham-sur-Sambre í Belgíu: *Tvær konur.*
- 1937 Heede í Þýskalandi: *Fjögur börn.*
- 1937 Bettin á Ítalíu: *Einn karlmaður.*
- 1937 Oberbruck í Frakklandi: *Ung stúlka.*
- 1937 Heede-im-Emsland í Þýskalandi: *Fjórar stúlkur.*
- 1937 Saint-Bonnet í Frakklandi: *Ung stúlka.*
- 1937 Tre Fontana á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1938 Saint-Pierre-la-Cour í Frakklandi:
Sjáandi ekki nafngreindur.
- 1938 Madrid á Spáni: *Ung stúlka.*
- 1938 Wangen / Wigratzbad í Þýskalandi: *Ein kona.*
- 1938 Kerzinen í Frakklandi: *Ein kona.*
- 1938 Bochum í Þýskalandi: *Ein kona.*
- 1938 Oberpleis í Þýskalandi: *Ein konu.*
- 1939 Kerrytown á Írlandi: *Fjöldi manna.*
- 1939 Dublin á Írlandi: *Sjáandi ekki nafngreindur.*
- 1939 Saint-Placide í Kanada: *Ein stúlka.*
- 1940 Marienfried í Þýskalandi: *Ein stúlka.*
- 1940 Ortoncourt í Frakklandi: *Ein stúlka.*
- 1940 Bodonnou í Frakklandi: *Ein stúlka.*
- 1941 Alto de Umbe á Spáni: *Ein stúlka.*
- 1942 Cornamona á Írlandi: *Ein stúlka.*
- 1943 Girkalnis í Litháen: *Fjöldi manna.*
- 1943 Athis-Mons í Frakklandi: *Fjöldi manna.*
- 1943 Vernet-la-Varenne í Frakklandi: *Tvö börn.*

- 1944 Ghiaie-di-Bonate á Ítalíu: *Ein stúlka.*
- 1944 Detroit í Bandaríkjunum: *Ein kona.*
- 1945 Amsterdam í Hollandi: *Ein kona.*
- 1945 Codosera á Spáni: *Ein kona og sjáandi.*
- 1945 Vilar Chao í Portúgal: *Ein kona.*
- 1946 Lle Paskan í Júgóslavíu: *Nokkrir sjáendur.*
- 1946 Espis í Frakklandi: *Tvær stúlkur.*
- 1947 Tre Fontane á Ítalíu: *Karlmaður og þrjú börn.*
- 1947 Montichiari á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1947 Casanova Staffora á Ítalíu: *Ein stúlka.*
- 1947 Vorstenbosch í Hollandi: *Þrjú börn.*
- 1947 Emmerichberg í Ungverjalandi: *Ein kona.*
- 1947 Tannhausen í Þýskalandi: *Ein kona.*
- 1947 Kayl í Lúxemborg: *Ein stúlka.*
- 1947 L'le-Bouchard í Frakklandi: *Fjórar stúlkur.*
- 1947 Plescop í Frakklandi: *Þrjár stúlkur.*
- 1947 Bolzanet á Ítalíu: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1947 Gallinaro á Ítalíu: *Ein manneskja.*
- 1947 Gramolazzo á Ítalíu: *Ein manneskja.*
- 1947 Varzi á Ítalíu: *Ein stúlka.*
- 1947 Forsweiler í Þýskalandi: *Kona og fjögur börn.*
- 1947 Arcachon í Frakklandi: *Barn.*
- 1947 Grottamari á Ítalíu: *Barn.*
- 1947 le-Napoleon í Frakklandi: *Þrjú börn.*
- 1947 Montepoli á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1947 München í Þýskalandi: *Ein kona.*
- 1947 Tyromestice í Slóvakíu: *Þrír smalar.*
- 1947 Trois-Rivières í Kanada: *Einn karlmaður.*
- 1947 Uruaina í Brasilíu: *Ein persóna.*
- 1948 Marta á Ítalíu: *Nokkur börn.*

- 1948 Grimigliano á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1948 Marina di Pisa á Ítalíu: *Fjöldi manna.*
- 1948 Ponsacco á Ítalíu: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1948 Remola á Ítalíu: *Eitt barn.*
- 1948 Róm á Ítalíu: *Ungur maður.*
- 1948 Castelmadama á Ítalíu:
Sjáendur ekki nafngreindir.
- 1948 Zischovicz í Tékkóslóvakíu: *Þrjár stúlkur.*
- 1948 Montlucon í Frakklandi: *Einn karlmaður.*
- 1948 Lipa á Filippseyjum: *Ein persóna.*
- 1948 Aspang í Austurríki: *Einn karlmaður.*
- 1948 Liart í Frakklandi: *Fjöldi manna.*
- 1948 Saint-Jean-aux-Bois í Frakklandi: *Ein kona.*
- 1948 La Forclaz í Frakklandi: *Einn karlmaður.*
- 1948 Cluj í Rúmeníu: *Fjöldi manna.*
- 1948 Frascati á Ítalíu: *Sjáenda ekki getið.*
- 1948 Licete á Ítalíu: *Sjáenda ekki getið.*
- 1948 Lucca á Ítalíu: *Fjöldi manna.*
- 1948 Nocera Superiore á Ítalíu: *Eitt barn.*
- 1949 Dueren í Þýskalandi: *Ein kona.*
- 1949 Lublin í Póllandi: *Fjöldi manna.*
- 1949 Zo-Se í Kína: *Einn maður.*
- 1949 Fehrback í Þýskalandi: *Ung stúlka.*
- 1949 Bergalla á Ítalíu: *Sjáenda ekki getið.*
- 1949 Loano á Ítalíu: *Sjáenda ekki getið.*
- 1949 Hasznos á Ungverjalandi: *Fjöldi manna.*
- 1949 Montreal í Kanada: *Einn maður.*
- 1949 Dublin á Írlandi: *Sjáenda ekki getið.*
- 1949 Balestrino á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1949 Palmira í Kólumbíu: *Ungur maður.*

- 1949 Bógóta í Kólumbíu: *Ungur maður.*
- 1949 Grimigliano á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1949 Heroldsback í Þýskalandi: *Fjögur börn.*
- 1949 Weert í Hollandi: *Einn maður.*
- 1949 Sonnenhalb í Sviss: *Ein kona.*
- 1949 Wurzburg í Þýskalandi: *Einn maður.*
- 1949 Necedah í Bandaríkjunum: *Ein kona.*
- 1950 Acquaviva á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1950 Saint-Eugène de Gamby í Kanada: *Þrjú börn.*
- 1950 Ribera á Ítalíu: *Tvö börn.*
- 1950 Denver í Bandaríkjunum: *Ung stúlka.*
- 1950 Remagen í Þýskalandi: *20 börn.*
- 1950 Perregaux í Alsír: *Ein kona.*
- 1950 Guarciano á Ítalíu: *Eitt barn.*
- 1950 Casalicchio á Ítalíu: *Ung kona.*
- 1950 Binghamton í Bandaríkjunum: *Ein kona.*
- 1950 Belmutter á Írlandi: *Ung stúlka.*
- 1950 Bienvenuda-Usagre á Spáni: *Einn karlmaður.*
- 1950 Padoue á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1951 Amarossi á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1951 Arluno á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1951 Oriolo Calabro á Ítalíu: *Einn karlmaður.*
- 1951 Casalicontrada á Ítalíu: *Einn karlmaður.*
- 1951 Dugny í Frakklandi: *Þrjár persónur.*
- 1951 Tangua í Brasilíu: *Ung stúlka.*
- 1951 Tinos í Grikklandi: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1951 Baggio á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1951 Bergame á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1952 Orria á Ítalíu: *Fjöldi manna.*
- 1952 Róm á Ítalíu: *Ein kona.*

- 1952 Rotalben í Þýskalandi: *Ein kona.*
- 1952 Niederback í Þýskalandi: *Einn karlmaður.*
- 1952 Gerpennes í Belgíu: *Ung stúlka.*
- 1953 Cossirano á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1953 Bivigliano á Ítalíu: *Einn karlmaður.*
- 1953 Hubersent á Frakklandi: *Þrjú börn.*
- 1953 Santo Saba á Ítalíu: *Ungur drengur.*
- 1953 Róm á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1953 Philadelphia í Bandaríkjunum: *Ein kona.*
- 1953 Frignano Maggiore á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1953 Calabro di Mileto á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1953 Sabana Grande í Porta Ríko: *Þrjú börn.*
- 1953 Sýrakúsa á Ítalíu: *Einn maður og ein kona.*
- 1953 Dubovytsya í Úkraníu: *Ein kona.*
- 1954 Seredne í Úkraníu: *Fjöldi fólks.*
- 1954 Catane á Ítalíu: *Ungur drengur.*
- 1954 Vittoría á Ítalíu: *Tvær systur.*
- 1954 Mezzolombardo á Ítalíu: *Einn karlmaður.*
- 1954 Palermo á Ítalíu: *Nokkur börn.*
- 1954 Sasso Markoni á Ítalíu: *Ein konu.*
- 1954 Marche-en-Famenne í Belgíu:
Sjáendur ekki nafngreindir.
- 1954 Eisenberg í Austurríki: *Ung stúlka.*
- 1954 Colombera di Avenza á Ítalíu: *Einn karlmaður.*
- 1954 Pingsdorf í Þýskalandi: *Tvær konur.*
- 1954 Saint-Tropez í Frakklandi:
Sjáendur ekki nafngreindir.
- 1954 Róm á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1954 Newcastle á Englandi: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1954 Banda í Lúxemborg: *Nokkur börn*

- 1954 Cosenza á Ítalíu: *Einn maður.*
- 1954 Ibdes á Spáni: *Nokkur börn.*
- 1954 Pombia á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1955 Reggio Emilia á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1955 Itauna í Brasilíu: *Einn karlmaður.*
- 1955 San Vincenzo á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1955 Eisenberg-a-Raab í Austurríki: *Ein kona.*
- 1955 Róm á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1955 Ngom í Suður-Afríku: *Einn maður.*
- 1956 Assoro á Ítalíu: *Fjögur börn.*
- 1956 Urbanía á Ítalíu: *Nokkur börn.*
- 1957 Sausalito í Bandaríkjunum: *Einn maður.*
- 1957 Cracovie í Póllandi: *Ein kona.*
- 1957 Gasp í Kanada: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1958 Jorcas á Spáni: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1958 Villa Barone á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1958 Turczovka í Slóvakíu: *Einn maður.*
- 1958 Vallemario á Ítalíu: *Fjölskylda.*
- 1958 Mantoue á Ítalíu: *Eitt barn.*
- 1958 Mílanó á Ítalíu: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1958 Terni á Ítalíu: *Tvö börn.*
- 1959 Scheggia á Ítalíu: *Fjögur börn.*
- 1959 Vibo Valentia á Ítalíu: *Ungur drengur.*
- 1959 Varsovie á Póllandi: *Nokkrir menn.*
- 1959 Stornarella á Ítalíu: *Einn maður.*
- 1959 Ascona í Sviss: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1960 Acqua Voltri á Ítalíu: *Einn drengur.*
- 1960 Paravati á Ítalíu: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1961 Thierenback í Frakklandi: *Einn maður.*
- 1961 Garabandal á Spáni: *Fjórir stúlkur.*

- 1961 Brigueil-le-Chantra í Frakklandi: *Ung stúlka.*
- 1961 Craveggia á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1961 San Damiano á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1962 Skiemonys í Litháen: *Ung stúlka.*
- 1962 Ladeira í Portúgal: *Ein kona.*
- 1962 Chiari á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1963 Verceil á Ítalíu: *Tveir karlmenn.*
- 1964 San Vittorino Roman á Ítalíu:
Sjáendur ekki nafngreindir.
- 1964 Turczovka í Slóvakíu: *Einn karlmaður.*
- 1965 Fribourg í Sviss: *Ein stúlka.*
- 1965 Conchar á Spáni: *Ein kona.*
- 1966 Porto-San-Stefano á Ítalíu: *Einn karlmaður.*
- 1966 Aim-el-Del í Líbanon: *Ungur drengur.*
- 1966 Cabra á Filippseyjum: *Ung stúlka.*
- 1966 Liège í Belgíu: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1966 Róm: *Ung stúlka.*
- 1966 Ventebbio á Ítalíu: *Einn prestur.*
- 1967 Natividade í Brasilíu: *Einn karlmaður.*
- 1967 Cefala Diana á Ítalíu: *Fjögur börn.*
- 1967 Raccula á Ítalíu: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1967 Fribourg í Sviss: *Ein kona.*
- 1967 Bohan í Belgíu: *Tveir karlmenn.*
- 1967 Mont-Laurier í Kanada: *Ein kona.*
- 1967 Quebec í Kanada: *Ein stúlka.*
- 1967 Oulx á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1968 St.Bruno-de-Chambly í Kanada: *Nokkur börn.*
- 1968 Anse-aux-Gascons í Kanada: *Nokkur börn.*
- 1968 Fort Kent í Bandaríkjunum: *Ungur drengur.*
- 1968 Maille í Frakklandi: *Fjögur börn.*

- 1968 Palmar de Troya á Spáni: *Fjórar stúlkur.*
- 1968 Zeitoun í Egyptalandi: *Fjöldi manns.*
- 1969 Florence á Ítalíu: *Ein manneskja.*
- 1969 Barcelona á Spáni: *Sjáanda ekki getið.*
- 1969 Mexíkóborg: *Einn maður.*
- 1970 Milano á Ítalíu: *Nokkrir menn.*
- 1970 Sherbroke í Kanada: *Sjáanda ekki getið.*
- 1970 Limal í Belgíu: *Einn karlmaður.*
- 1970 Maropati á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1970 Lecce á Ítalíu: *Ungur drengur.*
- 1970 Bayside í Bandaríkjunum: *Ein kona.*
- 1970 Vladimír í Rússlandi: *Einn karlmaður.*
- 1971 Pendiamo í Kólombíu: *Ung stúlka.*
- 1971 Crétail í Frakklandi: *Sjáanda ekki getið.*
- 1971 Luke Saint John í Kanada: *Sjáanda ekki getið.*
- 1971 Sant Vicens del Horts á Spáni: *Einn karlmaður.*
- 1972 El Mimbral á Spáni: *Nokkrir menn.*
- 1972 Porziano á Ítalíu: *Nokkrir menn.*
- 1972 Ravenna á Ítalíu: *Nokkur börn.*
- 1972 Drummondville í Kanada:
Sjáendur ekki nafngreindir.
- 1973 Akita í Japan: *Einn maður.*
- 1973 Nitape í Perú: *Tríaður maður og nokkur börn.*
- 1973 Mortzel í Belgíu: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1974 Dozul í Frakklandi: *Ein kona.*
- 1974 Derval í Frakklandi: *Einn maður.*
- 1974 Gallinaro á Ítalíu: *Ein persóna.*
- 1974 Cinquefrondi á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1975 Dugny í Frakklandi: *Ung stúlka.*
- 1975 Binh Trieu í Víetnam: *Einn maður.*

- 1976 Cerdanyola á Spáni: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1976 Betaniu í Venezula: *Ein kona.*
- 1976 Olmos í Perú: *Ung stúlka.*
- 1976 Puylaurens í Frakklandi: *Einn karlmaður.*
- 1977 Rostov í Rússlandi: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1977 Kharkov í Rússlandi: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1977 Leningrad í Rússlandi: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1977 Le Fréchou í Frakklandi: *Einn karlmaður.*
- 1977 Lamezia Terme á Ítalíu: *Ungur maður.*
- 1980 Cuapa í Nicaragua: *Einn karlmaður.*
- 1980 El Escorial á Spáni: *Ein kona.*
- 1980 Ede Oballa í Nígeríu: *Einn karlmaður.*
- 1980 Wu Fung Chi í Taívan: *Níu menn.*
- 1981 Meugorje í Króatíu: *Nokkur ungmenni.*
- 1981 La Talaudière í Frakklandi: *Ung stúlka.*
- 1981 Kibého í Ruwanda: *Nokkur ungmenni.*
- 1981 Seoul í Kóreu: *Ein kona.*
- 1981 Rómaborg: *Ein kona.*
- 1982 Izbicno í Bosniu-Herzegovinia: *Tvö börn.*
- 1982 Arguello í Argentínu: *Hópur manna.*
- 1982 Damaskus í Sýrlandi: *Ein kona.*
- 1982 Nowra í Ástralíu: *Einn karlmaður.*
- 1982 Canton í Bandaríkjunum: *Ein kona.*
- 1983 Penablanca í Chile: *Ungur drengur.*
- 1983 San Nicolas í Argentínu: *Ein kona.*
- 1983 Olawa í Póllandi: *Einn karlmaður.*
- 1983 Surbiton á Bretlandi: *Ein kona.*
- 1984 Kernéguez í Frakklandi: *Ein kona.*
- 1984 Montpinchon í Frakklandi: *Ein kona.*
- 1984 Jell-el-Dib í Líbanon: *Ung stúlka.*

- 1984 Gargallo di Carpi á Ítalíu: *Einn karlmaður.*
- 1984 Krótóna á Ítalíu: *Nokkrir menn.*
- 1984 Mushasha í Burundi: *Einn karlmaður.*
- 1984 Kinshasa Zaire: *Einn maður.*
- 1984 Bakersfield í Bandaríkjunum: *Hópur manna.*
- 1985 Lvov í Úkraníu: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1985 Melleray á Írlandi: *Þrjú börn.*
- 1985 Carns á Írlandi: *Fjórar stúlkur.*
- 1985 Schio á Ítalíu: *Einn karlmaður.*
- 1985 Olivete Citra á Ítalíu: *Átta börn.*
- 1985 Sofferetti á Ítalíu: *Nokkrir menn.*
- 1985 Bisceglie á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1985 Belluno á Ítalíu: *Tvær ungar stúlkur.*
- 1985 Floridia á Ítalíu: *Átta börn.*
- 1985 Casavatore á Ítalíu: *Nokkur börn.*
- 1985 Cleveland í Bandaríkjunum: *Ein kona.*
- 1986 Mazzano á Ítalíu: *Ein kona.*
- 1986 Cardito á Ítalíu: *Ung stúlka.*
- 1986 Sezze á Ítalíu: *Hópur manna.*
- 1986 Belpasso á Ítalíu: *Ungur drengur.*
- 1986 Campobasso á Ítalíu: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1986 Giubasco á Ítalíu: *Einn karlmaður.*
- 1986 Verviers í Belgíu: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1986 Nsimalen í Kamerún: *Sex börn.*
- 1986 Bilychi í Úkraníu: *Tveir karlmenn.*
- 1986 Santa Fe í Bandaríkjunum: *Ein kona.*
- 1986 Manila á Filippseyjum: *Nokkrir hermenn.*
- 1987 Borgosesia á Ítalíu: *Einn karlmaður.*
- 1987 Hrushiv í Úkraníu: *Ung stúlka.*
- 1987 Zarvanystya í Úkraníu: *Hópur manna.*

- 1987 Pochayiv í Úkraníu: *Hópur manna.*
- 1987 Port-a-Prince á Haiti: *Einn maður.*
- 1987 Esmeraldas í Ekvador: *Ungur drengur.*
- 1987 Inchigeela á Írlandi: *Tvær ungar stúlkur.*
- 1987 Bessbrock á Írlandi: *Kona og drengur.*
- 1987 Mayfield á Írlandi: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1987 Granstown á Írlandi: *Sjáendur ekki nafngreindir.*
- 1987 Cortnadreha á Írlandi: *Ung stúlka.*
- 1987 Mulevala í Mozambík: *Hópur fólks.*
- 1987 Belpasso á Ítalíu: *Ungur drengur.*
- 1987 Crosia á Ítalíu: *Tveir unglingar.*
- 1987 Terra Blanca í Mexíkó: *Þrjú börn.*
- 1988 Hustusco í Mexíkó: *Þrjár manneskjur.*
- 1988 Lubbock í Bandaríkjunum: *Hópur manna.*
- 1988 Scottsdale í Bandaríkjunum: *Hópur manna.*
- 1988 Phoenix í Bandaríkjunum: *Ein kona.*
- 1988 Grosby í Bandaríkjunum:
Sjáendur ekki nafngreindir.
- 1988 Tikfaw í Bandaríkjunum: *Einn karlmaður.*
- 1988 El Cajas í Ekvador: *Ein stúlka.*
- 1989 Burlington í Kanada: *Einn karlmaður.*
- 1989 Agoo á Filippseyjum: *Ungur drengur.*
- 1989 Marlboro í Bandaríkjunum: *Einn karlmaður.*
- 1990 Denver í Bandaríkjunum: *Einn karlmaður.*
- 1990 Conyers í Bandaríkjunum: *Ein kona.*
- 1990 Kurescek í Slóveníu: *Einn karlmaður.*
- 1990 Hillside í Bandaríkjunum: *Einn karlmaður.*
- 1990 Litmanova í Slóvakíu: *Tvær ungar stúlkur.*
- 1990 Beaumont-du-Ventoux í Frakklandi: *Ein kona.*
- 1991 Halving í Frakklandi: *Sjáendur ekki nafngreindir.*

- 1991 Mozul í Írak: *Ein kona*.
- 1991 Arkansas / Texas í Bandaríkjunum: *Ein kona*.
- 1991 San Bruno í Bandaríkjunum: *Tveir karlmenn*.
- 1992 Moskva í Rússlandi: *Sjáendur ekki nafngreindir*.
- 1992 Falmouth í Bandaríkjunum: *Ein kona*.
- 1992 Enfield í Bandaríkjunum: *Einn karlmaður*.
- 1993 Thu Duc í Víetnam: *Ein stúlka*.
- 1993 Arc-Watripont í Belgíu: *Ungur drengur*.
- 1993 Belleville í Bandaríkjunum: *Einn karlmaður*.
- 1993 Cincinnati í Bandaríkjunum: *Ein kona*.
- 1993 New S. Wales í Ástralíu: *Einn karlmaður*.
- 1993 Rochester í Bandaríkjunum: *Einn karlmaður*.
- 1994 Emnitsburg í Bandaríkjunum: *Ein kona*.
- 1996 Brooklyn í Bandaríkjunum: *Einn karlmaður*.
- 1999 Marpingen í Þýskalandi: *Þrjár konur*.